„O combinație fascinantă
de dragoste și mister“
Publishers Weekly
O pereche
pe măsură
Elizabeth
HOYT

ELIZABETH HOYT

O pereche pe măsură

Traducere din limba engleză
Alexandra Cernat

LITERA
București

Capitolul 1

Septembrie 1760
La periferia Londrei

Niciodată nu e un moment bun să fii atacat de tâlhari, dar când îți golești vezica e cu mult mai rău.

Messalina Greycourt înțepeni, iar ultimele picături de urină se scurseră în vasul de porțelan pe care îl ținea între picioare. Stătea în trăsură, într-o poziție ciudată, după ce servitoarea ei, Barlett, și lacheul unchiului ei, domnul Hawthorne, ieșiseră cu câteva minute mai devreme, ca să-i ofere intimitate.

Afară era o liniște sinistră, de parcă strigătul: „Banii sau viața!" făcuse pe toată lumea să înțepenească.

Înghiți în sec și încercă să audă ce se întâmpla. Apoi împușcătura șuieră prin aer.

Messalina dădu drumul fustelor.

Ușa trăsurii se deschise larg, iar cineva o împinse pe Barlett înăuntru. Pentru o clipă, Messalina zări chipul feroce și ochii negri, licărind cu răutate, ai domnului Hawthorne care le ceru să rămână înăuntru.

Ușa se trânti, blocând sunetul țipetelor, al împușcăturilor și al cailor care nechezau speriați. Barlett, în mod normal o femeie puternică și pragmatică, o privea cu ochi mari.

Trăsura se clătină, de parcă ceva imens se lovise de ea.

– Câți tâlhari sunt? întrebă Messalina.

– Nu știu, domnișoară, răspunse Barlett cu vocea tremurândă. Cred că mai mult de șase. Își coborî privirea spre vasul aflat încă în mâinile Messalinei și spuse mai calm: Ah, stați să iau eu aia.

Vasul arăta ca o sosieră. Alungit, cu mâner într-un capăt, buza suflată în aer și de un roz pal. În mod obișnuit, Messalina

i l-ar fi înmânat lui Barlett, care l-ar fi golit în afara trăsurii. Dar acum, servitoarea rămase în picioare, ținând în mână un vas plin de urină, într-o trăsură care se clătina.

Era numai vina domnului Hawthorne. Dacă ar fi lăsat-o să se oprească înainte de lăsarea întunericului așa cum sugerase, Messalina...

Ușa se deschise brusc și în prag apăru un bărbat masiv și murdar, care o privea chiorâș. Barlett țipă, iar Messalina luă vasul din mâinile servitoarei și îl aruncă spre atacator. Îl lovi în frunte și îl umplu de urină. Apoi îl împinse cu putere. Acesta căzu din trăsură.

Messalina trânti ușa în urma lui și se uită la Barlett, care era albă ca varul.

– Foarte... ăă... bine gândit, domnișoară.

Messalina se aranjă, încercând fără succes să-și stăpânească emoțiile.

– Da. Păi, nevoia te învață.

Afară, cineva țipă, iar apoi se lăsă brusc liniștea.

Messalina își ținu respirația, îngrijorată. Ușa trăsurii se deschise, iar Gideon Hawthorne urcă înăuntru. Respiră ușurată și se așeză.

– Slavă cerului, spuse Barlett, cu o ardoare religioasă, nemaivăzută până atunci.

Domnul Hawthorne ridică din umeri.

– Sau mie.

Messalina se abținu să nu râdă când Barlett se așeză lângă ea. Apoi văzu cuțitul plin de sânge din mâna domnului Hawthorne. O privi enigmatic.

– Sper că ești bine?

Omoráse pentru ea... și pentru el, bineînțeles...

– Sunt bine.

Domnul Hawthorne dădu din cap și se așeză. Scoase o batistă și începu să șteargă cuțitul. Fără să-și ridice ochii, murmură: „Mereu șterg cuțitul imediat. Lama se tocește dacă rămâne... murdară".

– O să am grijă să șterg sângele de pe nenumăratele cuțite pe care le am cu mine, spuse ea sec.

– Așa să faci. În plus, spuse el cu seriozitate, sângele se scoate foarte greu de pe haine.

Messalina îl privi, îngrozită.

Domnul Hawthorne nu era un bărbat foarte masiv. Nimeni nu ar gândi la prima vedere: „Uite un bărbat de care trebuie să mă feresc dacă țin la viața mea". Asta se întâmpla după aceea. Când realizai cât era de musculos și capabil, cât de periculos și calculat se mișca și cum se oprea brusc, parcă pregătindu-se să atace. Era un om intimidant.

Un om înspăimântător.

– Deci? spuse Messalina, nemaiputând să suporte tăcerea.

Acesta se uită la ea. Ochii îi erau la fel de negri ca părul.

– Deci ce?

Messalina își mijì privirea.

– Tâlharii au dispărut?

– Bineînțeles.

Își strânse cuțitul și îl ascunse în haină, înainte să lovească acoperișul. Apoi se așeză înapoi și o privi fix.

Mai erau doar alți doi servitori în trăsură. Chiar dacă Barlett nu ar fi estimat corect numărul de tâlhari, domnul Hawthorne și oamenii lui tot ar fi fost depășiți numeric.

– Ți-ai făcut griji pentru mine? se auzi vocea lui, răgușită și vicleană.

– Nu, răspunse ea simplu.

– Ai prefera o bandă de tâlhari în locul meu? o întrebă cu un ușor accent londonez.

– Da!

– Din fericire, spuse el încet, sinistru, nu va trebui să faci niciodată o alegere atât de prostească. Cât timp te afli în posesia mea.

„Posesia." Messalina îi aruncă o privire urâtă și își înăbuși un fior. De ce folosise acel cuvânt? De parcă ar fi fost proprietatea lui.

– Ce te face să crezi că..., începu ea, dar apoi observă că scosese ceva din buzunar.

Ținea în mână vasul din porțelan, roz și delicat.

– Cred, spuse el, analizându-l cu interes, că acesta îți aparține.

Messalina rămase cu gura căscată, până când Barlett i-l smulse din mână.

– Niciodată! murmură ea și îl puse deoparte.

Domnul Hawthorne râmji, se lăsă pe spate și își trase pălăria în jos, până când nu-i mai putu vedea buzele.

Messalina își întoarse privirea către fereastră.

În urmă cu puțin mai mult de o săptămână, domnul Hawthorne îi acostase trăsura, undeva în nordul Angliei și o informase că unchiul ei, Augustus Greycourt, ducele de Windemere, îi solicitase prezența cât mai repede. Atât de repede, încât ducele îl trimisese pe domnul Hawthorne să o escorteze personal înapoi la Londra. Fusese obligată să-și părăsească atât trăsura, cât și pe sora ei mai mică, Lucretia, cu care călătorea. Avusese timp doar să-i spună Lucretiei să se ducă la fratele lor mai mare, Julian, pentru ajutor, înainte să plece.

Apoi, Messalina își petrecuse următoarea săptămână călătorind alături de odiosul domn Hawthorne.

Se uită la el. Acum că pericolul trecuse, părea să doarmă. Încălțat în bocanci, își încrucișase gleznele și își ținea mâinile la piept. Bărbia sculptată și pomeții ridicați străluceau în lumina felinarului din trăsură. Colțurile gurii îi erau ridicate, de parcă și în somn ar fi fost amuzat de o glumă obscenă.

Messalina nu mai văzuse niciodată o gură atât de depravată.

Își îndepărtă privirea în grabă. Domnul Hawthorne era un ticălos. Știa, la fel ca toată lumea, că venea din cele mai rău famate locuri ale Londrei. Se zvonea că unchiul ei îl găsise când își câștiga traiul din lupte cu cuțitul. Domnul Hawthorne avea șaptesprezece ani la vremea aceea. Până în urmă cu câteva minute, Messalina fusese convinsă că erau doar bârfe, mult prea înfiorătoare pentru a fi adevărate.

Începea să se răzgândească. Se uită la cicatricea de pe obrazul stâng. Era subțire și argintie, ca urma unei lacrimi. Era înțelept să țină minte că domnul Hawthorne era un bărbat obișnuit din tinerețe cu violența extremă.

Messalina tremură, dezgustată, și își îndepărtă din nou privirea. În loc să viseze cu ochii deschiși la domnul Hawthorne, decise să se gândească la motivul pentru care o chemase unchiul ei. Domnul Hawthorne refuzase să-i spună de ce unchiul ei voia să vină la Londra. Asta nu o făcuse decât să devină din ce în ce mai nerăbdătoare în ultima săptămână. Nu avea de gând să arate asta.

Plănuia să primească orice veste la fel de calmă, indiferent dacă unchiul Augustus voia să o trimită în Coloniile Americane, să-i dăruiască o nouă iapă pentru călărit sau să o lase fără bani.

Ducele de Windemere se hrănea cu frica ei.

Trebuia să se gândească la banii pe care reușise să-i economisească în ultimii ani. Dacă reușea să strângă suficienți, plănuia să o ia pe Lucretia și să dispară pe continent sau în Lumea Nouă. Unde unchiul lor nu mai putea lua hotărâri pentru ele.

– Acum chiar am ajuns la Londra, domnișoară, șopti Barlett, indicând cu capul luminile de afară. Sper că nu vă deranjează că spun asta, dar va fi minunat să dormim într-un pat adevărat după atâtea nopți pe drum.

– Da, într-adevăr, răspunse Messalina, fără să șoptească.

Domnul Hawthorne nu reacționă. Încă dormea sau se prefăcea că doarme, ca să o poată spiona.

Messalina se uită pe fereastră în timp de înaintau prin West End. Se simțea obosită și gata să se odihnească.

Mai trecu aproape o oră până ajunseră în fața Casei Windemere, reședința din Londra a ducelui de Windemere.

Domnul Hawthorne se trezi imediat și se ridică de parcă ar fi fost dimineață, nenorocitul.

Se uită la ea, iar pentru o clipă i se păru că ochii lui deveniseră mai blânzi. Părea că vrea să-i spună ceva. Dar apoi ușa trăsurii se deschise și unul din lachei o ajută să coboare. Își aranjă fustele și ridică privirea, tresărind.

Augustus Greycourt, ducele de Windemere, o aștepta în capătul scărilor. Părea un bărbat vesel, scund și rotofei, iar dacă n-ai fi știut ce suflet crud ascunde, chipul lui ți-ar fi dat impresia unui bărbat blând.

Hawthorne veni lângă ea și o luă de braț. Se uită, confuză, la mâna lui. Mai avea puțin sânge pe degetul mare, ceea ce o făcu pe fată să tremure.

– Ah, Messalina, spuse unchiul Augustus. Începusem să cred că o să întârzii la propria nuntă.

Messalina simți un fior pe șina spinării. Nuntă? Unchiul Augustus continuă, rânjind:

– Dar cum ai putea să întârzii când mirele este cel care te escortează?

Messalina întoarse încet capul și întâlni privirea diabolică a domnului Hawthorne.

*

Lui Gideon Hawthorne i se păruse întotdeauna că Messalina Greycourt are niște ochi fascinanți. Erau gri, un gri rece și clar, iar irisul era înconjurat de un cerculeț negru.

Văzu cum privirea ei se umple de ură față de el. Gideon își îndepărtă privirea. Știuse tot timpul că ea avea să deteste acel plan. Dar simți totuși durere... foarte puțină durere.

Gideon se uită la Windemere. Ce făcea bătrânul? Messalina era o femeie încăpățânată, deșteaptă și tenace. Ducele știa că nu o să fie de acord cu o căsătorie aranjată. Dar cuvintele lui erau menite să o facă să se împotrivească. Și poate că acesta era planul lui: să provoace o ceartă din care el să iasă învingător, iar ea umilită.

Gideon trebuia să se asigure că acest lucru nu se întâmplă.

Windemere rânji.

– Haide, fetițo! o strigă. Adu-ți logodnicul înăuntru ca să putem discuta în biroul meu.

Pe chipul Messalinei nu se citea nimic. Aproape nimeni nu și-ar fi putut da seama ce se ascunde în spatele expresiei ei precaute.

Dar Gideon își petrecuse ani întregi privind-o. Știa că trebuie să fie pregătit și de atac, dar și de apărare.

O strânse mai tare de braț. Era puțin probabil să o ia la goană pe străzile întunecate ale Londrei, căci nu era proastă, dar bătrânul se străduia din răsputeri să o provoace. Iar Gideon nu avea de gând să o piardă acum.

Atingerea lui păru să o aducă la realitate. Messalina clipi și încercă să se elibereze. Îi aruncă o privire urâtă când refuză să-i dea drumul.

Gideon zâmbi; prefera acea privire decât să fie ignorat.

Windemere întrerupse ciondăneala tăcută.

– Ai refuzat toți pețitorii pe care ți i-am adus, nepoată, dar în această seară nu o să mai scapi de căsătorie. Am chemat deja preotul. Dacă vrei să te măriți cu alte haine decât cele în care ai călătorit, ar fi bine să te grăbești.

Gideon îi aruncă o privire piezișă lui Windemere.

Gideon se apropie de ea.

– Ar fi mai bine să intrăm, îi șopti el.

– Bineînțeles că spui asta, izbucni ea, dar urcă scările.

Când ajunseră lângă bătrân, Messalina spuse sec și hotărât:

– Nu.

Asta era fata pe care o știa. Gideon nu se putu abține să nu se bucure, deși încăpățânarea ei nu era în avantajul lui. La auzul refuzului ei, ducelui îi pieri zâmbetul.

– Ce-ai spus, nepoată? Gândește-te bine înainte să răspunzi, pentru că știu că ai strâns bani.

Messalina se albi la față.

– Ce-ai făcut?

– Nu am făcut nimic, răspunse Windemere. Dar Hawthorne are în posesia lui mica ta geantă.

– Bineînțeles că o are. Privirea ei era ucigătoare. Sper că ți-a plăcut să-mi umbli prin lucruri.

Gideon ridică o sprânceană, enervat de privirea și cuvintele ei.

– Te asigur că a fost plictisitor.

Inexplicabil, asta o făcu să roșească.

– Ai umblat prin lucrurile multor altor femei?

– E suficient, îi întrerupse ducele, nerăbdător. Messalina, nu ai nici o șansă să scapi de mine. Du-te în camera ta și pregătește-te pentru nuntă. Se opri, iar apoi adăugă cu nonșalanță: „Doar dacă nu vrei ca Lucretia să-ți ia locul?"

Gideon simți cum îi zvâcnește un mușchi al mandibulei. Fusese de acord să se căsătorească numai cu Messalina. Nu avea nici o intenție sau dorință să se însoare cu Lucretia Greycourt.

Messalina trase brusc aer în piept, când ducele scoase asul din mânecă. Își ridică bărbia, dar tremurul din voce o dădu de gol.

– Nici eu, nici sora mea nu o să ne căsătorim vreodată cu lacheul tău.

Gideon își drese glasul și îi aruncă ducelui o privire dezaprobatoare.

– E cam răcoare, Excelență. Nu ați dori să vorbim despre asta înăuntru, lângă focul despre care vorbeați?

Ducele ezită, nemulțumit de sugestia lui Gideon, dar se strâmbă și intră în Casa Windemere. Messalina nu se mișcă. Pe chipul ei se citea disperarea. Era vizibil șocată de amenințarea la adresa iubitei ei surori.

– Ai de gând să rămâi aici până împietrești din cauza mândriei tale? o întrebă Gideon încet.

– Nu ți-ar păsa, îi răspunse agresiv.

– Nu ai idee, spuse el sincer, cât de mult mi-ar păsa.

Îl privi uimită. El nu-și îndepărtă privirea. Ochii ei aveau să-l ducă la pierzanie.

– Nu cred că am de ales, murmură Messalina, oftând.

– Nu, îi răspunse blând, nu ai, dar voi încerca să fac lucrurile cât mai ușoare.

Messalina pufni și intră. Windemere îi aștepta la intrare, cu aceeași bună-dispoziție dinainte.

Messalina îl privi cu precauție.

– Trebuie să mă aranjez puțin. Te rog să mă scuzi, unchiule, spuse într-un final.

Gideon îi dădu drumul, iar ea se grăbi pe scări. Ducele mârâi.

– Va încerca să fugă prin spate.

Gideon nici măcar nu se uită la el.

– Oamenii mei păzesc toate ușile, Excelență.

– Foarte bine, mormăi ducele. Vino cu mine.

Se întoarse și traversă podeaua din marmură roșie, albă și neagră, în timp ce servitorii fugeau din calea lui, iar Gideon îl urma tăcut. Un servitor deschise ușa bibliotecii când ducele se apropie.

– Închide ușa, izbucni Windemere, după ce intrară. Și ai grijă să nu ne deranjeze nimeni.

Ușa se închise fără vreun sunet. Ducele se așeză într-un fotoliu cu un spătar înalt. Gideon rămase în picioare. Windemere îl privi nemulțumit, iar Gideon zâmbi ușor. Aproape că era amuzant.

Munca pe care o făcuse pentru Windemere fusese ilegală și, adeseori, brutală. Probabil că Gideon știa mai multe despre el decât orice altă persoană care mai era în viață, iar asta îi oferea un avantaj asupra ducelui. Dar, în același timp, Windemere știa exact ce făcuse Gideon pentru el, iar acesta era sigur că păstrase dovezi în acest sens. Ducele ar putea face să fie spânzurat dacă ar spune câteva lucruri persoanelor potrivite. Asta dacă nu l-ar deranja să cadă odată cu el. Trecutul lor era o sabie cu două tăișuri, pe care nici unul din ei nu-și dorea să o folosească.

Windemere mârâi.

– Dacă fuge, nu va exista o a doua ofertă.

Gideon zâmbi batjocoritor.

– De aceea nu am de gând să o las să scape.

– Ai face bine să nu, mormăi ducele, iritat de impertinența lui Gideon. Fetișcana asta valorează o avere. Nu numai că n-o să te mai căsătorești cu ea, dar vei pierde și zestrea dacă scapă.

Gideon nu-i mai răspunse. Mai auzise aceleași amenințări în nenumărate rânduri. Windemere începu brusc să zâmbească, iar asta îl făcu pe Gideon să devină foarte atent.

– Dar dacă ar dispărea, m-ar ajuta foarte mult.

– M-aș împotrivi cu vehemență dacă s-ar întâmpla asta, spuse Gideon încet. Mi-ați promis-o pe Messalina.

Ducele se încruntă la amenințarea lui și dădu din mână.

– O noapte în care să stea închisă în camera ei, fără mâncare și apă o va face să se răzgândească.

– Fără îndoială, spuse Gideon, precaut. Dacă se arăta prea îngrijorat, bătrânul avea să se țină de promisiune, iar Gideon nu voia ca Messalina să fie înfometată... sau mai rău. Dar ați spus că ați chemat deja preotul. A fost o cacealma, Excelență?

– Nu, mârâi ducele. Va trebui să-l trimit înapoi, dar va cere să fie plătit, chiar dacă nu face nimic. Oamenii bisericii sunt foarte avari.

Atunci era datoria lui Gideon să o convingă pe Messalina să se căsătorească cu el dacă nu voia să se mai amâne. Porni spre ușă.

– Unde te duci? îl întrebă ducele, morocănos.

– Să o conving pe domnișoara Greycourt să participe la propria nuntă, răspunse, întorcându-se.

– Ar fi mai ușor să găsești o prostituată fără boli decât asta, pufni Windemere.

Gideon ridică o sprânceană și se întoarse către ușă.

– Ține minte: indiferent care este decizia ei, tu deja ai acceptat învoiala și ai făcut un jurământ, spuse ducele în spatele lui. Ești al meu și vei face ce vreau.

Gideon se opri cu mâna pe mânerul ușii. Articulațiile degetelor erau albe de cât de tare îl strângea.

– Nu am cum să uit, Excelență, spuse el, ieșind pe ușă.

Închise ușa în urma lui și se sprijini de ea, trăgând adânc aer în piept. Cu aproape un an în urmă hotărâse că era momentul să renunțe să mai lucreze pentru Windemere; atât pentru că ura să facă lucrurile pe care i le cerea, cât și pentru că își dorea să se concentreze pe propria afacere. Dar s-a dovedit că nu era un lucru atât

de simplu. Tot ce știa despre el era periculos pentru bătrân și nu-și dorea să ajungă un cadavru care să plutească în Tamisa.

Așa că Gideon a așteptat, gândindu-se cu grijă cum să scape. Când, într-un final, i-a spus ducelui că vrea să plece, acesta l-a surprins oferindu-i un premiu pe care n-a putut să-l refuze: Messalina Greycourt. Dar mai întâi, Gideon trebuia să o convingă, preferabil înainte ca ducele să o înfometeze.

Se ridică și pocni din degete. Din penumbră, ieși silueta unui tânăr cu nasul rupt și ochii albaștri ca ai unui înger. Tânărul, Keys, dădu din cap.

– Da, șefule?

– Unde e, Keys?

– Ultima dată când am verificat cu Reggie, era sus, în camera ei, spuse el arătând din priviri.

Gideon dădu din cap. Acum trebuia să-și facă griji că o să încerce să fugă și că ducele își va duce amenințările la bun sfârșit. Fă-ți rondul, asigură-te că Pea are oameni în grădină și pe laterale. Apoi intri și stai cu Reggie. E clar?

Keys își duse un deget la tâmplă și dispăru.

Gideon urcă scările din marmură roșie, care se unduiau precum un șarpe. Simțea cum mușchii i se încordează, gata de luptă. Poate era doar adrenalina încăierării pe care o avusese cu tâlharii. Sau poate era gândul la tot ceea ce era pe cale să obțină. Sau poate era vorba de ea.

Fusese doar o fetiță când ajunsese în grija bătrânului. Tânără, cu mâini și picioare lungi, la paisprezece ani nu era un copil, dar nici femeie. O observase împreună cu toți frații Greycourt: Julian, cel mai mare și la fel de demn de încredere ca unchiul său. Quintus, care era un bețivan de la optsprezece ani, încă jelind moartea surorii sale gemene, Aurelia. Messalina, mult mai serioasă decât ar fi trebuit să fie la vârsta ei. Lucretia, cea mai tânără, frumoasă și răutăcioasă.

Pentru Gideon, Messalina era pur și simplu parte din aristocrație. Născută să se bucure de mătase, bijuterii și să mănânce delicii turcești, în timp ce restul lumii se chinuia. Era la fel ca orice altă domnișoară de rang înalt.

În ciuda acestor lucruri, o urmărise de atunci. O privea din umbră, un tânăr grosolan, invizibil între atâția servitori ai ducelui. Poate că era doar cu câțiva ai mai mare decât ea, dar făceau parte

din lumi diametral opuse. Văzuse cum devine adult, cum se bucură de rochii înfoiate și își aranjează părul în bucle elaborate. Văzuse cum râde la bărbații care roiau în jurul ei. Era clar că nu e potrivită pentru el. Dar nu reușise să-și ia privirea de la ea. Îi trezea o dorință de nestăpânit. Messalina fusese steaua pe care nu o putea atinge, iar bătrânul știa asta.

Gideon se încruntă când ajunse la etaj. Nu-i plăcea că Windemere îl citise atât de ușor. Gândurile și dorințele lui erau doar pentru el și era prea periculos să le arate celorlalți. Dar acum paisprezece ani, când se angajase în slujba ducelui, fusese tânăr, un băiat de șaptesprezece ani, care nu era obișnuit să ascundă ce simte.

Camera ei se afla în capătul unui hol lung. Gideon îi făcu semn din cap lui Reggie, care stătea în penumbră, la câțiva pași de ușă.

– Aveți grijă, șefule, spuse el încet.

Gideon îi aruncă o privire. Nu avea nevoie de avertismente de la propriii oameni.

Deschise ușa și în același timp ridică mâna ca să-și protejeze capul. Messalina veni spre el, ținând în mână o statuetă din marmură.

Marmură. Nu putu să nu o admire. Smulse statueta din mâinile ei și o prinse.

– Văd că sunteți hotărâtă să mă omorâți, domnișoară Greycourt.

Ea începu să se zbată ca un pește, încercând să scape, dar el o ținu cu fermitate de ambele încheieturi. Când își dădu seama că nu se poate elibera, îl atacă, lovindu-l cu piciorul, deși se împiedica de propriile fuste.

O acapară cu trupul său, forțând-o să se retragă până când spatele ei atinse peretele. O analiză pentru o clipă. Părul negru și des îi încadra chipul, iar obrajii îi erau roșii din cauza efortului. În ochii ei cenușii se citeau furtuni și avertismente. Dar nici un pic de frică. Simți bucurie când realiză că nimic nu o speria, nici măcar el. Își coborî capul și îi șopti:

– Bun, acum cred că trebuie să vorbim.

Messalina se uită în ochii negri ai domnului Hawthorne. Atât de aproape încât putea vedea cât de lungi și groase sunt genele lui, de parcă ochii lui ar fi fost conturați în cărbune. La orice alt bărbat ar putea arăta feminin. Dar nu la el. Niciodată la el. Aproape

că îi simțea mirosul masculin. Puțini bărbați mai stătuseră la fel de aproape de ea.

– Dă-mi drumul, mârâi tardiv, smucindu-și încheieturile, fără nici un rezultat.

Când o văzu cum se luptă, ridică o sprânceană. Părea amuzat, nenorocitul! Se aplecă aproape de ea, respirația lui gâdilându-i buzele.

– Îmi dai cuvântul tău că nu o să mă mai ataci din nou?

Messalina dădu o dată din cap.

El îi dădu drumul la brațe și făcu doi pași în spate.

Messalina începu să respire profund, de parcă prezența lui, atât de aproape, ar fi sufocat-o; poate că da.

– Nu mă voi căsători cu tine, spuse ea cât de calm putu. Nu contează ce vrea unchiul meu.

Poate că ducele îl pusese pe domnul Hawthorne să-i fure economiile, dar sigur mai existau și alte metode de scăpare. Amenințarea la adresa Lucretiei o făcuse să se panicheze. Dacă putea găsi o cale să amâne complotul unchiului Augustus, avea să găsească o soluție.

– Serios. Îi întoarse spatele, jignitor, și se duse către o masă de lângă șemineul ei. Cineva pusese acolo o carafă de vin, pâine și carne rece. Turnă un pahar și se întoarse spre ea. Chiar dacă Excelența Sa mi-o oferă pe sora ta în schimb?

Îi întinse paharul.

Messalina înghiți, ignorând paharul.

– Nu ar face niciodată așa ceva.

– Pentru că unchiul tău este un om atât de rezonabil? Domnul Hawthorne făcu ochii mari înainte să ia o înghițitură de vin. Nu, Excelența Sa va fi fericit să o oblige pe Lucretia să se căsătorească cu mine, atât ca să-ți facă în ciudă, cât și pentru că vrea să mai lucrez pentru el.

Avea dreptate și amândoi știau asta. Messalina ridică bărbia, căutând o soluție.

– Ce legătură are lucratul pentru el cu mine sau cu Lucretia?

– Unchiul tău vrea ca eu să fac ceva pentru el. Am refuzat. Dar apoi mi-a făcut o ofertă tentantă. O privi din cap până în picioare înainte să zâmbească și să se uite în ochii ei. Pe tine.

Messalina voia să-l lovească. Setea de violență o surprinse.

– Deci te vei căsă... căsători cu Lucretia dacă refuz? îl întrebă, bâlbâindu-se.

– Nu. O picătură de vin îi strălucea pe buza de jos. Te vreau doar pe tine. Ridică din umeri, iar ea făcu ochii mari. „Pe ea?" Vreau doar să spun că unchiul tău este capricios. Dacă te pui în calea planurilor lui nu te va pedepsi doar pe tine, ci și pe cei dragi ție. Vrei ca Lucretia să pățească același lucru și să se căsătorească cu vreun lord bătrân?

– Nu, Messalina îl privi cruciș. Din păcate, avea dreptate. Unchiul Augustus era un monstru care nu avea principii. Sunt de acord că unchiul meu este nemilos, dar nu înțeleg. De ce ai vrea să te căsătorești cu mine?

Gideon zâmbi, de parcă ar fi câștigat; și poate o făcuse.

– Cred că ai uitat de zestrea semnificativă.

– Nu, dădu ea din cap. Nu am uitat. Zestrea Lucretiei este la fel de mare ca a mea. De ce eu și nu ea?

– Ai vrea să mă căsătoresc cu sora ta?

– Bineînțeles că nu. Încerca să-i distragă atenția și nu trebuia să-i permită asta. Ca să reușească, trebuia să rămână concentrată. Răspunde-mi la întrebare, te rog.

Brusc, veni în fața ei, atât de aproape de parcă ar fi vrut să o sărute, privind-o cu intensitate.

– Pentru că te vreau pe tine, Messalina. Vreau averea ta. Vreau titlul tău. Vreau puterea și influența familiei tale. Dar mai mult decât orice, își lăsă capul într-o parte, apropiindu-și degetele de obrazul ei, fără s-o atingă, te vreau pe tine.

Messalina se chinui să nu tremure. Intensitatea din privirea lui era copleșitoare. O mai privise vreun alt bărbat la fel? De parcă nimic nu l-ar fi putut opri să o cuprindă în brațe?

Se uită în ochii bărbatului rău și îngrozitor.

– Nu mă poți avea, spuse sec.

– Nu? Făcu un pas în spate și dădu pe gât paharul de vin. Eu cred că pot. Se duse înapoi spre carafa de vin. Unchiul tău intenționează să mi te ofere.

Rămânea fără variante. Avea să fie obligată să se căsătorească cu el, vândută precum o vită. Oare își putea păstra voința, mândria, jurământul de a scăpa de unchiul ei?

– Nu sunt un lucru care poate fi oferit.

Gideon se opri, ținând în mână carafa și privind-o cu atenție.

– Nu, nu ești. Eu știu asta, chiar dacă unchiul tău nu știe. Oricum ar fi, o să accept oferta lui. Sunt prea nemilos să nu o fac. Dar aș prefera o soție care să fie de acord. Își turnă un alt pahar și puse carafa jos. Deci, hai să negociem. Ce vrei?

– Vreau să am propria mea viață. Doar asta voia... și siguranța Lucretiei. Să fac ce vreau cu viața mea.

Gideon dădu din cap, fără să arate vreo urmă de regret.

– Nu poți avea asta. Altceva.

Cât își dorea să izbucnească. Să-l înfrunte. Să-l lovească sau să-l înjunghie. Să-l împuște dacă ar fi avut un pistol. În acel moment era convinsă că ar fi făcut-o. Că l-ar omorî dacă ar ajuta-o cu ceva. L-ar omorî și ar fugi spre Coloniile Americane, unde ar fi liberă.

Numai că Lucretia și frații ei ar rămâne în urmă, iar dacă Julian ar putea avea grijă de el și de Quintus, Lucretia nu ar putea.

Lucretia era femeie. O femeie inteligentă și capabilă, dar care nu putea înfrunta un bărbat din Anglia, mai ales unul la fel de puternic precum ducele de Windemere. Era atât de nemilos încât să le distrugă pe amândouă doar pentru că poate.

Messalina inspiră profund și se duse să se așeze pe un scaun de lângă șemineu. Focul nu era aprins, probabil că era modul prin care unchiul ei încerca să facă totul mai puțin primitor, dar era o noapte plăcută. Era totuși vară.

Se uită în gol și se gândi: Ce voia? Mai mult de atât, ce putea avea?

Ridică privirea și se uită la domnul Hawthorne care se așezase într-un colț. Se întinsese ca un rege și sorbea din pahar, așteptând; îl ura.

– Vreau să scap de unchiul meu și de uneltirile lui, spuse ea. Dar nu-mi poți da asta, nu-i așa? Ești servitorul lui, lacheul lui. Cum mi-ai putea oferi ce am nevoie?

– Cred, spuse el încet, că dacă îți folosești imaginația vei găsi multe metode prin care îți pot oferi ce ai nevoie.

O privi pe deasupra paharului în timp ce sorbi o gură.

Messalina recunoscu dublul sens. Era evident că voia să joace un joc periculos. Dar ea făcuse parte din cele mai rafinate cercuri ale Londrei în ultimii zece ani. Știa cum să joace jocuri periculoase cu bărbații și să scape neatinsă. Nu avusese niciodată un partener,

precum alte domnișoare sofisticate, dar auzise conversații, bârfise cu femei căsătorite și avusese contact cu câțiva domni respectabili.

Putea face asta: să negocieze cu diavolul și să obțină ceva bun din situația asta îngrozitoare.

Messalina își îndreptă spatele. Era momentul să preia controlul. Cel mai important lucru de care avea nevoie erau suficienți bani încât să poată fugi în Anglia cu Lucretia. Întrebarea era dacă îi putea obține de la el.

– Îmi poți oferi? întrebă cu grijă. Ce am nevoie? Își plimbă privirea de la umerii lați la talia îngustă și se opri pentru o clipă asupra umflăturii dintre picioare, continuând apoi spre picioarele lungi. Poate. Dar îmi poți oferi ce vreau, domnule Hawthorne? îl întrebă, uitându-se la el.

Gideon zâmbi diabolic.

– Întreabă-mă și vei afla.

– Foarte bine. Se rezemă, imitând poziția lui relaxată. Trebuia să înceapă cu o cerere simplă. Vreau ca Lucretia să locuiască cu mine, spuse fără ezitare.

– De acord. Va locui cu noi.

Messalina înghiți, încercând să ignore ultimul cuvânt.

– Vreau înapoi banii pe care i-am economisit.

– Bineînțeles, fu el de acord. Dar va trebui să aștepți până după căsătorie.

Oricum nu avea suficienți bani încât să poată ajunge undeva.

Inima începu să-i bată cu putere. Nu trebuia să-i arate cât era de îngrozită.

– Nu vreau să mă culc cu tine.

– Îmi rănești sentimentele. Își duse o mână la piept, dar zâmbi aspru. Mă tem că nu poți rămâne neatinsă. Nu vreau ca tu sau familia ta să aveți vreun motiv să cereți anularea nunții. În plus, își lăsă capul pe o parte, batjocoritor, eu vreau să mă culc cu tine.

Imaginea lui, dezbrăcat, o făcu să se cutremure, șocată. Nu avea nici o îndoială că era musculos, atrăgător și că știa să facă o femeie să geamă. Sfârcurile i se întăriră.

Nu despre asta era vorba. Se uită în jos, parcă dezamăgită.

– Atunci am ajuns într-un impas, nu-i așa?

– Nu cred. Se uită la ea preț de un minut. Sunt dispus să cedez, pentru tine.

Pentru ea. Inima ei tresări, deși era convinsă că se preface.

Trebuia să se concentreze pe discuția lor. Era prinsă într-o situație fără scăpare și realiză că urma să se căsătorească împotriva voinței ei, tocmai cu el. Cu un escroc.

Ridică o sprânceană, de parcă întreaga discuție ar fi plictisit-o.

– Continuă. Cum ești dispus să cedezi?

De data aceasta, zâmbetul lui păru aproape sincer.

– Îți voi oferi puțin timp până să ajungem în pat; să spunem o săptămână după căsătorie?

– Trei luni, izbucni ea, încleștându-și pumnii.

Nu-i venea să creadă că discută despre când îi va permite să...

– O lună, spuse el, privind-o malițios, în timp ce sorbea din vin.

– Două luni.

Gideon dădu din cap.

– Nu o să aștept atât de mult. O lună.

Dumnezeule! În dimineața aceea se trezise convinsă că singura ei problemă va fi o ceartă cu unchiul ei nebun, iar acum își negocia fecioria. Trase adânc aer în piept. Dacă acest lucru chiar avea să se întâmple, era cazul să obțină ceva.

– Bine. O lună. Dar vreau ceva la schimb.

Gideon ridică din sprâncene, curios.

– O parte din zestrea mea.

Dădu din cap.

– Îți voi oferi o sumă la fiecare trei luni.

– Nu, răspunse ea, iar vocea îi tremură... Nu de teamă, ci de furie. Sunt banii mei. Banii pe care mi i-a lăsat tatăl meu. Când ne vom căsători vei avea o avere, iar eu nu sunt dispusă să mă mai mulțumesc cu o sumă pe care o alegi tu. Vreau jumătate.

– Pui mare preț pe fecioria ta.

– Nu ar trebui, îi răspunse. Asta apreciază bărbații din jurul meu. Ar trebui să mă prefac rușinată și să ignor faptul că vor doar banii? Să mă prefac că nu știu cât valorez?

– Probabil că nu. O zecime. La sfârșitul unui an de căsătorie.

Nu putea aștepta atât de mult.

– Un sfert în ziua nunții.

Gideon se încruntă.

– Te aștepți să te plătesc înainte să obțin premiul?

Messalina se abținu să nu pufnească.

– Zestrea mea e premiul tău.

– Serios? Își opri privirea asupra buzelor ei, apoi se uită în ochii ei. O zecime în șase luni.

– O zecime într-o lună. Îi arătă cât era de dezgustată. În ziua în care consumăm căsătoria.

– De acord. O privi gânditor și se aplecă spre ea. Va fi o căsătorie adevărată. Îmi vei fi fidelă; nu voi accepta să ai un amant.

Era un subiect irelevant. După ce primea banii, nu plănuia să mai rămână suficient de mult timp alături de el încât să aibă un amant.

– Bineînțeles.

– Vei locui cu mine ca soția mea. Vei lua cina cu mine în fiecare seară. Vom ieși în societate, vom merge la baluri și alte lucruri asemănătoare.

– Poftim? Cred că știi că nu vei fi bine primit în societate.

Nările i se umflară, iar ea își aduse aminte că omorâse pe cineva în seara aceea.

– Cu banii și numele tău cred că voi fi.

Messalina se uită la el.

Gideon dădu din cap de parcă lucrurile erau lămurite și continuă:

– Când suntem singuri poți să te strâmbi cât vrei la mine, dar în public te vei comporta ca o soție devotată.

Era nebun.

– Devotată?

Oftă. Negocierea cu ea se dovedea a fi obositoare.

– Fericită, atunci. Asta îți convine mai mult?

Nu. Nimic din ce spunea nu-i convenea. Dar trebuia să facă asta pentru a obține libertatea ei și a Lucretiei. O zecime dintr-o zestre imensă era mai mult decât suficient să trăiască liniștite. Putea să fugă undeva în străinătate.

Messalina îl analiză pe Hawthorne. Nu avea încredere în el. Nu-l plăcea. Dar nu avea nici o altă opțiune.

– Dacă sunt de acord cu asta, te vei ține de cuvânt cu tot ce am stabilit?

Gideon o privi și el.

– Da. Ai cuvântul meu.

Cuvântul unui bandit plătit. Fermecător!

– Vei regreta asta într-o zi, spuse ea încet, cu ură și sinceritate. Vei regreta că m-ai obligat să mă mărit cu tine.

– Nu cred că se va întâmpla asta. Părea foarte sigur pe el. Mergem să ne căsătorim?

Messalina se întinse, luă paharul de vin din mâinile lui și îl goli dintr-o înghițitură.

– Hai.

Capitolul 2

Julian Greycourt se trezi când cineva bătu la ușa cabanei. Fu imediat atent.

Nimeni nu trebuia să-l deranjeze aici. Se ridică, dezbrăcat, ignorând durerea pe care o simțea și își trase ceva pe el. Slavă Domnului că tovarășul lui plecase de câteva ore.

Julian se uită în jur. Camera era simplă, cu un șemineu, un pat și un scaun. Nimic mai mult. Nimic care să indice ce făcea acolo.

Bun.

Se duse la ușă, trase zăvorul și o deschise.

Lucretia se uită la el, cu pumnul încă ridicat, de parcă urma să bată în pieptul lui.

– Slavă cerului! Quintus mi-a spus că stai într-una dintre cabane, dar cred că mi-a dat indicații greșite. Te caut de mai bine de o oră.

– Ce cauți aici?

Probabil cuvintele lui păreau tăioase, dar nimeni nu ar fi trebuit să știe despre locul acela.

Quinn descoperise locul doar pentru că îl urmărise într-o seară. Julian nu-i mai vorbise timp de o săptămână. Credea că îi explicase clar să nu spună nimănui despre cabană. Dar sora lui mai mică era aici, cu ochii mari, cu obrajii roșii...

Julian își făcu ordine în gânduri.

– Unde e Messalina?

– Cu domnul Hawthorne, spuse Lucretia, parcă exasperată că Julian nu știa deja asta. Ne-a oprit trăsura când ne întorceam de la petrecerea familiei Lovejoy. Știi proprietatea lor de la granița Scoției? Trebuie să spun că a fost o petrecere tare neobișnuită...

– Ce a făcut Hawthorne, Lucretia? o întrebă cu nerăbdare.

Lucretia strânse din buze.

– I-a spus Messalinei să coboare din trăsură și să meargă cu el. A avut timp doar să-mi spună să te caut.

Julian se încruntă.

– De ce ar face Hawthorne așa ceva?

– A spus că unchiul Augustus a chemat-o; doar pe ea, nu și pe mine. Lucretia își împreună palmele. Asta a fost acum o săptămână... aproape două. I-am spus birjarului să vină direct la tine, în Adders, dar cum drumul este atât de prost...

– Stai puțin, spuse Julian. Rămâi aici.

Îi trânti ușa în nas și ignoră țipetele ei de indignare. Julian se îmbrăcă repede, șuierând când materialul îi atinse rănile de pe spate. Ce naiba plănuia Augustus? Și ce naiba fusese în mintea unchiului lor s-o pună pe Lucretia să călătorească singură atâta drum?

Își luă paltonul pe el, își scoase părul lung de sub guler și îl legă cu o panglică. Apoi deschise ușa.

– Nu-mi vine să cred că Quintus era beat atât de devreme, spuse Lucretia, de parcă discuția lor nu s-ar fi oprit. Duhnea.

Strâmbă din nas, de parcă ar fi simțit mirosul.

– Sunt sigur, mormăi Julian. Haide. Să mergem la Adders.

Trăsura ei era în fața cabanei. Birjarul și un lacheu se aflau în față, pe jumătate adormiți, iar un al doilea lacheu stătea lângă trăsură și dădu din cap. Bărbații se treziră când îl zăriră. Lacheul de lângă ușă o ajută pe Lucretia să urce.

Julian se uită la birjar.

– Spre Adders Hall.

– Da, domnule! țipă birjarul, apoi Julian intră în trăsură și plecară.

Se așeză în fața Lucretiei și începu să o analizeze.

– Unde îți e servitoarea?

– I-am spus Messalinei să o ia cu ea pe Barlett, răspunse Lucretia. Nu o puteam lăsa să călătorească doar cu domnul Hawthorne.

Julian ridică o sprânceană la logica ei, care însemnase că ea a călătorit singură cu birjarul și doi lachei, dar nu-i mai spuse nimic.

Trecură pe lângă alte cabane, unele ocupate, altele nu. Pământurile acelea fuseseră prospere, cu cabane pline și pământuri unde creșteau vaci și oi. Dar asta se întâmplase înainte de moartea mamei sale.

Adders Hall se afla la vest de Oxford, aproape de granița cu Țara Galilor, pe o bucată de pământ care trebuia să fie prosperă. Când Julian a moștenit Adders Hall și împrejurimile, sperase că va deveni

un proprietar de pământuri competent. Că se va ocupa de muncitori și familiile lor.

Avea șaptesprezece ani, era tânăr și nu știa că averea părinților săi rămăsese în mâinile unchiului său, Augustus Greycourt, duce de Windemere. Unchiul său trebuia să gestioneze moștenirea până când Julian împlinea vârsta necesară ca să preia frâiele.

Dar când Julian a împlinit douăzeci și unu de ani, Augustus i-a dat o sumă neînsemnată. A pretins că nu fusese cine știe ce avere. Că în afară de zestrea surorilor lui, care se afla tot în mâinile lui, nu mai rămăsese mare lucru. Augustus zâmbise când îi spusese că tatăl său risipise averea.

Trăsura intră pe aleea din fața casei Adders Hall. Fagii aflați de o parte și de alta erau într-o stare deplorabilă, iar drumul plin de gropi.

Când zări Adders Hall, Julian tresări. Fusese cândva o casă modestă, dar impunătoare, construită din piatră gri. Partea vestică era acum închisă, acoperișul era găurit, iar ferestrele erau baricadate. Scările din față erau pline de buruieni. În fața ușii era o siluetă care se clătina ușor.

– Ce bine! spuse Lucretia. Quintus a venit acasă. Se uită la Julian. L-am găsit într-una dintre cabane. Nu înțeleg de ce stați acolo când aveți casa asta aici.

Julian pufăi.

Trăsura se opri brusc, iar sora lui aproape căzu în poala lui.

Julian coborî primul, exact când fratele lui se împiedică spre ei. Quintus se izbi de el, iar Julian se pregăti. Fratele lui mai mic avea aceeași înălțime ca el, dar era de două ori mai greu.

– Credeam că am văzut-o pe Lu... Lu... Lu-cre-ti-a, murmură Quinn, iar duhoarea îl lovi pe Julian direct în față.

Dumnezeule! Quinn mirosea îngrozitor, o combinație de alcool, transpirație și haine murdare. Probabil căzuse cel puțin o dată în noroi, în drumul lui spre casă.

– Chiar m-ai văzut, spuse sora lui când coborî din trăsură. Era mai scundă decât ei, dar avea privirea aspră a unei doici pe cale să certe un copil neascultător. Messalina are nevoie de ajutorul vostru.

Quinn o privi șocat. Cât era de beat?

Julian oftă.

– Stai puțin, surioară.

Îi făcu semn lacheului din trăsură, iar acesta sări jos. Julian îl apucă pe fratele său de un braț, lacheul de celălalt și reușiră să-l târască în casă, în bucătăria întunecată, unde îl speriară pe Vanderberg, valetul lui Julian, care era prins într-o discuție cu doamna McBride, bucătăreasa.

Vanderberg era un bărbat scund, de aproape un metru cincizeci, îmbrăcat în haine albastru-închis, care îi scoteau în evidență părul blond și chipul palid. Valetul fusese alături de Julian de când erau adolescenți, probabil singurul motiv pentru care accepta plata mizerabilă.

Valetul sări în picioare, cu o expresie servilă, foarte diferită de cea pe care o avea când era singur cu Julian.

– Domnule Greycourt! Nu știam că veniți. Și îmbrăcat așa.

Se uită îngrozit la părul lui Julian.

– Adu o găleată cu apă. Nu avea timp de sensibilitatea lui Vanderberg.

Valetul deschise gura, o închise și se întoarse. Umplu o găleată cu apă din bazinul aflat în colțul camerei și i-o aduse.

Julian dădu din cap către Quinn.

– Arunc-o peste el.

Vanderberg ridică o sprânceană, dar îl ascultă și aruncă apa peste Quinn.

Quinn își îndreptă spatele și începu să scuipe.

– Ce? Ce...?

– Fă-i baie și ajută-l să se aranjeze, îi ordonă lacheului înainte să se uite la Lucretia. Bea o cană cu ceai. O să fiu gata în jumătate de oră.

Nu mai așteptă un răspuns și ieși în grabă pe hol, Vanderberg alergând după el. Julian urcă scările două câte două.

– Fă-mi bagajul, îi spuse lui Vanderberg când ajunseră în cameră.

Julian ignoră mormăielile valetului și se dezbrăcă. În spatele lui ceva căzu la podea.

– Nu, izbucni, turnând apă într-un vas ca să se spele.

– Dar, domnule, spatele dumneavoastră, protestă Vanderberg.

Valetul era impertinent. Julian îl ignoră și se spălă cu o cârpă înmuiată în apa rece. Își luă o cămașă curată și un costum gri. Respiră ușurat când văzu că Vanderberg terminase bagajele.

– Pot să vă aranjez măcar părul? întrebă valetul, cu tristețe.

Julian se așeză pe un scaun și îi permise să-i împletească o coadă pe care i-o prinse cu o panglică neagră.

Vanderberg făcu un pas în spate și îl analiză pe Julian.

– E tot ce pot face într-un timp atât de scurt.

– Nu contează, răspunse Julian. Cere-i birjarului să te ajute cu bagajele.

La parter, o găsi pe Lucretia uitându-se la un raft plin de praf al bibliotecii, ținând într-o mână o ceașcă cu ceai, iar în cealaltă o felie de chec cu semințe.

– Plecăm în zece minute. Urcă-te în trăsură.

Lucretia oftă.

– În cazul acesta o să mai am nevoie de o felie de chec.

Julian nu-i mai răspunse și se duse în bucătărie.

Quinn nu părea mai treaz, dar măcar era curat. Își ridică privirea injectată când intră Julian.

– Unde mergem?

– Londra, îi răspunse Julian tăios și îl luă de un braț, în timp ce lacheul îl luă de celălalt.

– De ce? bolborosi el.

– Pentru că, răspunse solemn, în timp ce se îndreptară spre ușă, trebuie să împiedicăm orice plănuiește Augustus.

Cerul plângea în ziua aceea, deși mireasa nu o făcea, medită Gideon a doua zi dimineață.

Picăturile de ploaie loveau fereastra, acompaniind vocea monotonă a preotului. Un preot care venise în mai puțin de o zi. Gideon se uită la el și se întrebă ce imbold folosise ducele ca să-l aducă acolo și ca să obțină permisul special. Probabil șantaj, judecând după cum preotul îi arunca priviri speriate bătrânului. Dacă i-ar fi păsat de el, lui Gideon i s-ar fi făcut milă.

Îl ignoră și se uită la duce. Windemere dădea impresia unui unchi îngăduitor, însă sclipirea întunecată din ochii lui îl dădea de gol.

Seara trecută fusese hotărât să-i vadă căsătoriți cât mai repede. Gideon reușise după jumătate de oră de discuții să-l convingă să aștepte până dimineață. Singurii martori prezenți erau servitoarea Messalinei și majordomul Casei Windemere. Și Keys, dacă putea fi considerat martor. Tânărul se ascundea într-un colț.

Într-un final, Gideon se uită la mireasa lui. Messalina purta o rochie gri-închis, care se potrivea cu cearcănele de sub ochi. Avea chipul galben de oboseală, buzele inexpresive și părul brunet prins într-un coc care nu o avantaja.

Dar el o dorea cu ardoare.

Messalina îi întâlni privirea și se uită urât la el, iar Gideon aproape că pufni în râs, dar știa că nu ar fi înțelept; nu numai pentru că ar provoca-o pe ea, ci și pentru că s-ar da de gol în fața ducelui. O fura pe Messalina de la unchiul ei și era un moment periculos. Lui Windemere îi plăcea să aibă controlul, unul din motivele pentru care Gideon nu voia să mai lucreze pentru el. Dacă bătrânul i-ar fi oferit orice, pe oricine altcineva, Gideon ar fi fost liber deja.

Dar tocmai asta era problema: Messalina era slăbiciunea lui. Nu o putea lăsa să scape.

Preotul îi pronunță soț și soție, iar bătrânul chicoti.

– Felicitări, draga mea! Ai făcut o alianță favorabilă. Se uită la Gideon și tuși, apoi se întoarse către preot. Ar trebui să sărbătorim cu un mic dejun potrivit. I-am cerut bucătarului să pregătească o masă potrivită.

Ducele ieși din cameră, majordomul mergând înainte ca să-i deschidă ușa, iar preotul în urma lui. Gideon se întoarse să o ia de braț pe Messalina și se uită la Keys. Aceasta îi făcu semn din cap.

Gideon se abținu să nu rânjească. Keys lucra pentru el de trei ani și, în ciuda faptului că se îmbrăca neglijent, era foarte meticulos cu sarcinile pe care i le încredința Gideon. Când o conduse pe Messalina afară, văzu cu coada ochiului cum Keys îi face ochi dulci servitoarei ei, spre nemulțumirea acesteia.

Apoi Gideon păși pe hol, alături de soția lui, în spatele bătrânului, către sala pentru mic dejun. Pe masa lungă de abanos se afla deja un festin din care s-ar fi putut sătura cu ușurință cel puțin zece oameni.

Ducele se așeză la capătul mesei și pocni din degete nerăbdător pentru ca un lacheu să-i aducă vin, în timp ce Gideon îi trăgea un scaun Messalinei.

Bătrânul bău cu sete în timp ce paharele celorlalți erau umplute, apoi îl ridică pe al lui când fu reumplut.

– Un toast în cinstea fericitului cuplu!

– Da. Da, mormăi preotul și își goli paharul.

Messalina strânse din buze.

Deși masa era plină de bunătăți, mireasa lui nu prea mâncă. Unchiul ei compensă pentru asta. Gideon îi privi cu atenție, iar când ducele termină, Gideon se ridică grăbit.

Făcu o plecăciune în fața acestuia și a preotului.

– Soția mea pare obosită. O voi conduce în camera noastră ca să se odihnească.

Așa cum se aștepta, asta îl făcu să mârâie pe bătrân.

– Bineînțeles că vrei să rămâi singur cu nepoata mea cât mai repede, nu-i așa, Hawthorne? Se spune că cei din clasa de jos au instincte animalice mult mai puternice. Apoi se uită la Messalina. Cred că vei afla asta în curând, nu, draga mea?

Messalina nu arătă că-l auzise sau că-l observase pe unchiul ei și își puse mâna pe brațul lui Gideon.

Pentru o clipă, Gideon se gândi că ducele îi va cere Messalinei un răspuns, dar părea că masa copioasă îl îmblânzise. Bătrânul le făcu un semn din mână.

Gideon ieși din cameră și o conduse pe Messalina pe scări, spre hol.

Messalina se încruntă.

– Camera mea nu e pe aici.

– Nu vechea ta cameră.

Se uită în jur.

– Unde mă duci? întrebă.

Se uită la ea și îi făcu cu ochiul.

– În noua ta cameră.

Era încă încruntată, dar nu comentă.

Ajunseră la ușa din spate, traversară grădina neîngrijită și intrară în grajdurile din spatele casei.

Trăsura lui îi aștepta, iar Keys era la ușă.

– Ai luat tot? îl întrebă Gideon.

Keys pufni.

– Nu chiar tot, șefule, dar am luat lucrurile importante sau, cel puțin, asta mi-au spus menajerele.

Deschise ușa trăsurii.

Messalina se holbă.

– Ce...?

– Vai, domnișoară! țipă Barlett dinăuntru. Femeia era roșie de indignare. Nu știam ce să fac. Tânărul ăsta a zis că sunt ordinele domnului Hawthorne...

Nu aveau timp pentru asta. Gideon îi puse Messalinei o mână pe fund și îi șopti la ureche: „Urcă".

Îi aruncă o privire plină de iritare, dar îl ascultă și se urcă în trăsură cu ajutorul lui. Gideon se așeză pe locul de lângă ea și îi făcu semn lui Keys.

Bărbatul trânti ușa trăsurii și câteva clipe mai târziu începură să se miște.

– Deci? Ce se întâmplă? întrebă Messalina cu nerăbdare.

Gideon încă îi simțea mirosul de bergamotă și voia să-și cufunde nasul în curbura gâtului ei. Să găsească sursa mirosului. Dar asta probabil ar fi făcut-o să țipe.

Nu. Cel mai bine era să o seducă cu istețime și pricepere pentru ca atunci când ajungea în patul lui să creadă că a fost ideea ei.

– Ți-am promis o casă, ai uitat?

Îl privi cu neîncredere.

– Da?

– Te duc acolo.

Pentru o clipă, Messalina făcu ochii mari și păru vulnerabilă, surprinsă.

Gideon inspiră cu grijă.

Apoi, Messalina își îndepărtă privirea.

– Unchiul meu se așteaptă să petrecem noaptea la Windemere.

– Da.

Îl privi gânditoare.

– Va fi furios când își va da seama că m-ai luat de sub nasul lui.

Gideon ridică din umeri.

– Pot să fac față furiei unchiului tău.

– Dar de ce faci asta?

Gideon se întoarse încet spre ea.

– Pentru că nu suport privirea din ochii tăi când te afli sub același acoperiș cu el.

– Nu te înțeleg.

– Nu? zâmbi. Poate ar trebui să mă studiezi mai atent.

– Poate că ar trebui, spuse ușor.

Gideon dădu din cap.

– În orice caz, te duc la Whispers. Se uită în ochii ei nedumeriți. Noua noastră casă. Casa Whispers.

– Mai aveți nevoie de ceva, doamnă, o întrebă Barlett obosită, în seara aceea.

Messalina doar se uită la ea, atât era de obosită. Își petrecuseră după-amiaza aranjând bagajele pe care Barlett reușise să le împacheteze în grabă. Hawthorne le adusese, împreună cu doi bărbați înspăimântători, la Casa Whispers. Casa se dovedise a fi un conac imens, aflat într-o zonă nu foarte bună a Londrei. Apoi Hawthorne plecase cu trăsura să rezolve ceva.

Probabil ceva pentru unchiul Augustus.

Messalina tremură. Niciodată nu vrusese să se mărite, mai ales cu un bărbat căruia îi plăcea violența. Trase adânc aer în piept și își îndreptă umerii. Nu era momentul să cadă pradă disperării.

Era momentul să pună la cale un plan. Se întoarse spre servitoare.

– Mi-ai luat instrumentele de scris?

– Da, doamnă, răspunse Barlett prompt și se duse la unul din cuferele de lângă perete.

Camera era decorată cu câteva obiecte de mobilier: un pat imens acoperit cu draperii roșii, două scaune, o masă și un cufăr din alamă... încuiat. Messalina nu știa dacă Hawthorne uitase să pună un dulap și sertare sau încă nu terminase de mobilat camera.

Barlett se întoarse ținând în mână o cutie din lemn. Messalina se așeză la masa de lângă șemineu și o deschise. Scoase o hârtie, băgă pana în cerneală și se opri, gândindu-se cui putea scrie.

Spera ca Lucretia să-i fi găsit pe Quintus și Julian, așa că nu avea rost să le scrie lor. Strânse din buze. Majoritatea prietenelor ei erau ca ea, femei care nu aveau putere.

Dar era cineva...

Freya de Moray fusese cea mai bună prietenă a ei în copilărie. Asta până când Aurelia a fost ucisă și lumile lor au fost distruse.

Ran, fratele mai mare al Freyei, acum duce de Ayr, fusese acuzat de moartea Aureliei. Aurelia, fetița de aur, pe care toată lumea o iubea. În noaptea aceea a fost bătut de oamenii unchiului Augustus. De atunci, familiile Greycourt și Moray au avut o relație plină de ură și scandaluri.

Nu mai vorbiseră de ani buni, dar Messalina reluase, de curând, legătura cu Freya. Prietenia lor reușise să închidă o rană pe care Messalina nu știa că o are.

Aflase și ce făcuse Freya în toți acei ani. Aceasta i-a spus, în secret, că făcea parte din grupul Femei Înțelepte. O societate secretă formată din femei, care avea rolul de a ajuta alte femei.

Iar Messalina chiar avea nevoie de ajutor.

Scrise repede o scrisoare în care explică ce i se întâmplă, uscă cerneala și o sigilă. Și cu un zâmbet, scrise destinatarul: Ducele de Harlowe, Kester, noul soț al Freyei.

I-o înmână lui Barlett și îi dădu câteva monezi.

– Dimineață, pune asta la poștă. Trebuie să ai grijă să nu te vadă nimeni, nici domnul Hawthorne, nici oamenii lui. Poți face asta?

Barlett păru jignită.

– Bineînțeles, doamnă. Voi găsi o cale să ies. Nu va afla nimeni.

– Mulțumesc, Barlett, spuse Messalina cu ușurare. Poți să te retragi. Ai unde să dormi?

– Da, doamnă, răspunse Barlett. L-am întrebat pe tânărul acela, Keys, și m-a asigurat că voi avea o cameră pregătită în casa servitorilor.

Messalina se încruntă. Cât apucase să vadă din proprietatea Whispers nu părea locuibilă: avea foarte puțină mobilă și nici măcar nu era sigură că existau cu adevărat servitori.

– Dacă ai vreo problemă, te rog să mă anunți.

Barlett își îndreptă umerii.

– Iertați-mă, doamnă, dar cred că mă pot descurca singură.

Pentru o clipă Messalinei i se făcu milă de Keys. Apoi încuviință din cap.

– Cum dorești. Noapte bună, Barlett.

– Doamnă, spuse Barlett când făcu o plecăciune și ieși pe ușă.

Messalina se ridică și își aranjă cămașa de noapte. Barlett îi piepătănase părul ca în fiecare seară, deși nu avea nici o oglindă sau măsuță de toaletă în cameră. Messalina se uită în jur cu tristețe. Spre indignarea lui Barlett, luaseră cina împreună la măsuța din cameră. Atât masa, cât și patul erau într-o stare proastă, și Messalina bănuia că noul ei soț cumpărase casa fără a avea suficienți bani de mobilă. Sau poate nu se pricepea.

Se uită la camera goală și realiză că și ea se simte la fel. Fără prieteni și fără Lucretia, ce scop mai avea?

Dădu din cap. Era târziu și era obosită. Iar ziua asta... fusese oribilă.

Se duse către pat. Mâine avea să exploreze casa, să găsească rute de scăpare. Dar astăzi trebuia să doarmă. Trase cuvertura și fu ușurată să vadă așternuturi proaspete.

Era pe punctul de a se urca în pat când Hawthorne deschise ușa și intră.

Messalina deveni alertă și inima începu să-i bată cu putere.

– Ieși afară de aici!

– O seară frumoasă și ție, draga mea soție.

Închise ușa în urma lui și o privi cu atenție.

– Am spus să ieși.

Cobori din pat și blestemă faptul că purta doar o cămașă, aproape transparentă.

– Nu trebuie să te temi, spuse el.

Messalina pufni.

– Nu sunt o moluscă fără minte.

– Moluscă.

Gideon își înclină capul într-o parte.

Messalina îl ignoră.

– Am fost curtată de cei mai importanți domni din regat... și i-am refuzat. Știi de ce. Pentru că acei domni erau doar niște viermi, lipsiți de inteligență și bun-simț. Nu o să cedez în fața unui bătăuș ca tine.

– Mă tem că ai uitat două lucruri, îi răspunse sec, cu ochii licărind. În primul rând, eu nu sunt un domn.

– Serios? îl întrerupse cald.

– Și în al doilea rând, acesta este dormitorul meu.

Messalina clipi.

– Nu am chef de jocurile tale. Spune-mi de ce ești aici sau ieși. Ba mai bine, ieși!

– Sunt aici ca să dorm, spuse și își scoase haina. O împături atent și o puse pe scaun înainte să-și întindă brațele. Îndrăzni să pară spășit. Chiar este dormitorul meu.

Chiar așa? Presupusese că nu vor dormi în același pat.

Messalina făcu ochii mari, indignată.

– Poftim?

– Acesta este dormitorul meu, spuse el răspicat și începu să-și descheie surtucul.

– Termină!

Se opri brusc și o fixă cu privirea.

– Sau ce?

Messalina simți cum o cuprinde frica. Știa de ce este capabil. Dar mârâi la el.

– Îți voi pune otravă în bere sau orice altceva bei. Sunt în stare.

– Asta e... se gândi la amenințarea ei, ceva interesant. Și eficient. Dar, zâmbi înșelător, te-ai dat de gol spunându-mi planul tău măreț. Haide. Sunt obosit și cred că și tu ești.

Messalina pufăi.

– Țin să te anunț că majoritatea cuplurilor căsătorite au dormitoare separate.

– Nu, spuse el, aranjând surtucul peste jiletcă. Majoritatea oamenilor au o singură cameră pentru patul lor; uneori o cameră și atât.

Asta o făcu să se oprească. Se simți rușinată când își imagină cum ar fi să locuiască într-o singură cameră.

Apoi își îndreptă spatele.

– Dar eu nu sunt majoritatea oamenilor.

Se întoarse cu fața la el, iar el trecu pe lângă ea și se așeză pe pat.

– Cu siguranță nu, mormăi el.

Messalina își dădu ochii peste cap.

– Sunt sigură că există destule camere în casa aceasta...

– Da, există, o întrerupse el. Își desfăcu cravata. Poți să te certi cu mine cât vrei, dar uiți ceva.

Messalina își puse mâinile în șolduri.

– Ce anume?

– Nu vreau să dorm în altă cameră. Aruncă cravata spre scaun. Nu nimeri. Ridică din umeri și se uită la ea. Va trebui să ai încredere în mine.

Dacă voia să pară demn de încredere, nu reușea absolut deloc.

Messalina râse cu neîncredere.

– Cred că îți bați joc de mine.

– Te asigur că nu. În ciuda – privirea lui se îndreptă spre trupul ei aproape dezgolit – dorinței mele de a consuma căsnicia, nu te voi forța. Nu face parte din planurile mele. Am negociat ceva

ce ne avantajează pe amândoi. De ce aș strica asta? Aș fi un prost să greșesc față de tine. Și, înainte să o spui, nu sunt prost.

Messalina simți cum se înroșește datorită privirii lui intense. Nehotărâtă, își mușcă buza. Cuvintele lui aveau sens și logica lui îi oferea siguranță, dar...

– Atunci spune-mi ce ai de gând să faci în noaptea asta.

– Am de gând să dorm, spuse el, desfăcându-și primul nasture de la cămașă. Nu o să te ating până nu trece prima lună, așa cum am stabilit, dar voi dormi cu tine în pat. Nu vreau să conteste cineva căsătoria.

Pentru o clipă își ațintì privirea la gâtul lui, acum gol. Pielea bronzată strălucea în lumina lumânării. Simțea nevoia să-l atingă.

Când se uită în ochii lui, Gideon o privea cu un zâmbet năstrușnic. Îngheță.

– Messalina, spuse el, parcă torcând. Vino în pat.

Vru să fugă pe ușă. Dar dacă ceda acum, avea să-i fie mult mai greu după aceea. În plus, era vorba și de mândria ei.

– Fie.

Messalina se duse pe cealaltă parte a patului și se urcă în el, fără să-și ia ochii de la Gideon, care își lăsă capul în jos, ascunzându-și rânjetul și desfăcând al treilea nasture de la cămașă.

Messalina încercă să-l ignore, dar îi fu imposibil. Apoi el se opri. Își țuguie buzele, frustrată.

Hawthorne se aplecă și își scoase încălțările și șosetele. Avea ceva la gât.

– Ce e aia? întrebă ea.

Obiectul licări în lumină, înainte ca Gideon să-l ascundă.

– Nimic pentru care să-ți faci griji. Își scoase panglica din păr, iar buclele îi căzură pe umeri.

Se uită la ea, ca un zeu păgân care cerea un sacrificiu uman.

Messalina înghiți în sec, conștientă că o parte din ea îl găsea extrem de atrăgător.

Se ridică și trase cuvertura. Se uită la ea când se băgă în pat.

Ea se uită în altă parte. Se încordă și își îndreptă privirea spre tavan. Patul era suficient de mare încât să nu se atingă. Dar era foarte conștientă de prezența lui. Niciodată nu mai împărțise un pat cu cineva de când crescuse, mai ales cu un bărbat.

Gideon stinse lumânarea.

Îi auzea respirația, liniștită și profundă, și realiză că îi simte mirosul. Nu era un miros neplăcut, mirosea ca un bărbat. Un bărbat care se afla în patul ei.

Sfârcurile i se întăriră și îngheță. Se temea că își poate da seama. Că va lua asta ca pe o invitație.

Într-un final, oboseala o cuprinse și începu să adoarmă.

Auzi vocea lui ca prin vis.

– Noapte bună, soție!

Capitolul 3

Gideon se trezi a doua zi în miros de bergamotă și lângă un trup cald, lipit de al lui. Pentru o clipă își imagină că era din nou copil, lipit de fratele lui, într-un pat de undeva din St. Giles.

Dar salteaua era mult prea moale și nimic nu mirosea a bergamotă în St. Giles.

În plus, Eddie murise de mai bine de douăzeci de ani.

Deschise ochii și văzu lumina difuză care intra prin ferestrele goale.

Rămase întins în pat. Pat pe care îl cumpărase cu o zi înainte să plece după Messalina. Avea casa de la Whispers de câteva luni, dar nu simțise nevoie să adauge decât obiecte esențiale de mobilier; venea acasă doar ca să mănânce și să doarmă. Dar nu-și putea aduce soția într-o casă fără pat. Soția lui...

Nu se putu abține să nu zâmbească.

Contrar așteptărilor, reușise să se căsătorească cu Messalina. Era a lui.

Se ridică și se aplecă să se uite la ea. Stătea ghemuită pe o parte, avea obrajii roșii, buzele întredeschise. Era dulce și vulnerabilă. Îl făcea să-și dorească să se întindă lângă ea și să se culce la loc. Poate chiar să o ia în brațe.

Gideon se încruntă. Și apoi ea ar fi țipat și l-ar fi acuzat că o atacă.

Dădu din cap. Niciodată nu dormea până târziu.

Gideon se ridică. Nu reușise să plece din St. Giles stând degeaba și bucurându-se de ce are. Rămăsese concentrat pe ceea ce putea obține.

Cu asta în minte, deschise cufărul vechi. Scoase o haină, se îmbrăcă și ieși din cameră fără să se uite în urmă.

Merse cu pași repezi pe hol, spre camera de la capătul lui. Deschise ușa și îl văzu pe Keys căscând larg, așezat la un birou.

– Neața, șefule, mormăi Keys.

Avea pleoapele pe jumătate închise și părul dat într-o parte. În toți anii în care muncise pentru Gideon, Keys nu se obișnuise să se trezească devreme.

– Bună dimineața, răspunse Gideon și își dădu jos haina.

Pe dulap se aflau un castron cu apă caldă și o cârpă. Gideon se clăti pe față, înainte să se întindă după săpun și brici.

– Ce noutăți ai? întrebă când începu să se bărbierească.

Keys se abținu să nu caște. Își turnă o cană de ceai în timp ce își consultă carnețelul.

– Pea spune că încă nu-și poate da seama ce vrea bătrânul să faci în schimb pentru nepoata lui. Băieții lui au întrebat pe toată lumea, dar dacă știe cineva ceva, nu vorbește.

Gideon își ridică bărbia ca să se clătească.

– Bătrânul nu spune nimănui, dar sunt sigur că e ceva murdar.

Keys mârâi, deși nu-și dădu seama dacă o făcea pentru că era de acord cu el sau pentru că ceaiul era prea fierbinte.

– Îl pun pe Pea să mai investigheze?

– Nu. Nu are rost. Mă întâlnesc cu bătrânul astăzi.

Gideon se strâmbă. Nu-i plăcea să se ducă la întâlniri fără nici o informație, dar nu avea ce face. Ducele refuzase să-i spună care este sarcina lui înainte de nuntă.

– Poate că ducele vrea să rămâi la dispoziția lui, spuse Keys. Ești singurul care nu se sperie când face o criză.

– N-am nici o îndoială că asta vrea, spuse Gideon cu amărăciune. Bătrânului nu-i place să-i scape nimeni și nimic printre degete, mai ales cineva care nu i se supune, dar e foarte încântat de târguiala noastră. Presimt că vrea să fac ceva anume.

Keys părea îngrijorat, dar dădu pagina carnețelului fără să mai spună ceva.

– Oamenii noștri spun că lordul Bancroft a jucat mult aseară și a pierdut aproape tot. A împrumutat aproape două sute de lire. Vor să știe dacă îi mai dau bani sau nu.

– Să-i dea, decise Gideon.

Vicontele Bancroft era o persoană importantă în Camera Lorzilor. Gideon nu știa exact cum se putea folosi de asta, dar știa că e o idee bună ca un membru al Parlamentului să-i fie dator.

Keys încuviință din cap și scrise ceva în carnețel.

– Domnul Blackwell spune că vrea să-ți vorbească cât de curând se poate.

Gideon îl întâlnise pe William Blackwell cu câțiva ani în urmă într-un salon de pariuri. Gideon se afla acolo din două motive... Primul, ca să obțină informații pentru duce. Al doilea, ca să se ocupe de mica lui afacere: să strângă banii cămătarilor și să ia o parte din ei.

Cele două se potriveau foarte bine.

Dar Blackwell îl ajutase pe Gideon să ducă afacerea mai departe. Prin Blackwell, Gideon reușise să cumpere o mină de cărbune în nordul Angliei. Cărbunele era foarte profitabil și, recent, Gideon mai cumpărase o altă mină. Blackwell se ocupa de finanțele lui Gideon și de minele de cărbune. Era, în lipsa unui alt cuvânt, partenerul lui de afaceri.

Gideon se încruntă.

– Vrea să vorbim despre registre?

Keys ridică din umeri.

– Vrea să discute doar cu tine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, oftă Gideon. Sigur vrea să ne certăm în legătură cu minele din nou. E ca un catâr când îi intră ceva în cap. Spune-i că abia m-am căsătorit și că sunt ocupat.

– Cum vrei tu, șefule.

– Altceva?

– Afacerile Excelenței Sale. Ai plecat aproape o noapte întreagă și lucrurile s-au pus în mișcare. Vrem să mai știm ceva despre afacerile lui? Credeam că s-a terminat cu asta acum că te-ai căsătorit cu nepoata lui.

În teorie, acordul lui Gideon cu ducele presupunea o singură treabă. Dar era mai bine să fie prevăzător.

– Ar fi mai bine să stăm cu ochii pe el. Gideon se clăti pe față și luă cârpa ca să se șteargă. Hai să mergem la Scratch Coffeehouse să mâncăm. Îmi dai detaliile acolo.

– Și domnișoara Greycourt? întrebă Keys.

Gideon ridică o sprânceană.

– Vrei să spui, doamna Hawthorne.

Keys tresări.

– Cum spui tu, șefule. Doamna Hawthorne.

– Ce-i cu ea?

– Păi..., Keys avea o expresie ciudată. Nu vrei să stai aici până se trezește? Adică, spuse el înroșindu-se, după noaptea nunții?

Gideon se opri și se uită la el.

– Keys, nu te știam așa romantic.

Keys deschise gura.

– Nu, spuse Gideon, dând din cap. Sunt sigur că doamna Hawthorne are nevoie de o zi de liniște. Spune-i lui Reggie să stea cu ochii pe ea.

Vorbi pe un ton mai aspru decât era nevoie, iar asta îl făcu să se oprească.

Pentru o clipă își aminti chipul dulce al Messalinei în dimineața aceea și se întrebă dacă nu ar trebui să rămână. Nu. Messalina nu ar fi încântată de prezența lui. Îi explicase asta foarte clar noaptea trecută.

Avea treabă de făcut. Un drum anevoios pentru a obține ceea ce voia. Nici măcar pentru Messalina nu merita să se abată de la drumul acela.

Hotărât, Gideon deschise ușa și de cealaltă parte îl văzu pe Pea, cu o expresie îngrijorată. Ținea de mână un băiat mai tânăr.

– Șefule, trebuie să-ți spun ceva.

Messalina se trezi mult prea devreme, lucru confirmat de absența lui Barlett și a focului stins. Se întinse pe sub așternuturi.

Apoi își aminti...

Se întoarse cât de încet putu, dar nu avea de ce. Partea de pat a lui Hawthorne era goală. Rece. Singurul semn că dormise alături de ea era urma de pe pernă.

Messalina oftă.

Era fericită că nu trebuia să dea ochii cu soțul ei. Dar ar fi vrut să-i spună că nu-l dorește. Faptul că evitase asta o deranjă.

Se uită prin cameră, pierdută. Plănuia să plece îndată ce își primea partea de zestre, dar ce putea face în luna care urma? Să transforme casa într-un loc mai primitor? Să le scrie prietenilor?

Nimic nu o încânta.

Ar fi trebuit să mai doarmă, dar era trează și nu se simțea obosită. Dacă Gideon se întorcea? Gândul acesta o făcu să se ridice și să-și caute ceva de îmbrăcat.

Când ușa se deschise, inima începu să-i bată cu putere.

Barlett intră în cameră, ținând în mână o tavă pe care se aflau un ceainic, un borcan cu zahăr, filtrul și o felie de pâine cu unt.

– V-ați trezit deja.

Închise ușa și așeză tava pe măsuță.

– Ești minunată, Barlett, spuse Messalina și se așeză.

Își turnă o ceașcă și strâmbă din nas când gustă ceaiul. Avea gust de uscături, dar măcar era cald.

– Mulțumesc, doamnă, spuse Barlett și îngenunche lângă șemineu.

Messalina îngheță.

– Ce Dumnezeului faci?

– Curăț cenușa, spuse Barlett, hotărâtă.

– Dar asta nu e treaba ta.

– Este astăzi, spuse ea, mânuind o perie. Nu există servitori aici.

– Deloc? se încruntă Messalina, îngrijorată.

Barlett dădu din cap.

– Doar o tânără spălătoreasă la bucătărie, doamnă. I-a fost prea frică să urce în camera dumneavoastră.

Dumnezeule! Trebuia să angajeze imediat servitoare. Barlett avea deja suficientă treabă.

– Dar avem bucătăreasă?

Messalina flutură felia de pâine.

– Da, avem, confirmă Barlett. Dar nu există majordom, slujitoare, nici măcar un lacheu.

– Asta chiar e o problemă.

Messalina mai luă o gură din ceaiul oribil și aproape îl vărsă când auzi un țipăt.

– Dumnezeule! exclamă Barlett și se uită la Messalina.

Nu se înțelegea nimic. Messalina își așeză cu grijă ceașca pe masă.

– Ce...?

Încă un țipăt, de data aceasta mai zgomotos și urmat de agitație.

Messalina se ridică și se grăbi spre ușă. Holul era gol, dar auzi plânsete de undeva din dreapta. Își ridică fustele și fugi în direcția aceea. Plânsetele păreau să aparțină unui copil.

Aproape de capătul holului o ușă era deschisă, iar ea se grăbi înăuntru. Apoi se opri brusc. Hawthorne se uita urât la un băiețel care plângea. Băiețelul nu părea să aibă mai mult de opt ani.

– Ce naiba faci? întrebă Messalina.

Hawthorne se uită la ea.

– Nu e treaba ta.

Messalina tresări, de parcă ar fi pălmuit-o. Se uită la băiețel. Chipul lui era roșu și plin de lacrimi. Părul șaten îi ajungea până la urechi. Purta o pereche de pantaloni rupți, încălțări care erau prea mari pentru el și o cămașă care fusese cândva albă.

Simți cum o cuprinde furia.

– Cred că e problema mea dacă vrei să chinui un copil.

– Nu, nu e.

Hawthorne îi întoarse spatele, de parcă nu mai aveau nimic de discutat.

– Sam. Ți-ai învățat lecția?

Messalina realiză că mai erau și alte persoane în cameră. Angajatul lui Gideon, Keys, stătea într-o parte și privea totul cu atenție. Un alt băiat stătea rezemat de perete, părând plictisit, iar Barlett era lângă ea.

– D... da, șefule, șopti Sam. Își îndreptă umerii. Nu o să se mai întâmple.

– Ce? îl întrebă Hawthorne, sever.

Sam înghiți.

– Nu o să mai fur de la tine, șefule.

– Doar de la mine? mârâi Hawthorne. Nu e suficient.

Messalina se încruntă.

– Hawthorne.

Nimeni nu o băgă în seamă.

– De la nimeni, spuse Sam repede, panicat. Nu o să mai fur de la nimeni!

– Jură, îi ceru Gideon.

– Jur! spuse Sam. Pe... pe mama.

– Mama ta e moartă, spuse celălalt băiat.

Sam scânci.

– Vreau să spun, pe mormântul mamei mele.

Inima Messalinei tresări. Cum putea cineva să audă asta și să nu fie mișcat.

Dar Hawthorne se uită la băiat cu o expresie înspăimântătoare.

– Jură pe viața ta. Căci dacă te mai prind că furi de la mine, viața ta nu va mai avea nici o valoare.

– Jur pe viața mea, șopti Sam.

Messalina rămase fără cuvinte. Ce fel de bărbat amenință un copil?

Gideon se uită la celălalt băiat.

– Ia-l din fața și din casa mea, Pea.

– Da, șefule, spuse Pea. Haide.

Îl trase pe Sam, care încă plângea, afară din cameră.

Messalina izbucni.

– Nu am văzut niciodată ceva mai revoltător.

Gideon se opri și îi făcu semn lui Keys. Acesta dădu din cap și ieși pe ușă, alături de Barlett. Închise ușa în urma lor.

Rămaseră singuri.

– Tu, stimată soție, ești protejată.

– Ce vrea să însemne asta? ceru ea.

Se întoarse și se uită direct la ea, furia încă licărind în privirea lui.

– Ești aristocrată.

Nu se simțea... jignită.

– Ești o javră.

Gideon se opri, cu ochii mai întunecați ca niciodată, și se apropie de ea.

– Nu mulți bărbați mi-au spus asta și au mai trăit după aceea.

Pentru o clipă rămase înțepenită sub privirea lui, precum prada în fața unui lup.

Respiră tremurat.

Dispoziția lui se schimbă atât de brusc.

Nu avea să se teamă de el.

– Atunci, spuse chinuindu-se să vorbească fără să tremure, e bine că sunt femeie.

Zări un zâmbet pe chipul lui înainte să se întoarcă și să caute prin niște hârtii de pe birou.

Nu o mai băgă în seamă.

Dar nu era o puștoaică pe care să o dea la o parte. Își țuguie buzele.

– Ce ți-a furat băiețelul acela.

– Un sfeșnic din alamă.

– Și pentru asta l-ai amenințat cu moartea și l-ai alungat? îl întrebă, uimită.

– Sam a comis un delict, spuse printre dinți.

– E un băiețel!

– Nu știi despre cer vorbești, spuse el atât de încet încât simți un fior pe șira spinării. Am încheiat discuția.

– Ba nu, se răsti Messalina. Nu voi locui cu un bărbat care se poartă așa cu un copil.

– Nu o să locuiești cu mine? Gideon ridică privirea întunecată. Ți-ai dat cuvântul, doamnă. Chiar vrei să te lupți cu mine?

Messalina trase aer în piept și se calmă. O lună. Atât trebuia să suporte înainte să-l părăsească.

– Nu. Dar comportamentul tău...

– Doar pentru că tu nu înțelegi, nu înseamnă că trebuie să judeci. Se apropie de ea. Vei respecta termenii înțelegerii noastre?

Messalina respira greu, inima îi bătea cu putere, de ură sau... altă emoție.

– Nu ai...

– Messalina. O apucă de bărbie și se apropie de parcă ar fi vrut să o sărute. Te vei ține de cuvânt?

Nu se temea de el. Nu se temea.

– Da.

Își smulse bărbia din mâna lui.

Rămaseră așa pentru o clipă, privindu-se în ochi.

El întinse mâna și îi aranjă o șuviță după ureche. Fu un gest aproape tandru.

– Mulțumesc.

Își întredeschise buzele și se uită la el.

Gideon își coborî mâna și făcu o plecăciune brusc.

– Am o întâlnire. Voi veni să luăm cina împreună.

O mai privi o dată pătrunzător înainte să plece.

Umerii i se relaxară când tensiunea se evaporă. Dumnezeule! Cum avea să stea cu el la masă? Să vorbească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

Și apoi realiză: într-o lună va trebui să facă mai mult decât să vorbească cu el.

Va trebui să se culce cu el.

Treizeci de minute mai târziu, Gideon urcă treptele Casei Windemere.

Pe drum încoace nu-și putuse scoate din cap chipul Messalinei. Expresia șocată și dezgustată de pe chipul ei. Nu ar fi trebuit să-l deranjeze. Nu vrusese priviri blânde până atunci. Nu avusese nevoie de ele. Nu avusese nevoie decât de istețime și viclenie. Dar expresia de pe chipul ei îl deranja.

Scuturâ din cap și bătu la ușă. După un minut, majordomul, un bărbat pe nume Johnson care fusese martor la căsătoria lui cu Messalina, deschise ușa. Bărbatul îl privi lung. Gideon nu se putu ține să nu zâmbească. Știa la ce se gândea majordomul; în toți anii de când lucra pentru duce folosise întotdeauna intrarea servitorilor.

Johnson se dădu la o parte, cu manierele unui servitor de rang înalt. Gideon îi dădu pălăria lacheului său și îl urmă pe scări și pe un hol îngust.

Johnson bătu la o ușă și o deschise.

– Domnul Hawthorne, Excelență.

Windemere ridică privirea de la farfuria cu pește afumat, șuncă și ouă, iar apoi făcu un semn cu cuțitul.

– Pleacă.

Majordomul închise ușor ușa.

Windemere se rezemă pe scaun.

– Crezi că mi-ai făcut-o, nu? Ai luat-o pe nepoata mea.

Gideon nu clipi.

– Nu, Excelență. Soția mea era nerăbdătoare să-și vadă noua casa. Îmi pare rău că din cauza entuziasmului ei am uitat să ne luăm la revedere, adăugă el, fermecător.

Ducele mormăi și reveni la farfuria cu mâncare.

Gideon se întrebă de câte ori stătuse în aceeași poziție în fața ducelui, așteptând ordine, uitându-se cum mănâncă. De o sută de ori? De două sute de ori?

Mai mult decât ar fi trebuit.

– Deci? mormăi ducele, de parcă Gideon era cel care pornise conversația.

– Voiam să discutăm despre înțelegerea noastră.

– Ești nerăbdător să obții zestrea, nu-i așa?

Bineînțeles că era. Avea nevoie de banii aceia ca să-și facă intrarea în societate. Încuviință din cap.

Ducele mâncă și restul peștelui.

Gideon nu arătă cât era de nerăbdător. Asta doar l-ar fi mulțumit.

Windemere se ridică și se duse către biroul înalt de lângă perete. Scoase o cheie de pe lanțul ceasului și descuie biroul, de unde scoase un document.

– Jumătate din bani vor fi puși într-un cont separat. Îi vei primi când îți vei termina treaba. Până atunci toți banii rămân la mine.

Puse documentul pe masa pe care mâncase. Gideon îl ridică fără să-l citească. Se aștepta la asta, dar tot îl înfuria.

Se uită de la document la duce și mijii ochii.

– Din ce voi trăi până atunci? Cum o voi întreține pe nepoata dumneavoastră?

Ducele se așeză la loc și își împreună palmele pe burtă.

– Știu că ai ceva bani strânși. O să te descurci.

Avea dreptate, dar asta nu-l mulțumea pe Gideon. Ducele îi dăduse de înțeles că va primi o parte din zestre imediat după nuntă.

Gideon îi promisese Messalinei banii într-o lună. Trebuia să termine treaba până atunci.

Gideon inspiră adânc ca să se calmeze.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, Excelență?

Rânjetul ducelui îi dădu o stare de neliniște.

– Vreau să-l omori pe moștenitorul meu, Julian Greycourt.

Capitolul 4

În după-amiaza aceea, Messalina se afla în biblioteca imensă a Casei Whispers, încercând să nu pară pe atât de indignată pe cât era.

Rafturile din stejar care decorau pereții până la tavan erau goale.

– Cum poate o bibliotecă să fie bibliotecă fără cărți?

Reggie, ghidul ei, ridică din umeri.

– Șefului nu-i trebuie cărți.

– Bineînțeles că nu, spuse Messalina cu amărăciune. Nu e numai un bătăuș de copii, ci și un needucat.

Reggie era un bărbat masiv, cu sprâncene și buze groase. În ciuda înfățișării lui, era destul de vesel. Acum însă se încruntă.

– Doamnă?

Barlett ridică ochii din carnețelul unde avea o listă cu lucruri de care trebuia să se ocupe.

– Domnul Hawthorne a disciplinat un băiețel în această dimineață. Cred că îl cheamă Sam?

– Ah, da. Sam este unul din băieții lui Pea. De ce îl dojenea șeful?

– Furt, spuse Barlett.

Reggie tresări.

– Șeful e foarte strict când vine vorba de asta.

– Bineînțeles că e.

Știa cine e Hawthorne. De ce era atât de indignată de cruzimea lui? Chiar credea că e mai mult decât un sălbatic? Își aminti atingerea lui când îi dăduse părul după ureche. Cum era posibil ca același bărbat să fi terorizat un copil cu câteva minute înainte? Încă avea în cap imaginea lui Sam, cu umerii încovoiați. Încercând să pară curajos, deși era doar un băiețel. Dacă ar fi putut să-l ajute cumva.

Nu. Trebuia să se țină de plan și să fugă. Ceea ce îi aduse aminte. Se uită la Barlett.

– Lasă-mă să mă uit puțin pe notițele tale.

Servitoarea îi dădu carnețelul.

Messalina se uită peste listă, fără să fie cu adevărat atentă, apoi dădu din cap.

– E foarte bine. Lasă-mă să scriu câteva cărți pe care aș vrea să le aduc aici. Scoase creionul și scrise în josul listei: „Ai reușit să trimiți scrisoarea?"

Îi dădu carnețelul înapoi, zâmbind.

Servitoarea se uită la carnețel și încuviință din cap.

– Foarte bună sugestie, doamnă. Chiar astăzi am trimis un băiat să întrebe de una din cărțile dumneavoastră preferate: *The gloom of Harlowe Hall.*

– Serios?

Messalina ridică o sprânceană la titlul inventat.

– Da, spuse Barlett, hotărâtă.

Messalina zâmbi.

– Abia aștept să se întoarcă. Dar înainte aș vrea să termin turul casei.

– Da, doamnă, spuse Reggie. Pe aici.

Le conduse pe un coridor din capătul scărilor și pe un hol, spre o altă cameră. Reggie deschise ușa și spuse mândru:

– Camera de muzică.

Messalina intră și se uită în jur. Era o cameră micuță, pictată în culoarea lavandei, dar înăuntru nu se afla decât un scaun. Se întoarse către Reggie.

– De ce se numește Camera de muzică? întrebă cu precauție.

Reggie păru surprins.

– Pentru că aici se cântă muzica.

– Și totuși..., Messalina indică încăperea și oftă. Spune-mi, de cât timp locuiește domnul Hawthorne în Casa Whispers?

Reggie se încruntă din nou, uitându-se la tavan în căutarea unui răspuns.

– Cam acum cinci luni? Da, așa e, a primit-o în schimbul datoriei lordului Spinnet. Îi zâmbi fericit. Spinnet nu a vrut să renunțe la casă până când șeful nu l-a amenințat că îi rupe nasul și... Reggie păru să-și dea seama de ceea ce spunea și se opri. În fine... șeful locuiește aici de cinci luni, doamnă.

Messalina strâmbă din nas.

– Bineînțeles. Șeful tău apelează mereu la violență ca să obțină ce vrea?

Reggie își înclină capul.

– Uneori. Când lucrează pentru duce sau când colectează datorii.

– E cămătar? întrebă pe un ton cât mai neutru. Era evident că Reggie îi era loial lui Hawthorne.

– Asta e doar o parte din ce face, spuse în timp ce coborau scările. Dar nu numai.

– Ce altceva mai face? întrebă, fără să-și poată stăpâni curiozitatea.

– Are o afacere acum, spuse Reggie cu mândrie. Îi lasă pe ceilalți să facă munca grea când e nevoie.

– Serios? Îi venea greu să creadă că Hawthorne nu mai face munca grea. Ce afacere?

– Ceva în nord, răspunse Reggie, vag. Nu am treabă cu asta.

– Și atunci ce faci pentru soțul meu.

Reggie îi zâmbi binevoitor.

– Orice are nevoie.

Messalina oftă. Era clar că nu o să obțină răspunsuri concrete de la Reggie.

– Mă tem că am pierdut din vedere obiectivul nostru. Astea au fost toate camerele.

Bărbatul căzu pe gânduri.

– Mai sunt ultimul etaj, podul și camerele servitorilor și cel de jos cu bucătăriile și camerele de depozitare, dar bănuiesc că nu sunteți interesată de ele.

Messalina și-ar fi dorit să nu fie. Se uită la Barlett. Servitoarea părea spășită.

– E mai bine să vedeți cu ochii dumneavoastră, doamnă.

– Cred că da, dacă vrem să avem parte de o masă decentă, murmură Messalina. La prânz mâncaseră tot pâine cu unt și băuseră același ceai oribil. Foarte bine. Reggie, ne conduci?

Trecură printr-un coridor spre spatele casei, unde se aflau bucătăriile. Messalina se încruntă în fața unei uși pe care nu-și amintea să o fi văzut înainte. Ce cameră e asta?

Întinse mâna spre mâner, dar cineva o opri.

– Nu.

Cuvintele se auziră din spatele ei, iar Messalina se întoarse și dădu de ochii diabolici ai lui Hawthorne.

Inima începu să-i bată nebunește când îl zări. Cum se strecurase în spatele lor pe coridor?

– E camera mea, spuse soțul ei. Nu ai voie să intri acolo.

Messalina înțepeni, rănită de tonul lui aspru.

– Dacă asta vrei.

– Da. Îl privi pe Reggie ostil, iar acesta începu să dea din picioare de parcă ar fi fost prins în flagrant. Mă mir că Reggie te-a adus aici; ar trebui să te păzească, nu să fie ghidul tău.

Reggie se înroși.

– Nu se va mai întâmpla, șefule.

– Nu, nu se va mai întâmpla, răspunse Hawthorne. Pleacă. Dădu din cap spre Barlett. Și tu.

Barlett făcu o plecăciune și îi dădu carnețelul Messalinei înainte să plece.

Messalina așteptă ca cei doi servitori să plece.

– Ai de gând să mă ții închisă pentru totdeauna? îl întrebă.

– Închisă? Despre ce vorbești? spuse cu sprâncenele ridicate și o luă de braț.

– L-ai pus pe Reggie să mă păzească, spuse ea.

Gideon dădu din cap și o conduse înapoi pe hol.

– Reggie nu e aici ca să te împiedice să pleci de la Whispers. E aici ca să te protejeze.

Messalina îi permise să o ducă spre scările principale.

– De cine?

– În primul rând, de unchiul tău, îi răspunse când urcară.

Messalina se uită la el. Zări un rânjet pe chipul lui.

– Unchiul meu m-a obligat să mă căsătoresc, spuse ea încet. Ce ar putea să-mi mai facă?

– Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Hawthorne sumbru. Și tocmai asta mă îngrijorează. Acum ești soția mea. Nu-i voi permite să-ți facă rău.

Messalina îl privi surprinsă.

– Nu-l placi.

– Am lucrat pentru el mai bine de zece ani. Îi aruncă o privire ironică. Chiar crezi că l-am plăcut vreodată?

– Nu, spuse ea, gândindu-se la asta. Dar ai rămas lângă el.

Se opri în mijlocul holului și o privi cu milă.

– Nu e ușor să renunți să lucrezi pentru cei puternici și bogați.

Messalina își ridică bărbia.

– Nu te consideri puternic?

Rânjetul lui apăru instant și păru periculos când se apropie de ea.

– Să nu ai nici o îndoială că pot să fac orice bărbat să moară de frică, dar nu e același lucru cu unchiul tău care manipulează Parlamentul, nu-i așa?

Messalina își țuguie buzele.

– Nu. Ai dreptate.

Gideon ridică din sprâncene, surprins că era de acord cu el. O analiză atent.

– Să nu uiți, îi spuse încet. Indiferent de puterea ducelui, o să am grijă de tine. Ești... importantă pentru mine.

Inima îi tresări și își întredeschise buzele. Apoi își reveni.

– Vrei să spui că banii mei sunt importanți pentru tine.

– Nu. Vreau să spun că tu... Îi atinse bărbia, privind-o cu atenție. Nu mă pot abține să nu te privesc. Curajul tău, mândria ta, dorința pe care o văd uneori în ochii tăi. Nările i se dilatară, de parcă ar fi adulmecat-o. Felul în care râzi, cu poftă. Din toată inima. Oricât aș încerca, privirea mea mereu te găsește. Doar pe tine.

Messalina rămase fără aer. Cuvintele lui păreau să vină din adâncul sufletului. Mintea îi era goală. Era un om periculos. Periculos și rău.

Dar tot simțea atracția.

– Minți, șopti ea disperată.

– Nu mint.

Messalina închise ochii ca să nu-i mai vadă buzele, sprâncenele și ochii aceia negri. Dar nu putu să-i blocheze vocea, joasă și răgușită.

– Messalina.

– Nu, deschise ochii. Am stabilit că vom aștepta până...

– Să ajungem în pat, o întrerupse el. Nu vorbeam despre asta, oftă. Haide. Să luăm cina.

Messalina dădu din cap. Ideea de a fi separați de o masă i se părea extrem de bună.

Gideon făcu o plecăciune și îi arătă sala de luat masa. Înăuntru, lângă șemineu, se afla o masă cu mai multe feluri de mâncare.

Se opri.

– De unde au apărut toate astea?

– Dintr-un loc incredibil, murmură el când îi trase scaunul. Se numește bucătărie.

Messalina se așeză, conștientă că era încă în spatele ei. Ar fi putut să jure că i-a simțit respirația pentru o clipă. Tremură.

Dar Gideon deja se așeza în stânga ei, la capătul mesei.

Messalina așeză cu grijă carnețelul pe masă.

– Chiar ai un bucătar.

– Hmm. Tăie una din plăcinte. Da.

Messalina pufni.

– Un bucătar pare ceva atât de comun.

– Da? o privi ironic. L-am angajat pentru tine.

– Ah, se înroși. Când?

– Înainte să vin în nord, după tine. Puse o farfurie în fața ei. Era plină cu o plăcintă îmbietoare. M-am pregătit pentru când aveai să devii soția mea.

Faptul că făcuse toate astea când ea era încă la o petrecere, fără să știe ce o aștepta, era un lucru tulburător.

Înghiți și căută alt subiect de discuție.

– Deja începusem să mă întreb dacă bucătarul tău știe să gătească.

– De ce? întrebă Hawthorne, turnând vin.

– Pentru că am mâncat toată ziua pâine cu unt.

– Poftim?

Hawthorne se uită la ea, încruntat. Oare era pe cale să-i provoace probleme bucătarului? Nu voia asta.

– Pâine, unt și ceai, spuse cu grijă.

– Voi vorbi cu bucătarul, spuse el. A lucrat într-o tavernă înainte să-l angajez. Mă îndoiesc că a mai gătit micul dejun sau prânzul pentru o doamnă înainte.

– De ce nu ai angajat un bucătar pregătit? Cu siguranță ar fi fost mai priceput decât un hangiu.

Gideon se uită la ea când îi întinse paharul cu vin.

– Mai ușor, da. Dar cred că hangiul meu va învăța destule cu timpul. În plus, un bucătar priceput ar fi fost mai scump.

– Chiar și cu zestrea mea? îl întrebă cu emfază.

– Voi folosi zestrea ta pentru lucruri mai importante, îi răspunse, după ce ezită preț de câteva momente.

Iar el voia să se integreze în societatea londoneză, se gândi ea. Oare știa că pentru a primi invitații trebuia să-i invite și el la rândul său?

Dar de ce ar face asta? Poate că Hawthorne avea de-a face cu aristocrații, dar nu era unul dintre ei. Niciodată nu se învârtise în aceleași cercuri. Încerca să ajungă pe un teritoriu nou fără să știe nimic despre el. I se părea ciudat că un om atât de capabil, atât de sigur pe el însuși, avea o slăbiciune.

Privi cum înfipse furculița în bucata de plăcintă din farfurie. Avea mâini puternice, cu degete lungi. Și competente, de parcă ar fi fost priceput la tot ce își propunea să facă.

Oare avea să fie la fel priceput în pat?

Inspiră adânc și se uită în altă parte.

Fără îndoială era obișnuit să obțină tot ce își dorea. Messalina luă o gură de vin ca să-și ascundă zâmbetul. Aproape că își dorea să mai fie aici când Gideon realiză ce greșeală făcuse.

Hawthorne înghiți o bucată de plăcintă.

– Sper că ai avut o zi plăcută?

Se jucau de-a familia fericită?

– Plăcută, dar puțin plictisitoare. Oare era cazul să-l întrebe despre biblioteca goală? Dar dacă nu era interesat de un bucătar priceput, sigur cărțile i s-ar fi părut și mai puțin importante. Și tu? Ce ai făcut?

– M-am întâlnit cu unchiul tău, răspunse monoton.

Și simți cum fațada cuplului fericit dispare.

– Ah, răspunse, mulțumită că în vocea ei nu se citea amărăciunea. Slujba misterioasă pe care trebuie să o faci pentru el.

Gideon sorbi și o privi peste marginea paharului.

– Da.

Messalina își înclină capul.

– Nu-mi dai nici un indiciu despre ce e vorba?

Ochii lui străluceau în lumina lumânărilor ca ai unui diavol.

– Curiozitatea poate fi periculoasă.

•

Gideon văzu cum Messalina se încordează și înjură. Trebuia să își seducă soția, nu să o îndepărteze.

Dar gândul că Messalina ar putea afla ce sarcină îi dăduse ducele îi provoca fiori. Se îndoia că l-ar fi putut ierta vreodată dacă îi omora fratele. Era evident că nu se căsătoriseră din dragoste, dar ideea că Messalina l-ar putea urî pentru tot restul vieții i se părea îngrozitoare.

Ceea ce însemna că trebuia să aibă grijă ca ea să nu afle de planurile pe care le avea pentru a-i omorî fratele. Îi dăduse lui Pea numele mai multor aristocrați și îi ceruse să afle locurile în care se întâlneau. Numele lui Greycourt era inclus pe acea listă, menit să ascundă adevăratele interese ale lui Gideon.

Se simți scârbit de ceea ce era pe cale să facă.

– Am aranjat ca restul lucrurilor tale să fie aduse aici.

– Mulțumesc, îi răspunse Messalina cu o amabilitate suspicioasă. Unde vrei să le pun?

Gideon ridică din sprâncene.

– Cum adică? Mă gândeam la dormitorul nostru.

Oftă, de parcă ar fi fost o mare povară.

– Pentru asta aș avea nevoie de dulapuri, sertare, etc. Că veni vorba, am observat că majoritatea camerelor sunt foarte puțin mobilate. Se uită în cameră, unde se aflau doar masa și scaunele. Sau vrei să-mi pun hainele pe podea.

Era pe punctul de a-i spune să facă asta, doar ca să-i vadă reacția, dar se abținu.

– Știi că majoritatea oamenilor din Londra au doar un rând de haine?

– Da, știu, spuse, înroșindu-se. Crezi că dacă îmi rup hainele îi voi ajuta pe oamenii aceia?

– Să le rupi, nu, spuse printre dinți. Am vrut doar să spun...

– În plus, adăugă ea, nu mai ești sărac, ca majoritatea oamenilor din Londra.

Își puse jos paharul și se uită la ea.

– Ce vrei să spui?

– Că nu mai locuiești în Whitechapel sau oriunde te-ai născut...

– St. Giles, o întrerupse el brusc.

– St. Giles? Deci zvonurile sunt adevărate? făcu ochii mari de curiozitate, de parcă Seven Dials era un loc necunoscut. E adevărat că luai parte la lupte cu cuțitul.

– Da, zâmbi. Mă luptam la pieptul gol. Uneori veneau și femei să vadă luptele.

– Hm.

Își reveni.

– Erai pe cale să-mi explici ce vrei să spui?

– Știu că mulți oameni nu au haine, încălțări sau mâncare, spuse încet. Și îmi pare rău pentru ei. Dar tu ai de muncă și ai destui bani de la unchiul meu încât să-ți permiți asta, arătă cu mâna spre casă, iar acum te-ai căsătorit cu mine sau, mai bine zis, cu zestrea mea. Ești bogat.

Spuse asta cu o încântare care părea să arate că îl lovise în orgoliu.

Nu avea zestrea ei, dar Messalina avea dreptate într-o privință. Era bogat. Gideon se rezemă de scaun și o privi pe sub gene. Se uită la părul ei brunet, perfect pieptănat, la decolteul ei, iar apoi în ochii ei gri.

Messalina își înclină capul întrebător.

– Poate că am zestrea ta, sau urma să o aibă, dar m-am căsătorit cu tine și cu tine mă voi culca, nu cu averea ta.

Messalina se înroși și își mușcă buza. Părea rușinată, un cuvânt pe care nu l-ar fi folosit să o descrie, dar extrem de atrăgătoare.

O lună, își reaminti și își schimbă poziția ca să-și aranjeze umflătura din pantaloni.

– Nu, dar o poți cheltui.

Își îndepărtă privirea de la buzele ei umede și încercă să-și aducă aminte despre ce vorbea. Se încruntă.

– Poftim?

Messalina oftă, parcă încercând să-și recapete răbdarea.

– Hawthorne, poate că ție îți place să locuiești într-o cameră fără mobilă, fără cărți și fără suficienți servitori, dar mie nu. Sora mea va veni să locuiască împreună cu noi și nici măcar nu există un pat pentru ea.

Se aplecă spre ea, recăpătându-și concentrarea.

– Foarte bine. Poți cumpăra mobilă pentru camera Lucretiei și tot ce ai nevoie pentru nenumăratele tale haine.

– Și cărți pentru biblioteca ta goală?

Dădu din cap.

– O risipă de bani.

– Bineînțeles că ai crede asta, mormăi ea.

Gideon inspiră și expiră.

– Messalina.

Făcu ochii mari când se uită la el.

– Nu vrei să mă provoci, îi spuse încet. Nu sunt un aristocrat, nu știu să joc educat.

– Scuză-mă. Își drese glasul. Dacă îmi spui cât pot cheltui, mâine voi lua o trăsură...

– Nu, spuse mai fericit decât era cazul. Nu vei pleca singură la cumpărături.

Messalina mîji ochii.

– Bineînțeles, Barlett va veni cu mine...

– Dacă trebuie, dar nu cred că va fi nevoie. Luă o gură din plăcintă și încercă să nu zâmbească. Voi merge eu cu tine.

– Îți impui prezența în călătoria mea la cumpărături, spuse ea sec.

– O soție devotată ar trebui să folosească acest cuvânt la adresa soțului ei?

– Credeam că am căzut de acord cu „fericită", izbucni ea.

Gideon zâmbi.

– Aș fi încântat să-mi însoțesc fericita soție la cumpărături în cazul acesta. Își coborî vocea. Și mă aștept să respecți învoiala noastră de acum înainte.

Messalina părea să fi gustat dintr-o lămâie.

– Bineînțeles.

Gideon își mai puse o felie de plăcintă.

– Și că tot veni vorba, am cumpărat bilete la teatru pentru mâine-seară.

Asta îi trezi interesul.

– La ce piesă?

– Nu știu.

Messalinei nu-i veni să creadă.

Privirea lui se îndreptă spre buzele ei umede, calde și primitoare.

– Ai cumpărat bilete la teatru și nu te-a interesat ce piesă vezi?

– Vedem, sublinie el.

– Da, da, spuse ea nerăbdătoare.

– Piesa nu contează, spuse el. Scopul mersului la teatru este să fim văzuți de aristocrați. Nu asta faceți voi?

– Noi, murmură ea.

– Presupun că asta fac majoritatea oamenilor. Își ţuguie buzele. Așa vrei tu să te integrezi în societate?

– Vreau să fac mai mult de atât, mărăi el. Vreau să fiu acceptat ca un egal, să devin confident al ducilor și al prinţeselor și să găsesc persoane bogate dispuse să investească în afacerile mele.

– Dar...

Se uită la el de parcă ar fi fost un câine care învaţă un truc nou.

Gideon goli paharul de vin și îl trânti pe masă.

– De asta vom merge la teatru.

– Foarte bine. Rămase pe loc, încruntată, preţ de câteva minute. Apoi dădu din cap și se ridică. Sunt obosită. Dacă nu te deranjează, aș vrea să mă duc în pat.

Gideon se uită cu subînţeles la mâncarea din farfurie.

– Nu mi-am terminat cina.

– Eu am terminat.

– Fă-mi pe plac.

Messalina se strâmbă.

– De ce aș face asta?

Gideon oftă. Era cea mai certăreaţă femeie.

– Am vrut să fie o surpriză, dar mi-ai forţat mâna. Strigă către uşă: Sam!

Uşa se deschise, iar Sam intră, ţinând în braţe un căţeluș.

Messalina se ridică brusc.

– Ce este asta? întrebă confuză, uitându-se când la băiat, când la căţel, cu ochii mari.

Gideon se ridică, se duse spre scaunul ei și îi făcu semn lui Sam să se apropie.

– Ăsta, spuse el, luând animalul din braţele lui Sam și punându-l în poala ei, este un căţel. Pentru tine.

Messalina se uită la câinele din poala ei. Era mic și slab, un ogar italian, dacă nu se înșela. Era gri, cu excepţia liniei albe de pe nas, a gâtului și a burţii. Dar nu avea eleganţa și graţia unui ogar, ci niște urechi mult prea mari pentru capul lui și cei mai triști ochi pe care-i văzuse.

Căţelul scânci.

Messalina îl privi cu asprime pe Hawthorne. Știa că era metoda lui de a o înmuia.

– Încerci să-mi câștigi afecțiunea cu un cățel?

– Am crezut doar că o să-ți placă. Zâmbi subtil. În plus, cred că ești prea inteligentă să te pot câștiga cu un cățel.

– Ai dreptate.

Messalina ignoră blana moale, codița lungă, ochii triști și îi întinse cățelul lui Sam.

Sam o privi dezamăgit.

– Nu-l vreți, doamnă?

Două perechi de ochi o priveau cu tristețe.

– Nu, spuse Messalina brusc, lipsită de sinceritate.

– Dar, doamnă...

– Nu trebuie să o contrazici pe doamna Hawthorne, îi spuse Gideon.

Sam păru dezamăgit.

– Atunci, va trebui să plece, șefule? întrebă el, îmbrățișând cățelul.

– Mă tem că da, spuse Hawthorne solemn. Doamna Hawthorne nu prea se răzgândește.

Messalina simți un nod în gât. Nu era vorba că nu-i plăceau cățeii... sau copiii.

– Ăă... Își drese glasul și spuse: Cred că am putea să-l păstrăm, măcar pentru o perioadă, să vedem cum se comportă.

Sam zâmbi radios.

Simți o căldură interioară și nu se putu abține să nu zâmbească și ea.

– Crezi că ai putea avea grijă de el pentru mine, Sam? Până mă hotărăsc dacă îl păstrez?

– Da, doamnă! exclamă băiatul înainte să se uite la Hawthorne cu ochii mari. Pot, șefule?

– Da. Dacă ai grijă de îndatoririle tale.

Le făcu semn să iasă.

Messalina se întoarse spre el.

– De unde ai luat cățelul?

Gideon ridică din sprâncene.

– În ziua nunții noastre l-am rugat pe Reg să găsească un cățel potrivit pentru tine. Ceva ce i-ar plăcea unei doamne.

– A fost un gest frumos, spuse ea serioasă.

– Asta e un compliment, doamnă Hawthorne? îi zâmbi larg.

Messalina realiză că atunci când zâmbea sincer era devastator. Slavă Domnului că asta se întâmpla rar.

– Tu ce crezi? îl întrebă dintr-un impuls.

Gideon o studie atent.

– Sincer, nu am încredere în complimente. Când mă insulți ești sinceră. Furia ți se citește pe față, obrajii ți se îmbujorează, ochii îți strălucesc. Mă simt... provocat.

– Chiar așa? spuse. Te asigur că nu am nici o intenție să te provoc. Dar mi se pare că bărbații se entuziasmează ușor, indiferent de intențiile unei femei.

– Nu. Mintea și imaginația mea funcționează perfect.

– Atunci poate ar fi cazul să-ți lași mintea și imaginația să se odihnească, spuse scurt. Par extenuate.

Zâmbetul lui era misterios, dar la fel de provocator.

– Mă bucur atât de mult că nu ți-am dăruit flori, bomboane sau bijuterii. Ar fi fost o insultă pentru tine.

– Dar un cățel nu este? izbucni ea. Cred că ar trebui să-l adaugi pe lista cadourilor inutile.

– Nu, spuse el încet. Nu când te-ai uitat la el cu atâta bucurie.

Messalina își mușcă buza și știu că se înroșise. Ce putea să spună?

– Eu... eu...

Gideon se aplecă peste masă.

– Aș călători prin iadul din Siberia doar ca să văd privirea aceea din ochii tăi.

Messalina se uită la el, în timp ce sângele îi bubuia în urechi. Știa că nu e sincer, că se joacă cu ea, dar cuvintele acelea...

Cum putea orice femeie să-i reziste?

– Messalina, șopti cu vocea răgușită.

Își îndepărtă privirea și respiră, încercând să se calmeze.

– Ar... ar trebui să mă duc la culcare.

Se ridică brusc, aproape trânti scaunul și se îndreptă spre ușă.

În spatele ei îl auzi pe Gideon.

– Laşo.

Nu reacționă.

Ce bărbat îngrozitor, viclean, exasperant! Începu să urce scările. Începu să o îngrijoreze modul în care îi făcea pielea să i se înfierbânte, gândurile să-i zboare. Știa că era interesat doar de banii ei, dar când îi spunea lucruri atât de romantice uita de asta. Iar când zâmbea... iar buzele lui senzuale și fermecătoare făceau să-i apară gropițe atrăgătoare, începea să tremure ca o fetiță.

Simțea nevoia să-i zâmbească înapoi. Să se elibereze și să râdă. Nu. Asta însemna să cedeze. Spera ca scrisoarea ei să ajungă în curând la Freya, iar atunci...

Messalina se opri pe ultima treaptă. Carnețelul ei! Îl lăsase pe masă, iar în el era și întrebarea pe care i-o pusese lui Barlett. Hawthorne nu trebuia s-o vadă.

Se întoarse și coborî în grabă scările. Traversă repede holul și se opri în fața ușii închise. Dacă se uitase deja în el? Expiră și deschise ușa, cu bărbia ridicată, pregătită să-l înfrunte pe Hawthorne și farmecul lui. Dar camera era goală, iar carnețelul ei era încă pe masă. Respiră ușurată și se grăbi să-l ia. Se întoarse să plece, dar auzi vocea lui Hawthorne.

Pentru o clipă crezu că o va descoperi. Dar vocea lui nu venea de pe hol, ci din partea cealaltă, din camera servitorilor.

Messalina ezită. Trebuia să plece. Dar se duse tiptil până la ușă. Era întredeschisă și își apropie urechea.

Hawthorne stătea în genunchi, ca să se poată uita mai bine la Sam. Băiețelul stătea înțepenit în fața lui. Între ei se afla cățelul care adulmeca podeaua.

– ...ai grijă să nu mănânce ce nu trebuie, îi spuse pe un ton serios. Va trebui să-l scoți în grădină de cel puțin două ori între prânz și cină. Înțelegi?

– Da, șefule, spuse Sam solemn.

– Bine, spuse Hawthorne și îi puse mâna pe umăr. Mă bazez pe tine.

Sam încuviință din cap și se aplecă să ia cățelul în brațe.

– Voi avea mare grijă de el.

– Așa să faci. Hawthorne se ridică. Poți să pleci.

Messalina se dădu în spate, inima bătându-i cu putere. Alergă pe vârfuri către ușă, o deschise și plecă. Nu aștepta să vadă dacă Hawthorne se întoarse. Urcă scările și nu se opri până nu ajunse în camera ei. Se sprijini de ușă. Hawthorne era un bărbat atât

de derutant. I se păruse un monstru în dimineața aceea, când îl certase pe Sam. Când crezuse că îl gonise pe băiat. Dar nu o făcuse. Iar în seara aceasta, se comportase aproape ca un tată cu el. Ce latură a lui era reală? Sau amândouă erau?

Putea să facă față unui escroc violent.

Dar gingășia lui față de băiat era devastatoare pentru inima ei. O putea distruge.

Capitolul 5

A doua zi, Messalina stătea în trăsură și se uita cu atenție la soțul ei.

Hawthorne stătea relaxat vizavi de ea și descojea o portocală, iar degetele lui îi distrăgeau atenția. Din ce știa, nu luase nici micul dejun și nici prânzul. Dispăruse din nou înainte ca ea să se ridice din pat, probabil ca să se ocupe de misterioasa lui afacere.

Dar de data aceasta nu plecase înainte ca ea să se trezească. Simțise mișcare lângă brațul ei drept, iar când realizase că în timpul nopții se înfășurase în jurul lui, se simțise rușinată. Ca o lașă se prefăcuse că încă doarme.

Iar partea cea mai rea fusese că îi plăcuse să stea acolo, în brațele lui. Era cald și simțise câteva fire de păr. Cu ochii închiși, se întrebase dacă îi atingea părul de pe mâini sau de pe piept. Iar mirosul lui... Nu-l putea descrie, dar era plăcut. O făcea să se simtă în siguranță și relaxată.

Se așteptase ca Hawthorne să profite de situație. Să o mângâie sau să râdă de ce se întâmplase cu ea pe timpul nopții. Dar nu o făcuse.

Se strecurase de sub mâna și piciorul ei și plecase din dormitor. Ca și cum nu ar fi vrut să o trezească. Ca și cum nu i-ar fi păsat.

Messalina pufni. Hawthorne era un bătăuș, rece, calculat, lipsit de emoții. Nu-i păsa de nimeni.

Oare... chiar credea asta? Seara trecută nu fusese lipsit de emoții față de Sam. Nu fusese nemilos.

Dacă Hawthorne nu era un ticălos fără inimă, atunci părerea ei despre el era greșită. Iar asta ridica o altă întrebare: Cu ce mai greșise în privința lui?

Hawthorne se uită la ea de parcă i-ar fi citit gândurile și zâmbi.

– Portocală?

Felia pe care i-o oferi părea tentantă, dar își țuguie buzele și dădu din cap.

– Nu, mulțumesc.

– Nu? refuzul ei păru să-l amuze. Mușcă din felie, iar mirosul pluti în aer. Sucul începu să-i curgă pe degete, iar el își linse degetele înainte să mănânce restul. E foarte bună.

Messalina simți cum îi lăsa gura apă, dar nu știa dacă poftea la portocală sau la altceva; își îndepărtă privirea.

Gideon chicoti, iar ea simți un nod în stomac și se uită iarăși la el. Ochii lui negri îi întâlniră pe ai ei.

– Nu stric un fruct doar dacă îl ating.

Messalina își ridică bărbia.

– Ești sigur?

De data aceasta zâmbetul lui era sec.

– Dacă fructele s-ar strica cu o simplă atingere, toți aristocrații ar fi bolnavi. Tot ce bei și ce mănânci este atins de oameni simpli.

Poate nu conta. Îl insultase într-un mod greșit. Ura ceea ce făcea, nu cine era.

Iar acum nu mai era sigură cine e cu adevărat. Întinse mâna.

– Bine.

Gideon îi întinse o felie și îi atinse podul palmei.

Respirația ei deveni neregulată.

Mușcă din fruct. Avea dreptate. Portocala era dulce și acrișoară, iar ea închise ochii, încântată. Gideon gemu încet și Messalina deschise ochii. Gideon o privea atât de intens încât vru să se uite în altă parte. Dar nu putu... Buzele lui provocatoare erau întredeschise, iar ochii lui negri erau captivanți.

Ar fi trebuit să fie speriată de dorința pe care o vedea. Înghiți.

– E minunată.

Zâmbi aproape batjocoritor, uitându-se în ochii ei.

– Da, este.

Vorbea cumva despre ea? Erau niște cuvinte banale, dar felul în care o privea...

Trăsura se opri brusc, iar Messalina reuși să-și îndepărteze privirea. Dacă nu se înșela, erau foarte aproape de strada Bond.

– Mergem? o întrebă Hawthorne când se ridică.

Ușa trăsurii se deschise, iar el coborî și îi întinse mâna.

Abia când își puse palma într-a lui realiză că era pentru prima oară când apărea în public cu noul ei soț. Oare lumea aflase deja?

Ce întrebare stupidă! Era în Londra. O asemenea bârfă se afla imediat.

Messalina îl luă de braț, iar el le făcu semn lui Reggie și unui alt bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată.

– Stați la trei metri în spate, iar când intrăm în magazine ne așteptați afară.

Reggie încuviință din cap pentru amândoi.

– Șefule.

Gideon se întoarse către ea.

– Arăți de parcă am merge la război, îi spuse. Nu știam că îți displace atât de mult să mergi la cumpărături.

– Nu? spuse relaxată. Atunci cred că nu ai fost de prea multe ori.

Era o zi de vară călduroasă și însorită. Domnișoarele îmbrăcate în haine la modă se plimbau una lângă alta, iar lacheii și slujitoarele le urmau cu discreție. Domni tineri, cu peruci albe și costume roz sau de culoarea lavandei, se plimbau singuri, făcându-le ochi dulci domnișoarelor. O fetiță vindea flori dintr-un coș pe care îl ținea deasupra capului. Lacheii se grăbeau să facă treburile pe care li le ceruseră stăpânii lor. Un marinar, fără o mână și un ochi, ținea un pahar și cerșea.

La fiecare colț de stradă se afla un grup de băieți care cereau bani celor care voiau să treacă pentru a mătura strada. Când se apropiară de unul dintre grupuri, Hawthorne scoase câteva monezi din buzunar și dădu câte una fiecăruia. Copiii ieșiră în stradă, ignorând țipetele unui birjar care trecea pe acolo. Măturară cu seriozitate, dar Messalina nu era convinsă că strada era cu mult mai curată ca înainte. Se apropie de Hawthorne.

– Aș fi crezut că o să consideri o risipă să-i plătești.

Simți cum Gideon se încordează.

– Sunt doar monezi.

– Hmm, murmură ea. E foarte drăguț din partea ta.

Se uită la el și văzu cum se strâmbă, iritat.

– Nu are nimic de-a face cu asta. Am fost și eu ca ei cândva. Cu banii pe care îi fac într-o zi își pot hrăni...

– Domnișoară Greycourt!

Messalina se opri. Altfel s-ar fi izbit de bărbatul atrăgător din fața ei.

Privirea lordului Coxson se mută de la ea la Hawthorne, iar inima ei tresări când acesta începu să zâmbească malițios.

– Îmi cer scuze. Sunteți doamna Hawthorne acum, nu-i așa?

Își strecură cuțitul în palmă fără să se gândească.

Gideon îl privi cu suspiciune. Bărbatul avea un rânjet slinos, purta o perucă mult prea încrețită și un baston. Nu-și amintea numele lui, dar fața lui îi era cunoscută: o curtase pe Messalina cu doi ani în urmă. Aroganța lui îl enervase la culme pe Gideon. Fusese cu atât mai încântat când Messalina îl refuzase. Îi simți pe Reggie și pe Johnny în spatele lui și le făcu semn să rămână acolo.

Îl analiză pe filfizonul din fața lui.

– Dă-te la o parte, spuse Gideon, iar asta îl făcu pe nenorocit să zâmbească mai larg.

Avea să-i șteargă rânjetul ăla...

Messalina îi puse mâna pe piept ca să-l oprească.

– Gata, dragule, nu trebuie să fii atât de intolerant față de cei care vor să ne felicite. Se întoarse către bărbat cu un zâmbet suspicios de liniștit. Lordul Coxcomb, nu-i așa?

– Coxson, izbucni bărbatul.

Nu mai zâmbea.

– Îmi cer scuze. Lord Coxson, bineînțeles, răspunse Messalina, de parcă numele lui nu ar fi contat. Vi-l prezint pe dragul meu soț, Gideon Hawthorne.

Zâmbetul ei adorabil făcu inima lui Gideon să tresară. Prostule! Era clar că se prefăcea.

– Hawthorne. Coxson își duse un deget la bărbie și păru să cadă pe gânduri. Nu lucrezi cumva pentru unchiul soției tale? Te rog, spune-mi dacă mă înșel.

Gideon își îndoi umerii, pregătit să...

– Vai, Doamne, izbucni Messalina, îngrijorată. Atât de uituc la vârsta dumneavoastră? Dacă e un simptom al unei boli fatale. Nu aș vrea să vă pierdeți viața la o vârstă atât de fragedă.

Coxson se încruntă, dar înainte să apuce să răspundă, Messalina îl trase pe Gideon de braț.

– Trebuie să plecăm, dar vă mulțumim pentru urări.

Gideon se uită la ea.

Messalina îi făcu semn din privire.

Gideon oftă și își ascunse cuțitul înapoi pe mânecă.

Erau la câțiva metri de Coxson când Messalina îi șopti:

– Aveai cumva un cuțit în mână?

– Da.

– Nu poți să înjunghii pe cineva pe strada Bond, șuieră ea.

Gideon se uită la obrajii ei îmbujorați și o trase mai aproape.

– Ba te asigur că pot.

– Nu la asta mă refeream.

– Nu? se abținu să nu zâmbească. Dar la ce?

Oftă adânc.

– Trebuie să ai grijă.

– Credeam că asta fac.

– Dumnezeule, mormăi ea. Nu genul acela de grijă.

– Atunci? întrebă el. Ce vrei să spui?

Messalina nu mai spuse nimic pentru câteva momente, iar el fu surprins. Nu credea că poate fi atât de ușor să rămână fără cuvinte.

– Trebuie să fii atent cu oamenii ca el, spuse încet. Și nu poți folosi cuțitul, indiferent de câte cuvinte batjocoritoare sau priviri ironice primești. Vei avea parte de ele foarte des, dacă vrei să ajungi în societate. Aristocrații se vor alia împotriva ta precum o haită de lupi.

– Ce imagine sinistră, spuse el blând.

Chiar credea că un aristocrat ar putea pune mâna pe el?

Un bătrân care trecea pe lângă ei îi ocoli. Messalina nu păru să observe.

– Nu te deranjează? Felul în care lordul Coxson se uita la tine?

De parcă ar fi fost un vierme pe pantofii lui.

– Ba da, mă deranjează, spuse sumbru. Dar, spre deosebire de tine, sunt obișnuit cu genul acesta de priviri.

Messalina nu mai spuse nimic și continuară să meargă pe strada Bond.

– Probabil consideri că nu merit mai mult de atât.

– Nu mai sunt convinsă de ceea ce meriți, spuse ea gânditoare.

– Nu? o privi contemplativ.

– Nu, răspunse ea și se uită la el. La exterior pari un ticălos, ba chiar te bucuri de imaginea asta. Dar uneori văd o altă latură a ta.

– Și ce crezi despre această latură? întrebă el politicos, deși știa foarte bine că nu există. Era exact așa cum părea, un bărbat care ar fi făcut orice ca să obțină ce vrea.

– Încă nu știu. Nu am văzut-o decât o dată sau de două ori. Cred că am văzut-o aseară, îi spuse, ezitând. Când i-ai spus lui Sam să aibă grijă de cățel.

Gideon mârâi.

– Nu confunda pragmatismul cu bunătatea.

– Pragmatism ar fi fost să alungi un servitor care a furat.

Gideon se încruntă.

– Sam nu are familie. Pea a spus că Sam a furat sfeșnicul pentru o gașcă de băieți mai mari. Mă îndoiesc că ar mai fi fost prietenoși cu el dacă rămânea fără slujbă. Ar muri de foame pe străzi.

– Să moară de foame? întrebă Messalina, oprindu-se brusc.

Gideon se întoarse să se uite la ea.

– Trebuie să existe locuri unde să poată merge.

Gideon ridică din umeri.

– La adăpostul pentru săraci. Dar e foarte aglomerat și periculos. Ar ajunge să cerșească. Nu cred că ar câștiga suficient să se întrețină. Și dacă ar reuși, cineva i-ar fura toate monezile. Gideon nu-i povesti despre alte căi, mai puțin plăcute prin care un băiat ar putea face bani pe străzi. Probabil ar muri într-un an.

– Asta e oribil, șopti Messalina. Cred că nu m-am gândit niciodată la ce se întâmplă când un servitor este dat afară.

– Nu ai avut de ce, îi răspunse el și îi făcu semn să meargă în continuare.

– Nu, ai dreptate, răspunse ea. Dar asta face ca decizia ta de a-l păstra pe Sam să fie și mai demnă de laudă.

Nu mai văzuse până atunci privirea din ochii ei. Era o privire aprobatoare.

Și ceva înăuntrul lui tresări. Pentru că nu era un om bun sau blând. Urma să-i omoare fratele. Dar nu conta. Căsătoria cu Messalina și ceea ce făcea pentru duce erau două lucruri complet diferite. Iar dacă ea nu afla cum a murit fratele ei... nu avea cum să-l afecteze. Nici pe el, nici pe Messalina.

Nu trebuia să afle niciodată ce preț plătea ca să o țină lângă el.

Se opri și deschise o ușă deasupra căreia se afla un semn imens: „Mobilier rafinat Harrison & Son".

– După tine, spuse el.

Camera în care intrară era spațioasă și plină de diferite tipuri de mobilă: de la mese decorate cu picioare subțiri, la paturi masive cu tăblii sculptate. Un vânzător cu perucă se apropie și făcu o plecăciune.

– Vă pot ajuta, doamnă?

Messalina îi zâmbi cald.

– Nu momentan. Vrem să ne uităm întâi.

– Sigur. Sigur. Vă rog să-mi spuneți dacă aveți întrebări.

Vânzătorul făcu o altă plecăciune și se duse lângă ușă. Messalina inspiră adânc, parcă simțind mirosul oceanului.

– Nu e minunat?

Nu așteptă să-i răspundă și începu să se plimbe prin labirintul de mobilier. Gideon o urmă, admirând fustele care îi fluturau. Părea să se simtă în largul ei, încântată de varietatea din fața ei.

Messalina se opri și își trecu degetele peste modelul din sidef al unei mese micuțe. Deloc practică și foarte scumpă.

– Ce frumoasă e!

Gideon își încleștă mandibula.

Parcă simțind, Messalina se uită la el.

– Arăți de parcă ai fi mâncat ceva stricat.

– Atâta extravaganță, arătă în jur, mă face să mă simt...

– Avar? îl întrerupse, înainte ca el să termine. Zgârcit? Zgârie-brânză? Parcimonios? întrebă ea, zâmbind.

– Vocabularul tău este extraordinar, doamnă, spuse sec. Toate astea mă fac să mă simt incomod. Își duse o mână la spate și continuară să meargă. Nu plănuiesc să-mi decorez casa ca un prinț. De ce aș cheltui banii pe obiecte care sunt gândite pentru laudă și nu pentru funcționalitate? Mănânci la fel pe o masă simplă sau pe una din abanos.

– Ai dreptate, dar... Se opri o clipă. Te-ai născut sărac.

Gideon mijii ochii. Își bătea joc de trecutul lui?

– Da.

– Nu ai avut mâncare?

Poate își amintea de discuția pe care o avuseseră despre Sam.

Râse lipsit de umor.

– În fiecare zi. Mama era servitoare, printre altele. Se uită la ea și decise să nu-i spună despre nopțile pe care mama sa și le petrecuse

pe străzi. Despre nopțile în care nu avuseseră mâncare sau bani. Gideon își petrecuse acele nopți cu Eddie, înghesuiți sub streșinile magazinelor sau pe pragurile ușilor. Chiar și pentru un pat în St. Giles trebuia să plătești.

– Și tatăl tău? îl întrebă ea încet.

Gideon dădu din cap.

– Nu l-am cunoscut niciodată.

– Cred că ai avut o copilărie tare singuratică, spuse ea cu milă.

Asta nu-i plăcu lui Gideon. Nu avea nevoie de mila ei.

– Am avut un frate mai mic. Eddie.

Ori nu vedea cât de mult îi displăcea să vorbească despre asta, ori nu-i păsa.

– Unde sunt mama și fratele tău acum?

– Au murit amândoi. Ți-e milă de mine? o întrebă direct. Să nu-ți fie. Sunt un om în toată firea.

Îi vorbi pe un ton agresiv, dar ea îi răspunse cu blândețe.

– Îmi pare rău.

Gideon o analiză cu atenție. Știa că îl ura pentru că o obligase să se căsătorească cu el, dar cuvintele ei păreau sincere.

– A trecut mult de atunci. Abia îmi mai aduc aminte cum arătau.

Messalina făcu ochii mari.

– Asta e și mai rău. Măcar eu am poze cu mama, tata și Aurelia pentru a-mi aduce aminte de ei. Ai și tu...

Gideon râse sec.

– Nu existau portrete în St. Giles.

Messalina dădu din cap.

– Acum înțeleg de ce ești așa grijuliu cu banii. Ți-au lipsit cândva.

Gideon o privi cu suspiciune.

– Ce vrei să spui?

Messalina dădu din cap, de parcă ar fi fost deranjată de propriile gânduri și se îndepărtă.

– Eu... Nu contează. Nu e treaba mea.

– Messalina.

Strigătul lui o făcu să se oprească. Se uită la el cu atitudinea ei mândră, aristocrată și indescifrabilă. Dar apoi se schimbă și îi vorbi, parcă forțat.

– Nu mai ești băiatul acela din St. Giles. Poate că încă trăiește în tine și nu va dispărea niciodată, dar ești bogat acum. Ba mai mult,

vrei să faci parte din societate. Dacă vrei să faci asta trebuie să înțelegi că mobila, covoarele, draperiile și toate obiectele necesare într-o casă sunt importante. Nu numai pentru confortul pe care îl aduc, ci și pentru că ceilalți te vor judeca după modul în care casa ta este mobilată. Se apropie de el, parcă vrând să-i pună mâna pe piept, dar o lăsă jos înainte să continue. Nu mai ești un orfan sărac. Nu trebuie să mai trăiești ca unul.

Nu ar trebui să aibă încredere în cuvintele ei. Voia mobilă, iar argumentele erau în avantajul ei. Ce știa ea despre el și scopurile lui?

Dar chipul Messalinei părea sincer și vulnerabil. Nu ar trebui să aibă încredere în ea. Nu ar trebui. Dar o făcu.

– Foarte bine. Gideon îi luă mâna și o puse pe brațul lui. Hai să cumpărăm mobilă.

Două ore mai târziu, Messalina se uită la Hawthorne pe sub gene. Se aflau în trăsură și se întorcea acasă după o călătorie obositoare, dar productivă.

Gideon stătea întins pe pernele uzate și o privea cu ochii licărind.

– Mulțumită?

– Știi că nu sunt, răspunse ea sec. Ți-am spus că vei avea nevoie de mult mai multă mobilă dacă vrei să primești vizite.

Pe chipul lui nu se citi nici o emoție.

– Nu văd de ce ar trebui să organizezi baluri sau petreceri ca să-mi fac intrarea în societate. E o pierdere de timp și de bani.

O ignoră și se uită pe fereastră, cu brațele încrucișate la piept și picioarele întinse.

Încăpățânarea lui nu ar fi trebuit s-o deranjeze. În mai puțin de o lună avea să plece din casa lui, dar nu se putu abține să nu-i răspundă.

– Dar așa se fac lucrurile în aristocrație. Se fac prezentările, au loc diferite discuții, ca un dans în care partenerii se studiază reciproc înainte să vorbească despre afaceri.

Gideon pufni.

– Aristocrații habar nu au să facă afaceri. Le ia prea mult timp să ajungă la masă.

Messalina strânse din buze. Asta nu era problema ei.

– Cred că ești cel mai încăpățânat om pe care l-am cunoscut vreodată.

O privi malițios.

– Iar tu ești cea mai încăpățânată femeie pe care am cunoscut-o.

Messalina făcu ochii mari, făcând pe inocenta.

– Deci ai cunoscut multe femei?

– Câteva.

Zâmbi când își aminti. Să-l ia naiba! Simți că se înroșește, dar continuă:

– Erau femei care puteau să-ți vorbească deschis?

– Ce vrei să spui?

– Dacă stăteau cu tine din obligație, mă îndoiesc că îți spuneau ce cred despre tine, spuse ea. Servitori, vânzători, domnișoare care...

Se bâlbâi puțin.

– Prostituate, vrei să spui.

Încă o privea. Messalina încuviință din cap, fără să-și îndepărteze privirea.

– Da. Sunt plătiți și nu vor spune nimic rău despre tine.

– Nici o femeie nu a avut de ce să mă vorbească de rău.

Messalina se încruntă.

– Cu excepția mea.

– Cu excepția ta. O privi batjocoritor. Dar tu încă n-ai văzut ce pot.

– Nu, nu am văzut, răspunse ea. Dacă... dacă ai și o parte bună. Dacă ai și calități, de ce nu mi le-ai arătat? De ce ai ascuns bunătatea față de Sam.

Gideon ridică din umeri și se uită în altă parte.

– Nu ascund nimic. Sunt surprins că îți pasă de băiat.

– Crezi că nu mi-ar păsa de fericirea unui copil?

– Un copil sărac.

Insulta o lovi din plin.

– Te asigur, spuse ea, că statutul lui nu contează pentru mine.

– Nu? o întrebă cinic.

– Nu.

– Cum spui tu.

Messalina a fost nervoasă pe toată durata drumului prin Londra. De ce avea o impresie atât de proastă despre ea? Sau gândea așa despre toată lumea?

– Nu te înțeleg, izbucni. Nu-mi dau seama dacă ești un nenorocit sau ești mai mult de atât.

– E mai ușor să crezi că sunt un nenorocit, nu-i așa?

– Da. Se uită la el. Încă nu sunt sigură că nu ești, sincer.

– Hmm. Ai observat că genul acesta de oameni nu gândesc? Își întinse mâinile și le puse pe piept. Sunt făcuți să fie urâți de toată lumea.

– Asta vrei? îl întrebă încet. Ură?

Gideon se gândi și ridică din umeri.

– Nu contează dacă vreau sau nu. Nu e decizia mea.

Messalina își mușcă buza și se uită în jos. Oare greșise să-l considere un nenorocit? Dar comportamentul lui față de ea așa era. Poate că se prefăcea ca să o deruteze, o metodă mult mai subtilă de a o cuceri decât cățelul. Pur și simplu nu-și putea da seama.

Se uită la el.

– Ce se întâmplă dacă decid că nu ești un nenorocit?

Gideon clipi; un semn mic, aproape imperceptibil, dar îl văzu.

– Nimic.

Messalina își înclină capul, de parcă ar fi câștigat un punct în favoarea lui.

– Serios?

Gideon o privi fără să-i răspundă, dar părea nedumerit.

Messalina îi zâmbi, veselă. Trăsura se opri, iar când se uită pe fereastră văzu că ajunseseră la Whispers.

Hawthorne o ajută să coboare din trăsură și o conduse în casă, unde ezită pentru câteva clipe. Păru să ia o decizie.

– Vreau să-ți arăt ceva.

Îi întinse mâna, iar Messalina, deși suspicioasă, lăsă curiozitatea să învingă și își puse palma într-a lui.

Merseră în spatele casei, trecură pe lângă ușa pe care nu avea voie să o deschidă și intrară în bucătărie. Când intrară, un bărbat roșcat sări în picioare.

– Șefule! exclamă el. Era înalt, slab și se purta ciudat, de parcă nu știa ce să facă cu mâinile și picioarele lungi.

Lângă el se afla o fată de doisprezece sau treisprezece ani. Se holba la ei cu mâinile în șorț.

– Relaxează-te, Hicks, spuse Hawthorne.

Messalina fu distrasă de ce văzu lângă șemineu. Se duse spre el, cu Hawthorne pe urmele ei.

Sam dormea ghemuit cu cățelul în brațe. Messalina se uită la Hawthorne.

– Ești un nesimțit, îi șopti ea.

Gideon ridică o sprânceană. Messalina pufăi și se întoarse către băiețelul și cățelul care dormeau. Erau adorabili.

– Vrei să-i trezesc? o întrebă.

– Nu, spuse ea. Aș prefera să vorbesc cu bucătarul tău. Unde e?

Gideon zâmbi de parcă ar fi auzit o glumă.

– Chiar voiam să fac prezentările. O luă de mână și o întoarse cu fața spre tânărul roșcat.

– El este Hicks, bucătarul meu.

– Doamnă, spuse Hicks, scăpând lingura cu care se juca emoționat.

Se aplecă, o ridică și obrajii i se înroșiră mai rău decât părul.

Messalina făcu ochii mari. Hicks nu avea mai mult de douăzeci de ani. Nu era de mirare că nu știa să gătească un mic dejun corespunzător sau altceva în afară de plăcinte. În dimineața aceea l-ar fi certat și i-ar fi spus că nu mai are nevoie de serviciile lui. Dar nu și după după-amiaza petrecută cu Hawthorne. Nu și după ce aflase cât era de greu pentru cineva să găsească de muncă în Londra. Și nu după ce se uită în ochii albaștri ai lui Hicks.

Messalina inspiră profund și se uită la Hawthorne.

– Scuză-mă, te rog. Aș dori să discut cu Hicks despre mâncare.

Hawthorne se uită în ochii ei pentru câteva clipe, apoi se aplecă spre urechea ei.

– Nu uita că diseară mergem la teatru.

Ieși pe ușă înainte ca Messalina să-și revină după ce-i simți respirația pe obraz. Se uită după el și își atinse obrazul.

Hicks își drese glasul.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă?

Messalina se întoarse spre el.

– Aș dori să discutăm despre micul dejun.

Hicks înghiți în sec.

– Da, doamnă?

Messalina zâmbi.

– Ai gătit vreodată ouă la cuptor?

– Ăă...

– Dar pește afumat?

Hicks făcu ochii mari, speriat.

– Ciocolată? Rinichi cu unt? Terci de ovăz?

Hicks dădu din cap.

– Bine. Zâmbetul ei începu să dispară, dar continuă: Ai destul timp să înveți. Poate ar trebui să începem cu ceva mai...

Zgomotul lăbuțelor o întrerupse. Cățelul se apropie vesel și dădea atât de tare din codiță încât tot fundul i se mișca.

– Vai, spuse Messalina blând și se aplecă să-l ia în brațe. Ești adorabil.

Cățelul îi linse degetele și încercă să o muște.

– Nu mușca, spuse aspru și îi atinse nasul.

Cățelul păru confuz și începu să se agite. Îl puse jos și se duse la Sam care se ridicase, adormit. Sam o zări și făcu ochii mari.

– Doamnă. Păru îngrijorat. Îmi pare rău, nu am vrut să adorm.

– E în regulă, îi spuse pe un ton împăciuitor. S-a purtat frumos astăzi?

Sam se uită confuz la cățelul care se juca cu încălțările lui.

– Și-a făcu nevoile aproape numai în grădină, spuse sincer. E foarte inteligent și încearcă să nu muște.

Cățelul se dezechilibră, căzu și începu să se joace cu propria coadă.

– Pare foarte inteligent, spuse Messalina. Mă întreb ce nume ar trebui să-i pun.

Sam deschise gura, dar o închise la loc.

– Hmm. Messalina se prefăcu că se gândește. Băiatul o privi nerăbdător. Sam, ai vreo idee?

– Daisy! exclamă el ca și cum abia ar fi așteptat s-o spună. Îi place să miroasă florile din grădină.

Messalina clipi și se uită la cățelul care încerca să-și prindă codița.

Messalina zâmbi.

– Daisy, atunci.

Sam îi zâmbi fericit, iar Messalina se bucură. Reușise să aducă fericire unui copil. În momentul acela Daisy începu să adulmece podeaua.

– Ăă, începu Messalina, alarmată.

– Daisy, vino aici!

Sam fugi către ușa care dădea în grădină. Din fericire cățelul îl urmă.

– Îmi pare rău, doamnă, spuse Sam, deschizând ușa. O să...

– Da, da, du-te.

Când se răsuci, Hicks o privea surprins, dar cu respect.

– Credeam că nu va învăța niciodată să iasă afară ca să-și facă nevoile.

– Atunci, probabil Sam face o treabă foarte bună, răspunse ea. Acum. De ce nu începem cu ceva simplu. Ai fiert vreodată un ou.

Hicks se posomorî, iar Messalina inspiră profund. Slavă Domnului că o văzuse pe doica ei făcând asta de nenumărate ori.

Se apucă de treabă, zâmbind larg, cu ochii la Hicks... sau, cel puțin, așa spera. Căci mintea ei era la Hawthorne. Îi permitea să intre în viața ei, era foarte interesată să afle cum funcționa mintea lui și era afectată de apropierea lui, de ochii lui și de felul în care îi zâmbea. Iar toate acestea... erau periculoase.

Julian își scoase pălăria când ajunse la han. Picăturile de apă se scurgeau de pe marginea ei pe pietrele deja ude. Pufăi și se duse spre camera din spate.

– Deci? îl întrebă Lucretia de cum intră.

Quinn stătea lângă ea cu o cană în mână.

Julian dădu din cap și trase un scaun lângă șemineu.

– Drumul e inundat. Birjarul a refuzat să continue și nu există un alt drum.

– Dar nu mai putem aștepta încă o zi! spuse Lucretia, gata să izbucnească în lacrimi.

– Îmi pare rău.

Julian se șterse cu o batistă. Ura întârzierea la fel de mult ca ea și dacă ar fi fost singur, probabil ar fi încercat să ajungă la Londra.

Dar nu era singur. Îi avea cu el pe Lucretia și pe Quinn. Ar fi trebuit să o poată lăsa pe Lucretia cu fratele lor... Julian se uită la Quinn, care dădea din cap. Oare câte căni băuse deja?

Julian oftă. Dacă ar fi putut afla cum a murit Aurelia cu cincisprezece ani în urmă. Ce rol jucase ducele, oare Ran chiar o omorâse, fusese un accident? Dacă ar afla adevărul, Quinn ar avea parte de liniște.

Se uită la Lucretia.

– Am comandat cina. Vom rămâne aici la noapte și vom pleca mâine-dimineață, când drumurile vor fi mai uscate. Lucretia păru dezamăgită. O s-o salvez de planurile necurate ale ducelui. Îți promit.

Capitolul 6

În seara aceea, Messalina se uită în oglinda de la noua sa măsuță de toaletă și se încruntă. Își petrecuse după-amiaza cu Hicks și cu servitoarea al cărei nume era Grace. Fusese destul de ușor să rezolve problema meselor. Îi arătase lui Hicks cum să fiarbă un ou și hotărâse să găsească un bucătar cu experiență care să-l învețe meserie. Dar Hawthorne și sentimentele pentru el erau o dilemă mai importantă.

De aceea era încruntată.

– Nu vă place cum v-am aranjat părul, doamnă? o întrebă Barlett.

Messalina se uită în ochii ei prin oglindă și zâmbi.

– E foarte frumos. Mă gândeam la altceva.

Barlett dădu din cap și îi prinse cele două agrafe.

Zâmbetul Messalinei pieri. Era ridicol că își petrecuse începutul după-amiezii bucurându-se de compania soțului ei precum o fetișcană fără minte. Nu trebuia să uite că Gideon Hawthorne se folosea de ea. Avea secrete. Încă nu știa ce se ascunde în spatele ușii închiate de lângă bucătărie. Și nu îi spusese ce voia unchiul Augustus de la el.

Știa foarte puține lucruri despre Hawthorne. Doar că... era bun cu Sam. Îl angajase pe Hicks să gătească, deși băiatul nu se pricepea. Și, mai important, o ascultase când îi explicase de ce era important să cumpere mobilă, o ascultase cu adevărat, ca și cum gândurile și ideile ei erau la fel de importante ca ale unui bărbat. La fel de importante ca ale lui.

Bărbații nu făceau niciodată asta. La un eveniment domnii ar zâmbi și ar da din cap când o femeie ar vorbi despre haine, zvonuri sau vreme, dar dacă ar avea o părere despre ceva mai important, precum politică, filosofie sau literatură, nu ar băga-o în seamă. Și dacă nu ar avea nimic de câștigat din acea discuție, ar pleca pur și simplu.

Bărbații nu apreciau femeile pentru mintea lor.

I se păru ciudat când realiză că nici cu frații ei nu purta discuții serioase.

Dar Hawthorne, un bărbat fără educație, crescut pe străzile din St. Giles, o ascultase și chiar se lăsase convins de argumentele ei. Atitudinea lui i se părea seducătoare.

Gândul o făcu să se simtă incomod. Trebuia să țină minte că planul ei era să-l părăsească pe Hawthorne. Să plece cât mai departe de el și de unchiul ei. Era singura șansă de a avea o viață liberă. Nu?

– Gata, spuse Barlett și Messalina își admiră coafura. Cred că arată foarte elegant, dacă îmi permiteți să spun asta, doamnă.

Messalina își întoarse capul de pe o parte pe alta și se uită cu atenție în oglindă. Barlett îi prinsese părul într-un coc simplu la spate, dar câteva șuvițe ondulate îi încadrau chipul. Agrafele în formă de fluture cu diamante, granate și pietre galbene îi scoteau în evidență culoarea părului.

Messalina atinse una dintre agrafe.

– Ai făcut o treabă minunată, ca de obicei, Barlett. Îmi place cum ai folosit bijuteriile mamei.

– Mulțumesc, doamnă, spuse ea repede. Cerceii cu perle?

– Da.

Barlett deschise cutia, scoase cerceii și se aplecă să-i pună în ureche.

– Dacă am mai avea două servitoare am termina într-o oră sau mai puțin.

– Știu, răspunse Messalina, tresărind. Te-ai descurcat foarte bine și singură.

Hawthorne trebuia să mai angajeze servitori. Nu aveai cum să întreții o casă atât de mare fără. Hotărî să încerce să-l convingă. Numai că... avea să plece. Ce mai conta dacă totul se prăbușea fără servitori.

Se întrebă dacă Barlett va vrea să meargă cu ea și Lucretia. Nu se plânsese niciodată de călătorii, dar întotdeauna se întorceau la Londra. Dacă plecau în străinătate, oare Barlett ar fi de acord să părăsească Anglia? Oare avea familie?

– Barlett?

– Doamnă? întrebă servitoarea și îi aranjă o șuviță.

– De unde vii?

Servitoarea se uită în oglindă, speriată.

– M-am născut lângă Oxford, doamnă. Mama mea a fost servitoare, iar tatăl meu măcelar.

– Mai ai familie acolo?

Barlett zâmbi.

– O soră. Îmi scrie mereu și îmi povestește despre copiii ei, un băiat și o fată.

– Surorile sunt importante, nu-i așa? spuse ea încet, gândindu-se la Lucretia și la Aurelia, pe care o pierduseră pentru totdeauna.

– Da, într-adevăr, răspunse servitoarea.

Oare Lucretia ajunsese la Julian? Sau încă încerca să-l găsească?

Messalina oftă și se ridică.

– Nu ar trebui să întârziem prea mult. Puțin după miezul nopții?

– Da, o să vă aștept, doamnă, răspunse Barlett și strânse obiectele de toaletă.

Messalina se opri la ușă.

– Mulțumesc, Barlett.

– Doamnă.

Barlett făcu o plecăciune.

Messalina începu să coboare scările, gândindu-se la toți anii în care Barlett lucrase pentru ea fără să știe că avea rude în Oxfordshire. Cum era posibil să fie atât de ignorantă în privința ei? Era ca și cum purtase un văl pe ochi până atunci, iar totul devenise deodată clar.

Sau, mai bine zis, Hawthorne îi trăsese vălul de pe ochi.

Îl văzu așteptând-o în hol și rămase fără aer când realiză cât era de magnetic. Hawthorne stătea cu picioarele depărtate, cu brațele încrucișate și zâmbi când se uită la ea.

Trebuia să țină minte că nu poate avea încredere în el, că, dacă făcea asta, toate visele și speranțele pe care le avea pentru ea și pentru Lucretia vor dispărea. Se pregăti când coborî ultima treaptă. Nu avea să reacționeze.

Observă cu întârziere ce purta: același costum pe care îl avusese în după-amiaza aceea. Surtucul negru, jiletcă și pantaloni simpli. Oare avea vreun alt costum? De ce nu se schimbase?

Gideon veni spre ea, cu mișcări de felină care o făcură să înghită în sec.

Îi întinse mâna.

– Sunteți foarte frumoasă, doamnă Hawthorne.

Inima ei prostească tresări la cuvintele lui. Mai auzise aceleași cuvinte și de la alți domni, dar Hawthorne o spuse cu ochii licărind intens...

Înghiți, făcu o plecăciune și îl luă de mână.

– Mulțumesc.

Îi tremurase vocea? Doamne spera că nu...

O conduse spre ușă, iar ea se uită la mâna ei pe brațul lui. Ar trebui să-i spună să-și schimbe costumul? Dar sigur știa ce fel de haine poartă oamenii ca să fie văzuți la teatru.

Îl privi cu coada ochiului când deschise ușa și îi făcu semn să meargă înaintea lui. Ezită. Era atât de arogant încât să sfideze regulile? Dacă voia să facă parte din aristocrație trebuia să se îmbrace adecvat.

Gideon ridică o sprânceană.

– E vreo problemă?

Era pe cale să-i spună. Dar își aduse aminte că trăise până atunci fără sfaturile ei.

Nu avea nevoie de ea.

Messalina dădu din cap și ieși pe ușă.

Gideon se uită la ea în timp ce trăsura înainta pe drumul pietruit. De când plecaseră era tăcută și îi evita privirea.

La ce se așteptase? O după-amiază plăcută nu compensa tot ce se întâmplase înainte. Messalina era o femeie mândră și încăpățânată. Nu va fi ușor să o convingă să-l accepte.

Trebuia să aibă răbdare.

Dar cinci minute mai târziu, când o ajută să coboare, încă îi căuta privirea. Messalina îi zâmbi puțin, iar el simți căldură.

Prostule!

Gideon îi făcu un semn lui Reg. Mai devreme îi ceruse să rămână în trăsură cât ei merg la teatru.

Gideon deveni conștient de trupul firav al Messalinei când aceasta își aranjă fustele. Era o seară caldă, iar totul în jur era luminat de felinare. Scările din fața teatrului erau pline de oameni.

Gideon îi dădu brațul.

– Ești gata?

Messalina se uită la el, își puse mâna pe brațul lui și ridică din sprâncene.

– Da. Tu?

Zâmbi și simți mirosul încântător de bergamotă. Înăuntrul teatrului se afla prada lui. Inima începu să-i bată cu putere când se gândi la vânătoare. Dar nu avea de ce să fie emoționat. Cum ar fi putut da greș când o avea alături?

– Vom afla, nu-i așa?

Aerul dinăuntru era cald din cauza lumânărilor, a candelabrelor și a puhoiului de oameni. Gideon se îndreptă spre scări, conștient că toată lumea întorcea capul după ei.

Se uită cu coada ochiului la Messalina. Își ținea capul ridicat și zâmbea puțin.

Se aplecă să-i șoptească la ureche.

– Foarte bine.

– Mă bucur că am aprobarea ta, îi spuse, deși rămase fără aer.

– O ai, îi răspunse. Îți admir grația, inteligența și puterea. Nu pot spune același lucru despre încăpățânarea ta, dar recunosc că îmi place.

Messalina pufni, indignată.

– Unde e loja ta?

– La etajul al treilea, spuse. Într-un loc intim și discret. Am vizitat-o înainte să cumpăr biletele, adăugă ca să o provoace.

– Nu e chiar discret având în vedere că se vede teatrul, îi răspunse ea zâmbind.

– Te asigur, adăugă el, că pot găsi modalități să fie intim.

Îl privi pătrunzător.

– Oamenii de pe partea cealaltă ne pot vedea.

– Da, zâmbi el. Dar numai de la brâu în sus.

Rămase șocată pentru o clipă, iar obrajii i se îmbujorară, făcând-o să pară mai tânără și mai frumoasă, iar el vru...

Se uită în altă parte. Avea un plan, pași pe care trebuia să-i urmeze pentru a obține ce voia. Să cadă pradă soției sale nu era unul dintre ei.

Trebuia să rămână concentrat.

Încă se gândea la asta când ajunseră în capătul scărilor și o doamnă îmbrăcată într-o rochie portocalie se auzi țipând.

– Messalina! Nu știam că te-ai întors în oraș.

Era o minciună, judecând după expresia de pe chipul ei când se uită la Gideon.

– Lady Gilbert, răspunse Messalina calm. Vi-l prezint pe soțul meu, Gideon Hawthorne.

– Hawthorne? Hawthorne? Privirea ei era vicleană când îi întinse mâna. Nu știu nici o familie Hawthorne. Spuneți-mi, cine este familia dumneavoastră, domnule Hawthorne?

Messalina se încordă lângă el.

Gideon luă mâna lui Lady Gilbert și își apropie buzele fără să o atingă.

– Familia mea este revoltătoare, doamnă. Îi zâmbi periculos. Vin dintr-o familie de hoți, prostituate și criminali.

– Doamne! exclamă Lady Gilbert, părând încântată.

Messalina era palidă când dădu din cap. Apoi trecură pe lângă ea și continuară să urce scările.

– Va spune tuturor ce ai zis, murmură ea. Toată lumea de aici va vorbi despre asta până la sfârșitul piesei.

– Lasă-i să vorbească.

– Vrei ca toată lumea să știe despre trecutul tău?

– Nu are rost să-l ascund așa că am hotărât să nu încerc. Se strâmbă. Nu-mi voi cere scuze pentru locul în care m-am născut.

Vor ști exact cine este și de ce trebuie să se teamă de el.

– Nu. Ai dreptate.

Ajunseră la etajul al treilea, iar Gideon se opri să se uite la ea. Messalina îi întâlni privirea, iar el văzu că era sfidătoare.

– Nu cu locul unde te-ai născut am o problemă.

– Nu? Se apropie de ea și inhală mirosul de bergamotă. Poate ar trebui să-mi vorbești despre defectele mele în lojă.

Messalina pufni.

– Asta ne-ar lua toată noaptea.

Soția lui era isteață. Mult prea isteață. Era pe cale să uite care era misiunea lui. Gândul acesta îi provocă neliniște. Nu putea să-și piardă mințile, mândria, pentru ea.

Ajunseră la loja pe care o închiriase și trase draperia, lăsând-o să intre prima. Era aproape deasupra scenei, iar de acolo puteau vedea nu numai actorii, ci și toți spectatorii din mijloc. Gideon o ajută să se așeze, apoi își ocupă propriul scaun și începu să se uite în jur. Aflase de la Pea și oamenii lui că Sir Barnaby Bishop, contele

de Rookewoode și vicontele Hardly vor fi prezenți, dar nu-i vedea pe nici unul.

Se uită pe scenă. Mai mulți actori dansau, dar nimeni nu era atent la ei. Gideon se încruntă.

– Credeam că a început piesa.

Messalina se uită la el.

– A început. Adică spectacolul de dinainte a început.

– Ah. Bineînțeles. Dădu din cap.

Jumătate din loje erau goale, dar oamenii încă veneau. Din lojele pline, majoritatea oamenilor se uitau la el.

– Nu ai mai fost la teatru până acum? îl întrebă Messalina încet.

Gideon se uită la ea. Era doar curioasă.

– Nu, îi răspunse.

Se uită la el de sus până jos și strânse din buze, abținându-se să vorbească. Apoi se relaxă și zâmbi ironic.

– Nu îți plac spectacolele?

– Nu am timp de spectacole.

Messalina își lăsă capul într-o parte, iar el își plimbă privirea de-a lungul gâtului ei. Rochia pe care o purta în seara acesta îi scotea în evidență decolteul. Piele ei era atât de albă încât părea să strălucească la lumina lumânărilor.

– Nici un fel de spectacol?

Ce încerca să afle?

– Nu.

– Muzică?

– Nu.

– Jocuri de noroc?

Ridică o sprânceană.

– Jocurile de noroc, jucate de alții, sunt doar o afacere pentru mine. Nimic mai mult. Se uită în public. Sau erau. Acum fac altceva.

– Ce...? Dădu din cap. Nu, nu trebuie să-mi distrag atenția. Cărți?

Gideon se încordă și își întoarse privirea către ea.

– Știu să citesc, dacă asta mă întrebi.

– Te întreb dacă citești cărți, spuse ea cu căldură.

Nu știa să citească atât de bine: cum ar fi putut, când nici nu fusese la școală? Dar continuă să se uite în ochii ei. Era umilitor să-și recunoască slăbiciunea.

– Nu.

Messalina nu mai spuse nimic pentru câteva momente, iar publicul începu să râdă.

Gideon se uită pe scenă. Unul dintre actori se aplecase și le arăta fundul celor din public. Clipi. Oare așa se distrau aristocrații?

– Faci vreodată ceva doar ca să te... distrezi? întrebă Messalina.

Se întoarse spre ea, nedumerit de întrebarea ei.

– De ce? Muncesc pentru banii mei. Știi asta.

– Da. Știu asta. Dar majoritatea oamenilor, chiar și cei mai săraci, găsesc modalități prin care să se distreze. Am văzut copii amărâți jucându-se cu pietre în stradă. Am văzut doi cerșetori cântând împreună. Am văzut o servitoare care și-a cheltuit toți banii câștigați într-o lună pe o carte. Nu cred că munca are vreo legătură.

Gideon dădu din cap și se uită pe scenă unde avea loc o luptă cu săbii din lemn. Îi era imposibil să-i explice nevoia lui de a avea bani și putere. Cum ar fi putut înțelege când ea nu dusese niciodată lipsă de mâncare sau adăpost?

– Nu pot lăsa distracțiile să mă distragă de la obiectivul meu.

– Pare o viață foarte plictisitoare, spuse ea după o clipă.

Gideon o privi. Ochii ei gri păreau sinceri.

– Ce-ți place să faci? își drese glasul. Ca să te distrezi?

– Să citesc. Gideon zâmbi, iar ea se apropie de el, ca și cum ar fi vrut să-i spună un secret. Și nu cărți educaționale. Îmi plac biografiile scandaloase, poveștile celor care au călătorit în alte țări și tragediile cu eroine inocente.

Putea să și-o imagineze ghemuită într-un colț al bibliotecii, citind o carte. Ceva îl atrăgea la imaginea asta și fu contrariat. Era o imagine a Messalinei care nu încerca să-l convingă de nimic, nu-l ajuta să-și îndeplinească planurile, pur și simplu era ea.

Mulțumită.

– Presupun că nu ar strica să avem câteva cărți în biblioteca de la Whispers, spuse răgușit.

Messalina îi zâmbi fericită.

– Mulțumesc.

– Cărțile sunt singura ta plăcere? o întrebă fără să se poată abține.

– Nu, bineînțeles. Îmi place să ascult muzică, deși nu sunt deloc talentată și am o voce îngrozitoare. Îmi place teatrul, făcu semn către scenă, opera și majoritatea artelor. Îmi place să călăresc, să mă plimb, mai ales dacă fac cumpărături. Ador cumpărăturile, după cum ai observat. Se strâmbă. Spre deosebire de tine, nu trebuie să muncesc pentru banii mei. Pot face tot ce vreau cu timpul meu. Cred că ne consideri, pe mine, pe familia mea, pe aristocrați, niște leneși îngrozitori.

Gideon strânse din buze, pentru că exact asta erau, niște leneși îngrozitori. Știuse asta dintotdeauna. Dar nu voia să o rănească.

– Cred, spuse cu precauție, că majoritatea oamenilor s-au născut să muncească. Puțini sunt norocoși și nu știu ce înseamnă nevoia. Aceștia din urmă confundă norocul cu dreptul divin.

– Nu cred că înțeleg ce vrei să spui.

Gideon se încruntă.

– Majoritatea celor ca tine cred că au tot ce le trebuie de la naștere pentru că sunt superiori față de ceilalți. Cred că pentru că s-au născut bogați sunt mai inteligenți, capabili să-i conducă pe alții și au principii mai bune. Consideră că Dumnezeul în care cred i-a făcu așa și i-a lăsat pe pământ ca să-i guverneze pe cei mai puțin norocoși. Se înșală. Nu Dumnezeu încoronează regi. Oamenii o fac.

Messalina îl privi uimită.

– Ești un filosof.

– Îți bați joc de mine, spuse el suspicios.

– Nu, își puse brațul pe mânerul scaunului. Nu îmi bat joc de tine. Chiar tu ai spus că nimeni nu este mai bun decât celălalt la naștere. Atunci mi se pare că și invers este adevărat. Iar asta înseamnă că tu, Gideon Hawthorne, lacheul unchiului meu, ai putea fi un filosof la fel de inteligent ca aceia care scriu cărți.

Zâmbetul ei era jucăuș, dar cuvintele ei erau sincere. Asta îl înduioșă.

Întinse mâna, îi cuprinse degetele și le sărută. Messalina tremură. Își dori să se fi aflat în altă parte, într-un loc mai intim, unde să poată discuta despre cărțile pe care le citea și despre gândurile lor.

Unde, la sfârșitul serii, putea să-i guste buzele rozalii. În loc să facă ceea ce avea de făcut acolo. Dar era imposibil.

– Mă bucur că ești soția mea.

Messalina ridică o sprânceană.

– Nu ar trebui.

Era pe cale să-i răspundă când draperia lojei fu trasă și apărură două persoane.

Zâmbetul ducelui de Windemere era foarte binevoitor.

– Ah, mă gândeam eu că vă găsesc aici. Bârfa e în toi pe hol. Își opri privirea asupra lui Gideon. Hawthorne, draga ta soție nu ți-a spus cum trebuie să te îmbraci la teatru?

– Nu mă așteptam să vă văd în seara aceasta, Excelență. Gideon își trase mâna și își încleștă pumnii. Zâmbi forțat. Și la mine în lojă. Bineînțeles, mă simt onorat, dar sunt surprins să vă văd aici atât de târziu. La vârsta dumneavoastră vreau să spun.

Lui Windemere nu-i plăcu comentariul lui. Ducele mârâi.

Gideon se ridică să-i sărute mâna ducesei. Era o persoană blajină, cea de-a treia soție a lui și, ca și celelalte, fără copii după trei ani de căsătorie.

– Excelență, sper că sunteți sănătoasă.

Ducesa se înroși. Nu avea mai mult de douăzeci și doi de ani.

– Ah, hm... da. Foarte. Mulțumesc.

Îi aruncă o privire soțului ei. Ducele o ignoră. Își revenise și îi zâmbea radios Messalinei.

– Draga mea, nu am mai văzut-o pe Lucretia de când ați plecat spre nord. Nu aș vrea să pierd legătura cu ea. E datoria mea să mă asigur că se mărită la fel de bine ca tine.

Messalina nu reacționă la amenințarea lui.

Gideon scrâșni din dinți, dornic să-l lovească pentru că o deranja. Dacă nu ar fi fost la teatru...

Messalina se ridică și o luă de mână pe ducesă.

– V-a plăcut piesa, mătușă?

Ducesa făcu ochii mari.

– Nu știu.

Messalina zâmbi.

– Așezați-vă lângă mine.

O conduse în spatele lojei.

Windemere se întoarse spre Gideon.

– Mă mir că ai avut timp pentru ceva atât de frivol precum teatrul, Hawthorne. Credeam că ți-am dat ceva de care să te ocupi, dar dacă ai timp liber, poate ar trebui să-ți mai dau și altceva.

Gideon ridică o sprânceană. Ce fel de joc încerca să joace, discutând despre asta în public? În fața Messalinei?

– Subiectul nu este încă în oraș, murmură el. Iar când va sosi, voi avea grijă. Sunt sigur, spuse ironic, că v-ar displăcea să fiu prins.

– Bineînțeles, spuse ducele și se uită peste umărul lui Gideon.

Gideon simți cum începe să transpire. Refuză să verifice dacă Messalina era atentă la discuția lor.

Ducele se încruntă dezamăgit.

– Atâta timp cât rezolvi treaba.

– O voi rezolva, răspunse și îl privi fix.

– Bun. Windemere se apropie de el. Dacă nu o faci, voi avea grijă să te distrug și nu va mai conta dacă ești sau nu căsătorit cu nepoata mea.

Gideon nu crezu că își schimbă expresia feței, dar probabil că o făcuse.

Ducele zâmbi.

– Da, știu despre fantezia ta de a atrage parteneri de afaceri. Ești nebun. Oamenii de teapa ta ne servesc, ne fac treaba, dar asta nu înseamnă că ei, arătă spre lojele pline, se vor asocia vreodată cu tine. Ai putea încerca să fii secretar. Având-o pe Messalina ca soție, ai avea șanse la o asemenea poziție. Dar nu și dacă intervin. Înțelegi?

Gideon mârâi și se apropie de el.

– Asta funcționează și invers. Vă cunosc și am dovezi. Înțelegeți?

Nările lui Windemere se dilatară.

– Cum îndrăznești? Ce dovezi ai? O să...

– E întotdeauna o plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, se auzi vocea Messalinei care îl întrerupse pe duce.

Doamnele se ridicaseră și se apropiau.

Windemere își drese glasul.

– Mă bucur să văd că nu ai fost distras de căsătorie și... plăcerile ei.

Gideon ridică o sprânceană la replica lui.

Înainte să deschidă gura, Messalina interveni.

– În unele e mai multă plăcere decât în altele.

Windemere se înfurie. Se știa foarte bine cât de mult își dorea un fiu.

Ducesa se albi la față și se duse lângă soțul ei. Nu o băgă în seamă și continuă să o fixeze cu privirea pe Messalina.

– Mă bucur că ai o căsnicie satisfăcătoare, nepoată... Haide, Ann!

Ducesa se bâlbâi luându-și la revedere, dar ducele o trase după el.

Gideon se uită în urma lor. Îl asigurase pe duce că își va duce treaba la bun sfârșit. Apoi o privi pe Messalina. Aceasta îi zâmbi timid.

Oare chiar îi putea omorî fratele?

Messalina îl analiză când se așezară. Nu părea deranjat de vizita unchiului ei, dar era încruntat. Își drese glasul.

– Nu ar fi trebuit să spun ce-am spus despre căsătorie. Săraca Ann. Știi, e chiar dulce.

Cuvintele ei îl făcură să se relaxeze.

– O placi?

Messalina ridică din umeri, simțindu-se vinovată.

– Mă tem că nu avem prea multe în comun. După cum știi, îl evit pe unchiul meu și nu o văd foarte des. Oftă. Îmi aduc aminte când s-au căsătorit. Ann părea atât de tânără și de fericită. A fost nunta sezonului. Acum parcă e o fantomă.

Dădu din cap când își dădu seama că Gideon nu o mai asculta. Se uita în jur, ca și cum ar fi căutat pe cineva. Lucra pentru unchiul ei chiar acum? Voia să găsească pe cineva, iar apoi...

Nu voia să-și imagineze ce avea să facă... ce putea să facă.

Majoritatea membrilor societății, cei care nu plecaseră la reședințele de vară, erau aici. În afară de Lady Gilbert, îi văzu pe domnul și doamna Evelyn, pe vicontele Nourbourne, pe surorile Henley și pe familia Holland, însoțită de contele de Rookewoode, care tocmai se așeza.

– Pe cine cauți? îl întrebă din impuls.

Draperiile lojei se deschiseră din nou și un bărbat atrăgător păși înăuntru.

– Hawthorne! Nu am crezut că te voi găsi vreodată la teatru.

– Prezența mea e surprinzătoare pentru toată lumea, răspunse Gideon cu asprime. Messalina, ți-l prezint pe partenerul meu de afaceri, domnul William Blackwell. Blackwell, soția mea, Messalina Hawthorne.

Partener de afaceri? Nu știa că Hawthorne are un partener de afaceri. Messalina îi întinse mâna, fără să-i arate cât era de surprinsă.

– Ce faceți?

– Încântat să vă cunosc, doamnă, spuse domnul Blackwell și se aplecă să-i sărute mâna.

Purta un costum maroniu, puțin mai deschis decât culoarea părului, iar ochii lui erau gri, albaștri și verzi.

– Am rămas șocat când am aflat că te-ai căsătorit, spuse. Credeam că ești un burlac convins.

– Tocmai tu vorbești, răspunse Gideon. Nu pot să număr câte femei ai păcălit.

– Vorbești de parcă aș fi un bădăran, răspunse el, prefăcându-se rănit. Nu știu cum voi câștiga respectul soției tale acum.

– Te pricepi să flirtezi, spuse Gideon sec și se ridică. Poți să exersezi cât timp mă duc să mă ocup de ceva.

Gideon făcu o plecăciune și plecă.

Messalina se uită după el, rănită. Nu o întrebase înainte să o lase singură cu un străin.

Dar la ce se aștepta. Gideon îi explicase clar că aveau o uniune bazată pe funcționalitate, nu pe afecțiune. Doar pentru că avuseseră o conversație plăcută în după-amiaza aceea nu însemna că Gideon nu mai credea tot ce-i spusese înainte.

Iar asta era bine. Unchiul Augustus o amenințase pe Lucretia. Acum era mai important ca niciodată să plece de îndată ce avea suficienți bani. Nimic nu avea să stea în calea promisiunii ei.

– Sper că prezența mea nu vă deranjează, doamnă, spuse domnul Blackwell, atrăgându-i atenția. Dar a trebuit să vin să vă văd cu ochii mei când am aflat că Hawthorne va fi aici în seara aceasta. Pot pleca dacă doriți.

– Nu e cazul, îi răspunse ea cu căldură. Vreți să luați loc?

Blackwell zâmbi.

– Mulțumesc.

Messalina încuviință din cap, gândindu-se cum să formuleze toate întrebările pe care le avea pentru el.

– Mă scuzați că nu eram atentă. Mă întrebam cum l-ați cunoscut pe soțul meu.

– Mă tem că e o situație care nu mă pune într-o lumină prea bună, spuse el rușinat. Mă aflat într-un salon de jocuri de noroc acum câțiva ani, când Hawthorne a provocat un scandal. Venise să colecteze datoria pe care un domn o avea față de Excelența Sa. Cred că nu avea mai mult de douăzeci de ani la vremea aceea, dar se purta de parcă ar fi fost însuși diavolul, sfidător și disprețuitor. A atras atenția tuturor celor aflați acolo.

Messalina se cutremură. Nu îi era greu să și-l imagineze așa.

– Ce a făcut?

– I-a cerut banii fiului cel mic al unui duce. Domnul Blackwell dădu din cap. În acele locații, astfel de intervenții nu sunt acceptate și au bătăuși care să păstreze ordinea. Hawthorne s-a luptat cu trei dintre ei fără să transpire. Când a reușit să obțină banii, toată lumea dispăruse.

De cealaltă parte, Messalina îi văzu pe membrii familiei Holland și pe lordul Rookewoode în loja lor. Părea să fie aglomerată și cineva încerca să ajungă la conte. Doar nu era... ?

Realiză că domnul Blackwell se oprise din povestit, aparent așteptând un comentariu din partea ei. Își drese glasul, încercând să-și aducă aminte ce spunea.

– Ați fugit și dumneavoastră?

– Nu, îi răspunse. Mă tem că nu eram acolo să joc.

– Și atunci? îl întrebă absentă.

Era Gideon și părea că vrea să discute cu contele de Rookewoode. Fără să fie invitat.

Îl urmări cu groază.

– Și eu venisem să recuperez o datorie, deși nu am avut la fel de mult succes ca Hawthorne. De fapt, după ce l-am văzut obținând banii atât de ușor, l-am abordat pe stradă și i-am făcut o propunere.

Se opri și se uită la ea cu nerăbdare.

Messalina își luă privirea de la loja din față. Inima îi tresări. Gideon era îmbrăcat în haine simple, în timp ce toți ceilalți purtau mătase. Lordul Rookewoode nici măcar nu se uita la el.

Îi zâmbi forțat domnului Blackwell.

– Ce propunere i-ați făcut?

Domnul Blackwell zâmbi larg.

– I-am sugerat să colecteze banii în locul meu, iar, în schimb, m-am oferit să-i investesc, împreună cu o parte din banii lui și să împărțim câștigurile.

Messalina ridică o sprânceană, surprinsă.

– Iar el a fost de acord?

– A trebuit să îl conving, se strâmbă el. Ceea ce a însemnat să petrec mult timp în compania lui.

Se opri puțin, iar Messalina îl privi curioasă.

Domnul Blackwell părea neliniștit.

– Nu știu dacă ați observat, dar soțul dumneavoastră este un bărbat dur. Este... ăă... periculos, se uită la ea. Sper că nu vă deranjează că spun asta.

– Bineînțeles că nu, murmură ea.

Gideon era periculos. Nu avea de ce să nege acest lucru.

Domnul Blackwell strânse din buze, parcă s-ar fi abținut să mai adauge ceva.

– Vă rog, doamnă, aveți grijă. Soțul dumneavoastră are un temperament volatil, iar violența de care este capabil...

Nu mai continuă și dădu din cap.

Messalina se încordă.

– Nu trebuie să mă avertizați în privința propriului meu soț.

Blackwell se dădu înapoi.

– Vă rog să mă iertați, doamnă.

Messalina dădu din cap.

– În orice caz, continuă Blackwell, am avut nevoie de mult curaj să insist până când a fost de acord. Și cred că a făcut-o doar ca să scape de mine.

– Mă îndoiesc, spuse ea. Cred că ați fost foarte convingător.

Aruncă o privire spre loja lordului Rookewoode, dar Gideon nu mai era acolo. Simți un nod în gât. De ce își dorea atât de mult ca un gentilom să investească în afacerea lui? Sigur existau și alți investitori.

– Din fericire, am avut profit de la început, continuă domnul Blackwell. Mă îndoiesc că Hawthorne ar fi avut răbdare să aștepte prea mult. Se ridică brusc și o privi spășit. Doamnă Hawthorne, vă plictisesc cu discuția mea despre afaceri.

Messalina clipi. Fusese preocupată să se întrebe ce făcea Hawthorne. Oare avea de gând să se mai întoarcă? Zâmbi forțat.

– Încă vă mai ocupați de investițiile soțului meu? îl întrebă relaxată.

– De investițiile noastre, căci suntem parteneri, dar da, eu mă ocup de asta, răspunse Blackwell. Mă ocup de minele de cărbune la fel de bine ca de contabilitate și...

Gideon intră în lojă, ținând în mână un pahar cu băutură. Avea o expresie sumbră.

– Bârfești cu soția mea, Blackwell?

Domnul Blackwell se sperie când îi văzu chipul.

– Mă declar vinovat. Nu aș vrea să vă mai plictisesc, doamnă Hawthorne. Vă las să vă bucurați de piesă.

– Noapte bună, spuse Gideon și se așeză pe scaun.

Domnul Blackwell ezită.

– Ne vedem mâine?

Gideon se strâmbă.

– Dacă am timp.

– Abia aștept, spuse domnul Blackwell sec. Făcu o plecăciune. O seară bună, doamnă Hawthorne!

Messalina își luă la revedere. Domnul Blackwell plecă.

Messalina se întoarse spre Gideon și îl studie atent. Încă ținea în mână paharul și se uita spre loja de vizavi. Inspiră.

– E pentru mine?

Gideon se răsuci spre ea și îi luă câteva secunde să-și revină.

– Da. Poftim.

Îi întinse paharul.

Messalina luă o gură și i se păru că nu are gust.

– Mărturisesc că nu prea am fost atentă la piesă, spuse relaxată.

Amândoi se uitară către scenă. Un bărbat mai gras îl alerga pe unul mai slab, încercând să-l lovească cu un trandafir.

– Probabil nu contează, mârâi Gideon.

Dar se aplecă să se uite mai bine.

Messalina simți... afecțiune? Nu, nu avea cum. Era o brută, lacheul unchiului ei. Un bărbat obișnuit cu violența.

Dădu din cap.

– Am observat, spuse ea precaută, că ai fost în loja lordului Rookewoode.

Regretă imediat.

– Ce-i cu asta? în vocea lui se citea ura și își încleștă pumnii.

Pentru prima oară de când se căsătoriseră simți... teamă.

Poate că ar trebui să țină cont de avertismentul domnului Blackwell.

Capitolul 7

Gideon nu-și putu ascunde ura din voce, nici măcar când o văzu pe Messalina.

Să-l ia naiba pe Rookewoode și pe restul aristocraților. Bărbatul nici măcar nu se uitase la el în tot timpul în care fusese acolo. Și cu cât stătuse mai mult acolo, cu atât furia lui crescuse, iar acum mărâi la soția lui.

Dar Messalina nu era o femeie care să se sperie ușor.

– De ce te-ai dus în loja lui Rookewoode?

Gideon scrâșni din dinți. Piesa, care părea să-l distragă, nu mai era interesantă acum. Nu avea de ce să-i spună. Nu era ca și cum Messalina ar înțelege sau ca și cum i-ar păsa vreun pic de afacerea lui.

Dar îl întrebase.

– Singurul motiv pentru care am venit la teatru a fost să-l văd pe conte. Eu și Blackwell avem mine de cărbune în nordul Angliei, pe coasta de est. Aș vrea să cumpăr mai multe. Inspiră adânc și nările i se dilatară când își aduse aminte cum fusese primit. M-am dus să discut cu el despre posibilitatea unei investiții. Se știe că e bogat și dispus să facă investiții. O asociere între noi ar fi benefică pentru amândoi, dar m-a ignorat. Mărâi. De parcă aș fi fost un nimeni.

– Ah.

Gideon se uită la ea. Messalina părea să se gândească la ceva. Deschise gura, dar o închise la loc.

Gideon își roti umerii, încercând să se relaxeze. Voia să spargă ceva... sau și mai bine, să șteargă zâmbetul de pe chipul lui Rookewoode. Privi fix scena. După câteva minute nu mai suportă tăcerea Messalinei.

– Ce...

Messalina se sperie și ridică din sprâncene.

– Poftim?

Gideon inspiră adânc.

– Ce a vrut să însemne acel „ah?" o întrebă calm.

– Oh, ezită ea. Nu cred că o să-ți placă răspunsul meu.

Mijii ochii.

– Nu contează.

– Păi. Se răsuci spre el. Dacă vrei să discuți cu lordul Rookewoode sau cu orice alt domn, trebuie să fii invitat. Și mai important, trebuie să fii prezentabil.

Se încruntă nerăbdător.

– Am bani și am o afacere care îi va aduce profit. De ce ar trebui...?

– Pentru că așa se face. Trase aer în piept, încercând să se calmeze. Știu că ți se poate părea prostesc, chiar jignitor, dar este un conte. Nu poți să mergi pur și simplu la el și să-i ceri bani. Nu dacă vrei cu adevărat să faci afaceri cu el.

Gideon se strâmbă. Știa că are dreptate. Poate că lucra pentru un duce și știa lumea lor, dar numai ca servitor. Acum voia să intre în cercul lor. Să fie văzut ca un egal.

Un lucru complet diferit.

Dumnezeule! Trebuia să-i ceară ajutorul. Oftă.

– Ce vrei să spui cu „prezentabil?"

Messalina se însenină, de parcă abia ar fi așteptat acest moment. Ochii ei gri erau blânzi și zâmbi larg.

Era superbă.

Ceva tresări înăuntrul lui. Iar asta îi provocă teamă. Nu putea să țină la ea. Era doar o unealtă pentru el. O unealtă pentru un viitor mai bun. Dacă ajungea să țină la ea nu avea cum să-i mai omoare fratele. Nu mai avea cum să-și îndeplinească visurile. În plus, o femeie ca ea nu s-ar îndrăgosti de un amărât ca el.

Gideon era atât de captivat de propriile gânduri încât aproape nu o auzi.

– Trebuie să te îmbraci ca și cum ai fi fost născut în lumea bună. Messalina făcu un semn spre sală. Ca și cum ai fi bogat, un domn în care ceilalți domni pot avea încredere să-i încredințeze averea.

Gideon pufni.

– Majoritatea domnilor nu au nici cea mai vagă idee cum să facă bani.

– Da, ai dreptate, spuse ea încet, dar, din păcate, nu contează. Domnii sunt dispuși să discute cu alți domni. Recunosc că preconcepțiile lor sunt ridicole, dar așa stau lucrurile.

– Multe dintre lucrurile pe care le fac sunt ridicole... dar împământenite.

– Probabil că ești de părere că regulile lor, ale noastre, sunt îngrozitoare. Se înroși. Chiar sunt.

Simți nevoia să o consoleze.

– Majoritatea oamenilor care au putere încearcă să o păstreze excluzându-i pe ceilalți. E natura umană.

– Dar e complet greșit. Messalina se încruntă. Ai putea încerca să-l contactezi pe secretarul lordului Rookewoode, dar...

– Nu. Gideon se încordă. Asta ar fi însemnat să se comporte ca un servitor. Era egalul lui Rookewoode. Era egalul tuturor și putea să dovedească asta. O să vorbesc direct cu Rookewoode, cu nimeni altcineva.

– Atunci...

Messalina îi arătă lojele de vizavi.

Gideon se uită la domnii care veniseră la teatru. Unii erau îmbrăcați în roz, o culoare la modă și mai erau alții în mov, verde, galben, roșu, ba chiar unul îmbrăcat în mătase albă. Majoritatea purtau peruci albe. Purtau diamante, butoni, manșete și catarame. Chiar și surtucele lor erau îndelung purtate.

– Nu vreau să port haine atât de triviale. Sunt o pierdere de bani.

Messalina ridică din umeri și își mută privirea spre scenă. Gideon făcu același lucru, dar nu vedea actorii sau ce făceau. Messalina vorbise cu el. Fără ură și fără să se certe. Și fusese interesată de problema lui.

– Nu vreau să port galben, spuse, cu ochii încă spre scenă. Sau roz. Și nu port nenorocita aia de perucă.

– Cred că ți-ar sta foarte bine cu perucă.

Se întoarse și o privi îngrozit. Messalina zâmbea. Glumea cu el? Messalina își dădu ochii peste cap.

– Bine. Dar vei avea nevoie de câteva costume noi.

– Ah. Ce mi-ai recomanda?

Îl privi speculativ.

– Poate roșu sau albastru?

Gideon se strâmbă. Messalina oftă.

– Gri?

– Bine. Își drese glasul. Poate vii cu mine la croitor.

Messalina dădu din cap, iar el simți dezamăgire.

– Cred că ai nevoie de un nou croitor. Unul care cunoaște noile tendințe.

Gideon oftă exasperat.

– Și cum o să găsesc acest minunat croitor?

– Ai putea s-o întrebi pe soția ta.

Se răsuci și se uită în ochii ei gri, calzi. Clipi. Nu mai ceruse niciodată ajutorul cuiva, dar nu era dispus să o refuze.

– Vrei să mă ajuți?

– Da. Messalina își întoarse privirea spre scenă, dar îi văzu zâmbetul. Bineînțeles, te voi ajuta să alegi materialul și modelul costumelor.

– Bineînțeles, spuse el monoton, dar era uimit de ea.

Messalina vorbea de parcă să-l ajute era singurul ei scop. De parcă era o aventură în care porneau împreună.

Gideon se uită atent la femeia din fața lui, o doamnă născută și crescută într-o lumea complet diferită de a lui, și realiză, pentru prima dată, că putea fi mai mult decât o unealtă, putea fi aliata lui.

– Mulțumesc, îi spuse răgușit.

Păru surprinsă.

– Pentru?

Își drese glasul și dădu din mână.

– Pentru asta. Pentru că mă ajuți.

– Ah. Bineînțeles. Îi zâmbi batjocoritor, dar era cu adevărat amuzată. Doar sunt soția ta.

Ce am făcut? se întrebă Messalina când ea și Hawthorne ieșiră de la teatru, câteva ore mai târziu. Fusese de acord să-l ajute. Era un lucru neînsemnat, să-i caute un croitor. Să-i aleagă costumele. Dar însemna că își schimbă gândurile față de el.

O posibilă slăbiciune.

Dacă totul mergea bine, avea să plece imediat ce primea partea din zestre pe care i-o promisese. Ăsta era scopul ei. Planul ei de la bun început. Nu putea să devină prietena lui.

Voia să-l părăsească. Nu voia să se simtă vinovată pentru visurile ei.

Nu voia.

Se uită la el când îi întinse brațul. Zâmbea.

La naiba, se simțea vinovată.

Nu! Messalina își limpezi gândurile și se uită la luna care strălucea peste acoperișurile Londrei.

– Ce noapte frumoasă, murmură, încercând să-și distragă atenția.

– Chiar este.

Gideon o conduse prin mulțimea care se strânsese în fața teatrului. Strada era prea îngustă și aglomerată pentru trăsuri. Messalina se bucură că era o noapte călduroasă, căci era ceva de mers până unde Reggie oprise trăsura.

Se uită la Hawthorne. În lumina lunii, chipul lui părea serios, periculos. Dar ei nu i se mai părea așa de înfricoșător. Hawthorne își drese glasul.

– Sper că ți-a plăcut piesa.

– A fost foarte amuzantă, îi răspunse.

Îi simți privirea.

– Nu ți s-a părut... vulgară?

– Puțin. Ridică din umeri. Dar uneori avem nevoie să râdem cu poftă. În plus, am observat că ți-au plăcut glumele.

Îl văzuse râzând de mai multe ori de-a lungul piesei.

Iar priveliștea îi provocase un nod în gât.

– Chiar mi-au plăcut glumele, răspunse, dar nu sunt un bărbat obișnuit.

– Hm, se îndoi ea. Am observat că majoritatea bărbaților, indiferent de statutul lor social, se bucură de comediile care includ nuditate sau sex.

Gideon pufni.

Messalina își ascunse zâmbetul.

– Poate am putea să mai mergem.

Cum de nu observase ce voce groasă și calmă avea.

– Mi-ar plăcea, îi răspunse sincer.

Gideon dădu din cap, dar părea distras. Ecoul pașilor lor se auzea pe drum.

Messalina se uită în jur și realiză că erau singuri. Trăsura încă nu se vedea.

– Ce e? îi șopti.

Mușchii lui încordați fură singurul avertisment.

– Stai în spatele meu!

Messalina icni.

Se uită peste umărul soțului ei și îl văzu pregătit să înfrunte trei bărbați masivi, înarmați și înfricoșători.

Tâlhari. Doar că nu le cerură bunurile. Îl atacară direct.

Messalina țipă când toți trei îl atacară în același timp.

Gideon se ghemui, cu picioarele depărtate și dintr-o mișcare sări spre bărbatul din dreapta. Bărbatul țipă și căzu la pământ, sângele lui împroșcând pietrele.

Cum...?

Ceilalți doi se dădură în spate. Unul din ei avea o bâtă cu o țepușă în capăt. Celălalt avea un cuțit lung sau o sabie.

– Hoții! Hoții! strigă Messalina cât de tare putu. Nu avea o armă sau ceva ce putea folosi ca o armă. Chiar și cu unul dintre ei imobilizat, asta însemna că Hawthorne se lupta cu doi bărbați. Ajutor!

Ceva din mâna lui Hawthorne strălucea. Ținea între degete o lamă subțire. Cei doi tâlhari se așezară de o parte și de alta a lui. Voiau să-i distragă atenția.

Bărbatul rănit se ridică. Avea jumătate de față acoperită cu sânge. Se uită nedumerit la ceilalți doi.

– Ce mai așteptați? strigă Hawthorne, iar Messalinei i se ridică părul pe mâini.

Vocea lui era calmă. Întunecată. Parcă era amuzat. Ce fel de om râdea în mijlocul unei lupte?

– Soția mea are plămâni puternici, continuă Hawthorne. Ori fugiți, ori mă mai atacați o dată. Ajutoarele vor veni în curând.

Unul dintre bărbați îl atacă urlând.

Hawthorne se mișcă rapid, întinse mâna, aproape mult prea repede. Atacatorul ezită. Hawthorne înaintă și părea că îl ține în brațe în timp ce-l înjunghie. De nenumărate ori.

Rânjind.

Messalina realiză că își acoperise gura.

Tâlharul alunecă și căzu la pământ.

Hawthorne se pregăti să-l atace pe al doilea.

– Dumnezeule! strigă cel care rămase.

Cineva țipă din capătul străzii. Cei doi tâlhari se întoarseră, apoi o luară la goană.

Hawthorne rămase nemișcat pentru o clipă, asigurându-se că pericolul dispăruse.

Se întoarse către Messalina.

– Ești rănită?

– Nu s-au apropiat de mine. Se holbă la el. Nu mai avea cuțitul în mâna, dar era ud. Sânge. Ești rănit.

Hawthorne se uită la mână, iar apoi se șterse cu batista.

– Nu e al meu.

Messalina se uită la bărbatul de pe jos. Era nemișcat. Oare Hawthorne...?

Se auziră pași, iar Hawthorne o trase în spatele lui.

Reggie se opri în fața lor, cu alți doi bărbați, pe care Messalina nu-i cunoștea, în spatele lui.

– E totul în regulă, șefule?

– Da, mârâi Hawthorne amenințător. Dar nu mulțumită ție sau birjarului care a dus trăsura atât de departe. Soția mea aproape a fost omorâtă.

Reggie se albi.

– Îmi... îmi pare rău, șefule. Nu se va mai întâmpla, jur.

– Ar fi bine să nu, izbucni Hawthorne. Acum trebuie să mă asigur că soția mea e în siguranță.

Reggie încuviință din cap.

– John aduce trăsura.

– Bun. Făcu semn spre corpul întins pe jos. Ocupă-te de el.

– Imediat, șefule, imediat.

Hawthorne o trase pe Messalina după el, uitându-se tot timpul în jur, asigurându-se că e totul în regulă.

Cumva, Messalina uitase că era obișnuit să se lupte și că făcuse lucruri mult mai rele pentru unchiul său.

Hawthorne era mortal.

Inima îi bătea cu putere. Ar fi trebuit să fie speriată. Îngrozită de ce se întâmplase. Dar nu se putea gândi decât la faptul că Hawthorne o protejase. Că se simțea în siguranță în compania unui bărbat care tocmai omorâse pe cineva.

În față, după colț, se auzi trăsura. Hawthorne nu aștepta ca birjarul să oprească, deschise ușa, o împinse înăuntru, urcă în urma ei și bătu în acoperiș.

Apoi se așeză lângă ea și o luă în brațe.

Messalina se uită la el. Ochii lui erau sălbatici, toții mușchii corpului îi erau încordați. Nu-și putea lua privirea de la el.

Ceva din privirea lui o făcu să se topească.

– Nu mi-ai răspuns mai devreme, gâfâi el. Ești rănită?

– Nu. Deloc. Tu te-ai luptat cu trei bărbați, nu eu.

Gideon zâmbi.

– Fetiță curajoasă!

Se aplecă să o sărute.

Uneori se întâmpla ceva ciudat, simțeai nevoia să faci sex după o luptă. Libidoul crescut de fericire că erai în viață. Gideon nu mai trecuse prin asta de câțiva ani. Poate pentru că Messalina era în pericol.

Sau poate era vorba doar despre Messalina, curajul, inteligența, căldura ei.

O strânse în brațe, până când sânii ei se lipiră de pieptul lui. Decolteul ei îl înnebunise toată noaptea și voia să-i smulgă hainele. Să lingă, să muște și să-i sărute pielea. Voia mai mult de atât. Îi voia abdomenul, coapsele și mirosul dulce al vulvei ei.

Voia să se piardă în ea și să nu mai plece niciodată. Își lipi buzele de ale ei și căută căldura și umezeala gurii ei.

Dar simți cum se încordează în brațele lui. Și se retrase. Știa că dacă nu se oprește, va pierde ceea ce câștigase.

Se dezlipi de ea, simțind că i se dezlipește și pielea în același timp. Încă îi simțea respirația pe buze, iar când trăsura sări în sus, trupurile lor se apropiară din nou. Mirosul de bergamotă îl învălui și aproape că o sărută din nou.

La naiba! Supraviețuise iernilor grele fără încălțări sau mâncare. Putea supraviețui unei călătorii cu Messalina.

– Te-am speriat? o întrebă răgușit.

– Nu. Un sărut, chiar și de la tine, nu e suficient să mă sperie, șopti ea. Am crezut că o să te omoare.

Gideon închise ochii, încercând să se calmeze.

– Erau doar niște tâlhari, puteam să-i înfrunt.

Doar că păruseră hotărâți să-l omoare, nu să-i fure bunurile. Ca niște... asasini plătiți.

– Erau trei.

Vocea ei îl făcu să revină la realitate. Zâmbi în colțul gurii. Probabil ar fi trebuit să se simtă insultat pentru că părea să creadă că poate fi doborât de niște tâlhari, dar i se păru încântător.

– Te asigur că m-am luptat cu bărbați mult mai mari și mai bine pregătiți în trecut.

– Totuși, spuse ea îngrijorată.

Încercă să-i vadă expresia, dar trăsura era prea întunecată. Nu vedea decât strălucirea pielii în lumina felinarelor de pe stradă. Obrazul, gâtul, curbura sânilor.

Dumnezeule! Cum avea să supraviețuiască încă o lună? Dar trebuia să o facă dacă voia ca Messalina să ajungă în patul lui de bunăvoie.

Și voia asta.

– Până la cincisprezece ani, spuse el încet, cuțitul a devenit parte din mine. Am învățat să atac fără ezitare. Să ignor frica și să dau tot ce pot ca să-mi înving adversarul. Nu am pierdut nici o luptă de atunci.

Îi trasă cu degetele cicatricea de pe obraz.

– Mă bucur, spuse ușor. Mă bucur că ai învățat să fii nemilos dacă asta ți-a salvat viața în seara asta.

– Și pe a ta, murmură el în urechea ei. Tentant. Atât de tentant. Se dădu în spate. Mai ales pe a ta.

Trăsura se bălăngănea pe drumurile Londrei, iar Gideon închise ochii și se rezemă. Se lupta cu instinctele primare, încercând să nu o sperie, dar când Messalina își puse mâna într-a lui nu putu să-i dea drumul.

O ținu de mână până acasă.

Gideon își ridică privirea când trăsura se opri. Keys deschise ușa și se uită în ochii lui, făcându-i semn pentru a-i confirma că erau în siguranță.

O ajută pe Messalina să coboare, vigilent în ciuda asigurărilor lui Keys. Se grăbiră în casă și reuși să se relaxeze când ușa se închise în urma lui. Probabil că asasinii, dacă fuseseră asasini, erau pe urmele lui, dar nu putea să ignore faptul că Messalina fusese cu el.

Keys îi urmă înăuntru și îl lăsă pe Reggie să ducă trăsura la grajd.

Îl privi pe Gideon cu sprâncenele ridicate.

Gideon dădu din cap.

– Mâine. Vorbim mâine.

Keys se uită la Messalina și păru să înțeleagă ce voia să spună. Încuviință din cap și plecă.

– Vino, îi spuse Gideon Messalinei, încercând să pară relaxat. E timpul să mergem în pat. Asta dacă nu vrei să bei ceva înainte.

Messalina dădu din cap și își înăbuși un căscat.

– Mă simt extenuată. Nu știu de ce.

– Atacul, murmură Gideon când urcară scările. La început te simți complet alert, iar apoi obosit. Am mai simțit asta înainte.

– Da? În afara luptelor la care ai participat?

Gideon îi aruncă o privire. Câte voia să știe despre el? Ce făcuse în trecut? Sigur știa că sufletul îi era întinat de munca pe care o făcea. Asta îl neliniști. Când avea să-i omoare fratele, sufletul lui avea să dispară cu totul.

– De ce mă întrebi?

Messalina se opri în capătul scărilor.

– Cred că sunt curioasă.

Ridică bărbia.

– Uneori. Vru să se oprească, dar ceva îl făcu să continue. Să-i dezvăluie adevărul pe care îl știa deja. Să-i arate cele mai întunecate secrete. De cele mai multe ori pentru unchiul tău. Asta făceam pentru el.

Messalina își umezi buzele, iar privirea lui fu atrasă instantaneu.

– Ce vrei să spui?

Se aplecă spre ea și își sprijini fruntea pe peretele din spatele ei.

– Vreau să spun că atunci când unchiul tău voia să sperie pe cineva sau voia să-i dea o lecție, mă trimitea pe mine. Eu eram cel care îi amenința.

Messalina înghiți în sec, dar continuă să se uite la el.

– Ai rănit oameni pentru el.

Gideon dădu ușor din cap.

– Ani și ani de-a rândul.

– Ai...? Inspiră ca să se calmeze. Ai omorât.

Ar fi vrut să nu fi deschis acest subiect.

– Nu. În seara asta a fost prima dată.

– În seara asta?

Făcu ochii mari. Era evident că nu se așteptase la răspunsul lui.

– Da. Nu sunt un asasin.

Cel puțin nu fusese. De îndată ce îl omora pe fratele ei avea să devină unul.

Dacă Messalina afla, nu avea să-l mai lase niciodată să se apropie de ea. Și avea nevoie de ea, de banii ei, de sfaturile ei. Nu putea renunța la asta. Nu putea să renunțe la ea.

Îi întinse mâna.

– Vino.

Messalina încuviință din cap, deși încă era încruntată. Oare îl ura acum?

Dispoziția lui nu se schimbă când o conduse în dormitor. Servitoarea îi aștepta, mai degrabă pe Messalina. Ezită, dar era mai bine. Trebuia să se calmeze înainte să mai stea în preajma ei.

Gideon făcu o plecăciune.

– Mai stau câteva minute.

Messalina se uită la servitoare, apoi la el, iar lui Gideon i se păru că vede regrete în ochii ei.

– Nu stau mult.

Dădu din cap și închise ușa în urma lui.

Cum puteau aristocrații să trăiască așa, cu servitorii în jurul lor tot timpul? Se duse în capătul holului și se uită pe fereastra care dădea spre grădina din spatele casei. Ceva se mișcă, iar Pea apăru de sub unul dintre copaci. Își ridică privirea și îi făcu semn din cap.

Gideon îi răspunse la fel, fericit că Pea era vigilent.

Se mai uită pe fereastră pentru câteva minute, iar apoi auzi ușa și pașii servitoarei care pleca.

Câteva clipe mai târziu se duse în dormitor. Messalina era deja în pat, învelită și cu ochii închiși. Închise ușa și așteptă puțin. Își dorea atât de mult să se urce lângă ea, să dea așternuturile la o parte și să-i rupă cămașa aia nenorocită.

În schimb, stinse lumânarea și se duse spre unul dintre scaunele de lângă șemineu.

– Nu vii în pat? îi șopti ea.

Chiar nu-și dădea seama? De câtă stăpânire de sine avea nevoie?

– Nu încă.

O auzi răsucindu-se în pat. Rămase cu ochii la foc. Și aștepta. Dar chiar și când respirație ei deveni regulată, nu se băgă în pat. Se gândea. Era a doua oară când erau atacați într-o săptămână.

Și în ambele cazuri atacatorii fuseseră mai interesați de crimă decât de furt. Ceea ce însemna că cineva voia să-l omoare. Sau s-o omoare pe Messalina. Se apăra de la treisprezece ani. Nu se temea de nimeni.

Dar dacă o voiau pe Messalina.

Strânse din dinți. Nu. Nu pe Messalina.

Așa ceva nu se putea întâmpla.

Capitolul 8

– Ce băiat bun! spuse Messalina a doua zi, dis-de-dimineață.

Cățelul care dormea în brațele ei nu-i răspunse.

Daisy dormea cu capul la gâtul ei, în timp ce Barlett termină să o aranjeze.

Messalina îi mângâie urechile pufoase. Se auzi ușa și îl văzu pe Sam care se uita timid înăuntru.

– Ai venit la timp, îi spuse Messalina. Cred că Daisy va vrea să meargă în grădină când se trezește. Poți să-l duci tu?

– Da, doamnă.

Sam intră în cameră și veni lângă ea.

Messalina îi dădu câinele cu grijă. Daisy nu se trezi.

Zâmbi.

– Să sperăm că se trezește când îl duci afară, dar dacă nu, poți să stai acolo până se trezește.

Sam zâmbi vesel.

– Da, doamnă! Vă mulțumesc, doamnă!

Îi făcu semn că poate să plece.

– O să-l răsfățați pe băiatul acela, spuse Barlett ursuză.

Messalina o privi surprinsă.

– Chiar crezi asta?

Barlett se uită la ea în oglindă.

– Acum e în serviciul dumneavoastră, dar cândva va deveni un bărbat. Și nu va mai găsi stăpâni la fel de buni ca dumneavoastră.

Majoritatea doamnelor nu ar accepta un servitor atât de impertinent. Dar Barlett chiar părea îngrijorată.

Messalina se încruntă.

– Și ce crezi că ar trebui să fac? Să mă port urât cu el? Să-l ignor?

Barlett ridică din umeri.

– S-ar putea să fie mai bine așa.

Să se poarte urât ca să se aștepte la asta toată viața? Nu putea face asta. De ce copii ca Sam să învețe că sunt inferiori doar pentru că s-au născut săraci?

Sam ar trebui să primească o educație. Ar trebui să aibă haine normale. Și ar trebui să cunoască o altă viață.

Gândurile ei fură întrerupte de Barlett.

– Asta e tot, doamnă?

– Da, sigur.

Messalina se uită în oglindă. Oare ce avea să spună Hawthorne dacă îi împărtășea viziunea ei despre copii?

Messalina își drese glasul și o strigă pe Barlett, care ajunsese la ușă.

– Doamnă?

– Mă întrebam unde este domnul Hawthorne, spuse ea cât de relaxat putu.

Nu dormise cu ea și plecase înainte să se trezească.

Barlett o privi cu subînțeles. Messalina nu așteptă un răspuns.

– Nu contează. Sunt tare împrăștiată în dimineața aceasta.

– De fapt, doamnă, cred că îl veți găsi la bucătărie, spuse Barlett ușor.

– În bucătărie?

– Lângă bucătărie, doamnă. Nu trebuie să spun mai mult de atât. Mai doriți ceva?

Messalina dădu din cap, iar servitoarea plecă. Oare ce făcea Hawthorne în bucătărie... sau lângă bucătărie?

Curioasă, coborî scările. Se ducea direct spre bucătărie când îl văzu pe Keys ieșind în hol în fața ei și îl urmări fără să o vadă.

Messalina se opri. Ieșise din camera lui Hawthorne. Camera în care ea nu avea voie să intre.

Se apropie de ușă și o studie cu atenție, mușcându-și buza. Se uită pe hol, iar apoi își lipi urechea. Nu se auzea nimic. Messalina strâmbă din nas. Probabil era încuiată.

Învârti mânerul, iar acesta se răsuci. Deschise ușa și intră. În mijlocul camerei se afla cea mai mare cadă pe care o văzuse vreodată. Arama strălucea în lumina lumânărilor, iar prosoapele albe erau înșirate pe margine.

Apoi îl văzu pe Hawthorne, care o privea furios din mijlocul căzii.

Messalina simți cum se înroșește și se dădu în spate. Părul lui negru și umed îi ajungea până la umeri. Avea un braț pe marginea căzii, iar la gât îi atârna un lanț pe care se vedea un pandantiv.

Părea arogant și relaxat, deși era dezbrăcat.

Complet dezbrăcat.

Încercă să nu-și amintească de sărutul din trăsură, dar îi fu imposibil. Se uită la buzele lui și și-o mușcă pe a ei. Bărbatul acesta avusese limba în gura ei noaptea trecută.

– Ce naiba cauți aici? strigă el, făcând-o să tresară.

– Îmi... îmi pare rău, se bâlbâi Messalina. Nu se gândise că secretul lui era o cameră pentru baie. O să plec...

– Nu.

Vocea lui o surprinse când dădu să se întoarcă.

Se uită la el.

– Iartă-mă. Inspiră și expiră ușor. M-ai speriat când ai intrat.

– Păi, Messalina își drese glasul, nu mă mir. Am intrat peste tine.

– Da. Zâmbi în colțul gurii. Din curiozitate, presupun?

Messalina se îmbujoră.

– Mă tem că da. Adică, o ușă interzisă...

– Credeai că ascund aici cadavrele fostelor mele soții?

– Nu, bineînțeles că nu, răspunse, mai tare decât trebuia.

Gideon începu să râdă.

Messalina se holbă la el. Nu-și amintea să-l mai fi văzut râzând.

Ochii i se încrețiră, dinții și gropițele din obraji ieșiră la iveală. Era superb. Rămase fără aer și un fior de dorință o străbătu, oprindu-se între picioarele ei.

– Vrei să... Messalina se opri și își drese glasul. Vrei să te ajut... cu părul?

Gideon își lăsă capul într-o parte, încă zâmbind.

– Vrei să fii valetul meu?

Își bătea joc de ea? Ridică bărbia.

– Da, dacă vrei.

– Vreau, răspunse el încet.

Răgușeala din vocea lui o făcu să tremure. Ce naiba era în mintea ei?

Dar... voia să rămână. Voia să-i atingă pielea umedă.

Lăsă deoparte toate îndoielile și se duse spre cadă. Lângă se afla un scaun pe care erau puse haine, săpun și o cană. Se uită în jur și văzu un scaun pe care îl trase mai aproape.

Se așeză la capătul căzii, luă cana și se întoarse spre el, dar aproape o scăpă din mână când îl văzu.

Trupul lui era acoperit de cicatrici. Pe piept, pe abdomen pe brațe. Majoritatea erau subțiri, dar câteva erau mai groase. Aproape de claviculă, lanțul de la gât strălucind peste ea. Văzu că pandantivul era o monedă... ce ciudat!

Dar nu avu timp să se gândească la asta, încă îi analiza cicatricile. Mai avea alte două în dreptul coastelor, pe partea dreaptă. Și una deasupra buricului. Oare cum supraviețuise atâtor răni? Urmări linia de păr umed care se pierdea sub apă. Mădularul lui era mai mare decât își imaginase.

Messalina își ridică privirea și dădu ochii cu el. Se înroși.

– Ești foarte curioasă, nu-i așa? o întrebă încet.

Pentru o clipă nu putu să gândească. Simți cum i se întăresc sfârcurile.

– Cred că da. Se uită la cicatricea de deasupra buricului. Ar fi trebuit să fie fatală. Cum...?

De data asta se uită la el printre lacrimi. Gideon se cutremură.

– Nu poți face prea multe în St. Giles, spuse încet. Mai ales dacă ești un băiat orfan. Aproape am murit de foame înainte să descopăr luptele cu cuțitele. Și atunci am decis să fiu cel mai bun.

Messalina dădu din cap.

– Ai decis pur și simplu?

– Mm. Își ridică brațul ca să-și dea părul pe spate și Messalina văzu o altă cicatrice. Da. Nu aveam de gând să rămân în St. Giles, iar ca să plec aveam nevoie de bani. Am început să-mi fac planuri din prima zi în care am luptat. La șaisprezece ani economisisem destui bani, atunci am primit asta, arătă cicatricea și a trebuit să stau la pat câteva săptămâni. Mi-am cheltuit aproape toți banii atunci, pe adăpost, mâncare și leacuri.

– Cred că ai fost copleșit.

Gideon ridică din umeri.

– Când m-am simțit mai bine am început să mă lupt din nou. M-am gândit că o să-mi ia încă vreo doi ani să strâng suficienți bani, asta dacă nu muream înainte. Dar m-a găsit unchiul tău și mi-a făcut o ofertă mai bună.

Messalina se încruntă.

– Cum a fost asta mai bine?

– Pentru că unchiul tău mă plătea suficient de bine încât să pot pleca chiar atunci din St. Giles. Aș fi fost dispus să lucrez și pentru diavol dacă asta însemna că pot să plec din St. Giles.

Messalina înghiți. Ar fi trebuit să fie dezgustată de determinarea lui nemiloasă, dar nu era.

– Înțelegi? o întrebă. Toată viața am plănuit cum să scap de locul în care m-am născut. Aș fi făcut orice să scap de locul acela. Și atunci și acum.

Messalina se gândi cum ar fi să fie singură pe lume. Să trebuiască să te lupți ca să ai ce mânca.

– Înțeleg.

Gideon era încă sumbru.

– Ești prea bună ca să fii căsătorită cu mine.

Cu o săptămână înainte ar fi fost complet de acord cu el.

Acum? Nu mai era atât de sigură.

– Lasă-te pe spate.

O ascultă și închise ochii.

Se uită pentru o clipă la bărbatul călit și complicat din fața ei. Un bărbat dezbrăcat. Nu mai văzuse niciodată unul, cel puțin nu unul viu. Văzuse statui, bineînțeles, dar bănuia că nu erau precise, la fel ca și cele feminine.

Și avea dreptate. Hawthorne avea cârlionți de păr pe piept și la subraț. Sfârcurile erau maronii și ridate. Iar mădularul lui era mai mare decât al oricărei statui grecești. Era roșu și părea umflat.

Messalina înghiți în sec și îi puse mâna pe umăr, tremurând, deși se simțea înfierbântată. Simți cicatricile.

– Nu te mai dor, nu-i așa?

Dădu din cap, fără să deschidă ochii.

– Majoritatea nu au fost adânci.

Messalina se încruntă și pipăi cicatricea de lângă claviculă.

– Nici măcar asta?

– M-a durut cândva. Dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă, murmură el.

Văzu o vânătaie pe brațul lui.

– Și asta?

– Tâlharii de aseară de la teatru.

Se uită la el. Era atât de aproape încât îi vedea genele, negre și lungi.

– Îți folosești corpul ca pe o armă, fără să te gândești că ai putea fi rănit. Cred că ai mai mare grijă de cuțitul tău decât de tine.

Gideon zâmbi.

– Probabil. Dar există alte feluri în care îmi pot folosi corpul. Mă lași să-ți arăt?

I se uscă gura.

– Eu...

Se referea la altceva decât consumarea căsătoriei? Auzise zvonuri că se puteau face și alte lucruri în pat. Sau, o voce îi șopti în cap, ar putea să se culce cu el înainte să treacă luna. Își voia zestrea, nu-i așa? Ce motiv mai bun să-i simtă mâinile pe trupul ei sau să-l lase să o pătrundă?

Iar apoi putea pleca.

Gândul o făcu să încremenească. Oare putea să-l părăsească după ce devenea a lui?

Trebuia. Lucretia nu era în siguranță lângă unchiul ei.

Messalina inspiră și luă o cană de apă ca să-i ude părul.

– Nu am credeam că ești un bărbat căruia îi place luxul.

– Nu sunt.

– Dar baia asta...?

Îi turnă apa cu grijă să nu-l ude pe față.

Gideon oftă și își relaxă capul în mâinile ei.

– Miroseam îngrozitor când am plecat din St. Giles.

– Poftim? se uită la el.

– Când ești sărac miroși urât. Ești plin de păduchi. Ești plin de jeg. Iar când te vede cineva, cineva care are apă, săpun și foc, te privește cu dezgust. Așa s-a uitat unchiul tău la mine când ne-am cunoscut prima dată.

– Îmi... Îmi pare rău.

Ce cuvânt nepotrivit!

Îi turnă ușor o altă cană cu apă, apoi luă săpunul.

– Am auzit mulți aristocrați deplângând lenea celor săraci, spuse ușor. Mandibula i se încleștă. Spun că ne place să trăim în mizerie. Nu cred că îi place cuiva să fie murdar.

– Nu, fu ea de acord.

– Pentru baie, inspiră adânc, în St. Giles, trebuia să iau apă de la fântână. Iar apoi trebuia să urc etaj după etaj pentru că locuiam înghesuiți, ca niște oi. Iar când ajungeam în camera pe care

o împărțeam cu alții trebuia să folosesc apa pentru a avea luxul de a face baie, nu pentru băut sau gătit.

Messalina tresări când auzi cuvântul pe care îl folosise. Amintirile lui îl făceau să fie un cuvânt nepotrivit. Poate chiar prostesc. Știa că servitorilor le era greu să care și să încălzească apa pentru baie, dar nu se gândise niciodată cât era de greu să faci baie dacă ești sărac.

– Cred că îți doreai foarte mult să te speli când stăteai în St. Giles, îi șopti.

– Întotdeauna, răspunse, ridicând ușor capul ca să-l poată spăla la ceafă.

– E oribil, spuse ea și îi clăti părul care i se lipi de cap. Acum înțeleg de ce ai vrea să ai o cameră numai a ta în care să faci baie.

Gideon deschise ochii și o privi pătrunzător.

– Înțelegi?

Messalina încuviință din cap.

– Mila ta este foarte periculoasă, murmură el gânditor. Tu ai putea să mă duci la pierzanie.

Messalina ridică din sprâncene.

– Eu?

– Hm. Zâmbi, parcă confuz. Ceva la tine mă atrage, mă face să-mi pierd simțurile, inteligența, controlul. Ești ca o otravă exotică, una care m-ar putea ucide, dar care mă ține în viață. Nu știu dacă pot să trăiesc fără tine.

Întredeschise buzele uimită. Își dădea seama ce spune?

Fără să se gândească, se aplecă să îl sărute. Buzele lui erau calde și senzuale, de parcă apa fierbinte îi inundase pielea și îi relaxase toți mușchii.

O lăsă să preia controlul.

Messalina își înclină capul, simțind că se sufocă. Mai sărutase și alți bărbați, dar nu fusese ea cea care inițiase sărutul. Sentimentul de putere o încânta.

Își trecu vârful limbii peste buzele lui, iar el le întredeschise, parcă așteptând ceva. După o secundă, limba ei îi explora gura și simți gustul cafelei pe care o băuse și inițiе un dans cu limba lui.

Inspiră cu greu și se retrase ezitând. Ochii lui erau pe jumătate închiși, licărind răutăcios și vorbi răgușit.

– Dacă rămâi aici nu cred că voi putea respecta acordul nostru de a aștepta o lună. E decizia ta.

Era tentată... atât de tentată.

Dar ezită. Oare îl cunoștea pe Gideon? Putea să aibă încredere în el? Simțea că trebuie să aibă încredere în el înainte să ajungă în pat. Sau poate doar căuta scuze.

– O să plec atunci, spuse ea, șocată de cât de răgușită era.

– Ce responsabilă ești! glumi el.

Deja regreta decizia, dar se ridică de pe scaun și merse spre ușă clătinându-se ușor. Înainte să închidă ușa se uită peste umăr. Hawthorne avea capul lăsat pe spate, ochii închiși, iar mâna dreaptă se mișca în sus și în jos în apă.

Era după-amiaza devreme când Gideon bătu la ușa lui Blackwell. Partenerul lui locuia într-o casă modestă dintr-o zonă respectabilă a Londrei.

După câteva clipe, menajera deschise ușa. Se uită la Gideon și făcu o plecăciune.

– Intrați, domnule Hawthorne. Domnul Blackwell este în biroul lui.

Nu așteptă să-i răspundă și se întoarse să-l conducă.

Gideon o urmă pe lângă masa și oglinda din hol, până la ușa biroului.

– Domnul Hawthorne e aici să vă vadă, spuse menajera când deschise ușa.

Blackwell ridică privirea de la biroul plin de hârtii. Puse stiloul jos și își scoase ochelarii.

– Hawthorne! Credeam că nu mai vii să mă vezi.

Gideon ridică o sprânceană și își puse pălăria pe măsuța de lângă ușă.

– Te-am văzut la teatru seara trecută.

– Într-adevăr, dar nu puteam discuta afaceri acolo, chiar dacă ai fi vrut. Nu când soția ta era acolo. Cum ai reușit să te căsătorești cu nepoata ducelui?

Gideon se așeză pe scaunul din fața biroului.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Blackwell ridică mâinile, prefăcându-se dezgustat.

– Normal că nu. Vei continua să fii secretos, chiar și față de partenerul tău?

Gideon pufni.

– De ce ți-aș povesti o asemenea bârfă? Ești mai rău ca o babă.

Blackwell se întoarse către menajera care revenise cu o tavă cu ceai și prăjituri.

– Molly, auzi cum stăpânul tău este ponegrit?

Molly doar dădu din cap și lăsă jos tava înainte să plece.

Blackwell luă ceainicul și începu să toarne.

– Măcar acum ai o soție care să-ți țină companie în casa aia mare a ta.

– Nu numai o soție, spuse Gideon și își turnă singur laptele. El și Blackwell nu aveau timp de ceremonii. Sora Messalinei va veni să locuiască împreună cu noi când se întoarce în oraș.

– Serios? Blackwell se așeză și începu să mănânce din prăjituri. E încă la școală?

– Nu, răspunse Gideon, amuzat că bârfea. Lucretia are..., se gândi, douăzeci și doi? Nu. Douăzeci și trei de ani.

– Atunci probabil se va căsători și va pleca în curând, spuse Blackwell. Doar dacă nu e complet banală.

– E aproape la fel de încântătoare ca sora ei, spuse Gideon, fiind obiectiv. Nu-i acordase la fel de multă atenție ca Messalinei. Și are o zestre la fel de mare ca a surorii ei. Nu-i lipsesc pețitorii.

Blackwell se aplecă în față.

– Și atunci de ce nu e căsătorită.

Gideon ridică din umeri.

– Femeile din familia Greycourt sunt încăpățânate și pretențioase. Lucretia încă nu a găsit bărbatul potrivit.

– Vai de mine! Înseamnă că doamna Hawthorne are probleme cu vederea, spuse Blackwell cu tristețe.

Gideon îl privi suspicios.

– De ce?

Partenerul lui rânji la el.

– Pentru că dintre toți bărbații din Londra te-a ales tocmai pe tine, prietene.

Râse împreună cu Blackwell, dar știa că nu e adevărat. Messalina nu-l alesese pe el. Dacă ar fi avut de ales l-ar fi respins... Oare

un domn ca Blackwell s-ar fi simțit vinovat să oblige o femeie să se căsătorească cu el? Fără îndoială.

Dar Gideon nu regreta. Cu fiecare zi se înmuia. Și dacă ajungea să fie mulțumită de căsătoria lor, poate chiar fericită, ce mai conta cum începuse?

Iar moartea fratelui ei? Chiar în acea dimineață Pea îi prezentase câteva din locurile pe care Julian Greycourt le frecventa în Londra. Când se întorcea, Gideon avea să fie pregătit să ducă planul la bun sfârșit. Un cuțit între coaste și totul avea să se termine.

– Despre ce voiai să vorbim?

– Mm. Blackwell tocmai luase o gură de prăjitură. Contabilitatea. Începu să caute printre hârtii registrul afacerii lor. Ah, aici era.

Dădu paginile până ajunse la secțiunea care îl interesa. Îl întoarse spre Gideon și îi arătă suma dintr-o coloană.

– Uită-te aici.

Gideon îi împinse înapoi registrul.

– Știi că nu mă pricep la numere.

Se înroși. Nu-i plăcea să recunoască, nici măcar în fața lui Blackwell care știa deja.

– Bine, spuse Blackwell. Îți voi spune eu, atunci. Mina din Nightingale merge foarte, foarte bine. Chiar mai bine decât mina Last Man's Hope, aproape ne-am dublat investiția. Blackwell se aplecă în față, de parcă cineva i-ar fi putut asculta. Au apărut zvonuri, zvonuri pe care am motive să le cred, că bătrânul Marshall vrea să-și vândă toate cele trei mine. Avem nevoie de investitori, Gideon!

– Tocmai de aceea caut bărbați bogați cărora să le vând acțiuni, oftă Gideon. Nu e așa ușor cum credeam.

Blackwell dădu din cap înțelegător.

– Oamenilor bogați le e greu să renunțe la bani chiar dacă asta înseamnă să câștige și mai mulți.

Gideon dădu din cap.

– Tot cred că ar trebui să fii în Newcastle să te ocupi de mine, mai ales dacă vom avea mai mult de două. Nu-mi place ca oameni pe care nu-i cunosc să se ocupe de ele. Ce-i împiedică să ne fure banii și să declare profituri mai mici?

– Mathers și Barkley sunt oameni buni. I-am ales chiar eu și mă duc acolo în fiecare lună. În plus, cine s-ar ocupa de registrele din

Londra? Mi-ai spus că omul tău, Keys, încă nu e pregătit să se ocupe de ele.

– Nu, dar va fi în curând, spuse Gideon. Keys învață cu un tutore pe care i l-am găsit eu.

– Da? Blackwell se rezemă, zâmbind. Mi se pare o extravaganță din partea ta. Să angajezi un tutore pentru un băiat de pe străzi.

Gideon se uită la el.

– E o investiție. Când va învăța să se ocupe de registre va fi foarte valoros pentru afacerea noastră, iar tu te vei putea ocupa de altceva.

– Bineînțeles. Susținerea băiatului este un gest lăudabil.

Gideon mârâi. Bunătatea era o slăbiciune.

– Asta era tot ce aveam de discutat?

Blackwell păru surprins.

– Da. Pleci deja?

– Am alte treburi de rezolvat. Gideon se ridică și își luă pălăria. Mulțumesc pentru ceai.

– Cu plăcere. Ezită. Știi că nu trebuie să ne întâlnim doar pentru afaceri. Îmi place să cred că suntem prieteni.

Îi întinse mâna.

Gideon se uită la ea. Blackwell fusese mereu mai deschis decât Gideon. Dar...

– Și mie.

Dădu mâna cu Blackwell și ajunse la ușă când își aminti ceva.

– Ai avut vreo problemă când te-ai întors de la teatru seara trecută?

Blackwell păru surprins.

– Nu. De ce?

– Pentru că eu și Messalina am fost atacați, răspunse el sumbru.

– Poftim? Blackwell se holbă la el. Dumnezeule! Tâlharii devin din ce în ce mai îndrăzneți. Ți-au furat ceva?

– Bineînțeles că nu. Nici nu au cerut.

– Nu înțeleg.

– Hoții, dacă asta erau, nu mi-au cerut bunurile, răspunse Gideon.

– Nu crezi că erau tâlhari.

Gideon încuviință din cap.

– Am călcat pe cineva pe coadă cu afacerea noastră?

– Nu, din câte știu eu. În plus, majoritatea afacerilor noastre se desfășoară în nord. Te-ai gândit la afacerile tale? Ai lăsat destui jucători fără bani. Mulți te-ar învinovăți pentru asta.

Gideon mârâi.

– Posibil.

– În orice caz, spuse Blackwell. Sper că vei avea mai multă grijă pe viitor. Și pune pe cineva să o protejeze pe doamna Hawthorne. Nu aș vrea să fie rănită.

– Am făcut deja asta, spuse Gideon iritat.

Nu-i plăcea aluzia că nu poate să aibă grijă de Messalina.

– Foarte bine. Te conduc?

– Nu, răspunse Gideon sec și plecă.

Drumurile Londrei erau aglomerate. Un domn se certa cu un birjar care bloca drumul. Oamenii se plimbau pe lângă ei fără să-i bage în seamă. Un câine lătră lângă un grup de băieți, iar Gideon își aduse aminte de cățel și de Messalina. Trebuia să mai găsească oameni ca să o păzească.

Avea să-l urască. Avea să creadă că îi îngrădește libertatea. Ridică privirea și realiză că, absorbit de gânduri, ajunsese deja acasă. Reggie îi deschise ușa, îmbrăcat elegant, în noul lui costum.

– Unde este doamna Hawthorne? îl întrebă când îi înmână pălăria.

– În bucătărie, șefule, răspunse Reggie. E acolo de vreo jumătate de oră.

Gideon dădu din cap.

– De acum încolo vreau să aibă de două ori mai mulți paznici când iese din casă.

Reggie se încruntă.

– E vorba de tâlharii de noaptea trecută, nu-i așa? Te-au speriat.

– Nu știu dacă m-au speriat, mormăi Gideon. Dar știu sigur că nu vreau să se mai repete. Și Reggie?

– Da, șefule?

– Asigură-te că băieții care o păzesc sunt discreți. Nu îi va plăcea.

– Așa e, șefule.

Gideon mârâi și se duse spre bucătărie. Spera că Messalina nu decisese să-l dea afară pe Hicks, pentru că băiatul nu avea unde să se ducă.

Când se apropie de bucătărie o auzi râzând. Sunetul îl făcu să se excite în câteva secunde. Închise ochii și se rezemă de peretele bucătăriei. La câțiva metri de camera în care în acea dimineață îi simțise mâinile pe umeri și pe spate.

Inspiră adânc ca să se calmeze. Apoi intră în cameră și o văzu pe Messalina ghemuită în mijlocul bucătăriei. Hicks și servitoarea într-o parte, iar Sam și cățelul în fața ei. Animalul se chinuia să prindă o sfoară pe care Messalina o flutura prin fața lui.

Messalina se uită la el și își ascunse repede mâinile, ca un copil vinovat.

– Hawthorne! Nu te așteptam atât de devreme.

– Nu? Înaintă, abținându-se să nu zâmbească. Era evident că ajunsese să iubească animalul, dar nu voia ca el să știe. Presupun că vorbeai despre meniuri cu Hicks?

– Păi..., se uită cu vinovăție la bucătar în timp ce cățelul încerca să se cațăre în poala ei, dar alunecă și căzu scâncind.

Sam strigă.

Hicks și servitoarea părură îngrijorați, iar Messalina îl luă în brațe.

Gideon ridică din sprâncene și așteptă răbdător.

– Bine, fie! mormăi Messalina. M-am hotărât să-l păstrez pe Daisy.

Sam sări în sus de bucurie. Hicks și servitoarea zâmbiră.

– Daisy? întrebă Gideon încet.

– Daisy este un nume foarte bun pentru un câine, spuse Messalina o oră mai târziu, când ea și Hawthorne se plimbau pe strada Bond.

Se certaseră din cauza numelui în tot acest timp și începea să o doară capul.

– Daisy este un nume foarte bun pentru o pisică, răspunse Hawthorne. Nu pentru un câine. Care e mascul.

Messalina se abținu să nu zâmbească.

– Nu-i voi schimba numele.

Hawthorne oftă de parcă numele câinelui ar fi fost o jignire pentru el, dar schimbă subiectul.

– Ce e în neregulă cu croitorul meu de până acum?

Messalina încercă din răsputeri să nu-și dea ochii peste cap. Ar fi trebuit să știe că nu va fi atât de ușor pe cât păruse în seara aceea, la teatru, să-l convingă să caute un alt croitor. Se uită la el. Era încruntat, iar asta ar fi trebuit să-l facă urât. Sau măcar neatrăgător. Din contră.

– Fostul tău croitor, răspunse, era fără îndoială un bărbat foarte competent, dar e nevoie de mai mult de atât.

– Hm, fu singurul lui răspuns.

Messalina strânse din buze. Mergea cu mâna pe brațul lui, dar părea că încearcă să nu o atingă mai mult de atât, iar asta o făcea să se simtă...

Nu dezamăgită, bineînțeles. Nu era ca și cum și-ar fi dorit să o atingă. Bineînțeles că nu. Doar că... Se mai uită o dată la el.

Din păcate, buzele lui erau la fel de atrăgătoare. Nu-și putea scoate din cap imaginea pielii lui care strălucea în cadă. Sărutul pe care îl împărțiseră. Niciodată nu se mai simțise atât de copleșită.

Și mai era imaginea mâinii lui care se mișca sub apă când ieșise din cameră. O bântuia... Gideon, cu capul pe spate, cu gâtul lui puternic conturat de lumina lumânărilor și mâna care se mișca.

Oare se gândise la ea?

Messalina simți cum se îmbujorează.

Trebuia să nu se mai gândească la Hawthorne. Trebuia să nu se mai gândească la atingerea care promitea atât de multe. Avea să-l părăsească. Dar o voce din capul ei îi reaminti că trebuia să se culce cu el ca să obțină banii de care avea nevoie. Oare cum ar arăta picioarele acelea lungi, umerii aceia lați fără să fie ude?

Dumnezeule!

– Am ajuns! spuse mult prea tare.

Hawthorne o privi ciudat când îi deschise ușa.

Messalina îl ignoră și trecu pe sub semnul pe care scria simplu: „Underwood". Magazinul era surprinzător de gol: doar două scaune, o masă și o tejghea. Se zvonea că mai mulți membri ai nobilimii veneau aici pentru haine.

– Bună ziua, spuse tânărul din spatele tejghelei. Vă pot ajuta?

Privirea lui se mută de la Messalina, îmbrăcată la modă, cu o rochie crem, brodată cu păsări galbene, roșii și albastre, la Hawthorne care purta costumul lui negru. Vânzătorul avea clasă, căci nu făcu nici un comentariu sau presupunere. Messalina trăi

un moment de bucurie când realiză că ar putea crede că se îmbracă mai bine decât soțul ei. Nu ar fi fost prima femeie care făcea așa ceva.

– Am nevoie de un costum, spuse Hawthorne lipsit de grație.

– De mai multe costume, interveni Messalina. Soțul meu, domnul Hawthorne, are nevoie de ceva mai... amândoi se uitară la ținuta lui Hawthorne, iar ea zâmbi când vânzătorul o privi cu subînțeles... potrivit.

– Bineînțeles, doamnă, răspunse el. Permiteți-mi să-l chem pe domnul Underwood.

Domnul Underwood se dovedi a fi un bărbat scund, sub un metru cincizeci. Păru să știe imediat ce are nevoie și începu să ceară suluri de material de diferite culori.

Lui Hawthorne nu-i plăcu nici unul. Messalina își stăpâni nerăbdarea.

– Ai încredere să mă lași pe mine să aleg modelul și culoarea?

Gideon mîji ochii și pentru o clipă crezu că o s-o refuze.

– Dacă vrei.

– Vreau, spuse ea hotărâtă și îi făcu semn domnului Underwood.

Croitorul făcu o plecăciune în fața lui Hawthorne și dădu din cap către asistentul lui. Acesta îi arătă camera din spate.

– Dacă vreți să mă urmați, domnule, vă vom lua măsurile.

Hawthorne o privi disperat pe Messalina înainte să dispară în camera din spate. Vânzătorul îl urmă, parcă vrând să se asigure că nu fuge.

– Acum, draga mea doamnă, doriți niște ceai? o întrebă domnul Underwood.

– Da. Messalina se așeză grațios, iar croitorul trimise după ceai și alți doi asistenți. Știți, îi spuse ea, soțul meu este obișnuit cu haine simple, fără modele sau culori tari. Ar vrea mai multe costume care să fie la modă și care să arate cât este de elegant. Însă mă tem că va refuza orice i se pare prea încărcat.

– Bineînțeles, spuse domnul Underwood plin de încredere. Îmi permiteți câteva sugestii?

– Bineînțeles, răspunse Messalina și oftă de plăcere când unul dintre asistenți îi oferi o ceașcă cu ceai.

Observă că aduse și o farfurioară cu prăjituri.

Domnul Underwood analiză peretele plin de mătăsuri, catifele și brocarturi, mormăind, iar apoi bătu din palme, chemându-și asistenții. Cei doi tineri se grăbiră spre el și primiră ordine pe care Messalina nu le auzi. Dispărură și reveniră după câteva minute ținând în brațe mormane de materiale.

Domnul Underwood alese o catifea gri-închis cu puțin violet. I-o arătă.

– Subtil, dar elegant. În spate am o jiletcă gri-deschis, brodată cu negru, violet și auriu.

Hawthorne spusese că nu vrea mov, dar nu avea cum să aleagă ceva fără broderie.

– Sună perfect, decise Messalina fericită.

În următoarea oră mai alese alte trei costume: unul de un albastru atât de închis încât părea negru, unul verde-smarald și unul roșu-închis cu fire rubinii și mov. Ultimul era la limita preferințelor lui Hawthorne, dar Messalina nu putuse să reziste. Avea să arate fermecător în el.

Brusc, realiză că probabil nu avea să-l vadă niciodată îmbrăcat cu el. Dura trei săptămâni până era gata. Era posibil să fie deja plecată până atunci. Poate dacă rămânea puțin mai mult de o lună...

Hawthorne ieși din cameră și păru hărțuit.

– Presupun că ai terminat?

– Bineînțeles.

Messalina se ridică și abia avu timp să-i mulțumească domnului Underwood înainte să fie grăbită afară din magazin.

Afară, Hawthorne respiră adânc.

– Slavă cerului pentru aerul proaspăt!

Messalina se uită la caii care își făceau nevoile în mijlocul drumului.

– Nu l-aș numi chiar proaspăt.

Hawthorne îi aruncă un zâmbet fermecător.

– Pentru cineva născut și crescut în Londra, chiar și bălegarul de cal miroase ca acasă.

Messalina îl privi cu îndoială, luându-l de braț.

– Cred că prefer aerul de la țară.

– Asta pentru că nu ești născută la Londra, spuse Hawthorne.

– Ba da!

Se uită la ea, amuzat.

– Unde te-ai născut?

– La Greycourt, îi răspunse.

– Care e atât de departe în nord că ar putea fi Scoția, spuse îngâmfat.

– Da, dar ne-am petrecut toate iernile la Londra când eram mică. Poate că sunt..., se opri pentru că nu mai era atent la ea. În schimb, se uita în față. Ce e?

– O spânzurătoare, șopti el.

Și apoi văzu mulțimea care se apropia, țipetele și urletele din ce în ce mai zgomotoase. În depărtare văzu un bărbat care se ghemuia. Probabil tocmai fusese condamnat și era dus la Tyburn pentru execuție. Pentru mulți oameni, un asemenea eveniment era ca un târg.

Messalina se uită curioasă la Hawthorne.

– E o priveliște îngrozitoare, nu-i așa?

Nu-i răspunse, având privirea ațintită la mulțimea care se îndrepta spre eșafod.

– Gideon? spuse ea încet.

Se întoarse brusc, de parcă ar fi trebuit să se dezlipească de spectacol.

– Haide, să mergem! Putem ajunge la trăsură pe aici.

Mergea repede, ca și cum ar fi fugit de valul de oameni. Messalina trebui să alerge ca să se țină după el și îl privi îngrijorată. Trăsura era de cealaltă parte a mulțimii. Indiferent pe unde o luau, trebuiau să treacă prin mijlocul lor.

Hawthorne o conduse pe o alee îngustă și ieși pe un drum mai lat. Era încordat și avea o privire sumbră. Țipetele se auziră mai tare.

La o răscruce se întâlniră cu mulțimea. Hawthorne se feri, parcă împușcat și o împinse pe Messalina în spatele lui. Spatele îi tresărea cu fiecare respirație și broboane de transpirație începură să-i curgă pe ceafă. Messalina se uită peste umărul lui. Niște băieți zdrențuroși alergau alături de doi câini, aproape înnebuniți de bucurie. Messalina se uită îngrijorată la Hawthorne.

– Mulțimea se micșorează. Dacă mai așteptăm câteva minute vom putea trece liniștiți.

Chipul lui era încordat și avea pumnii încleștați, pregătit să explodeze în orice moment. Cineva care nu-l cunoștea ar fi zis că expresia lui era una violentă.

Și ea ar fi crezut asta cu o săptămână în urmă.

– Ce e? îi puse mâna pe braț.

– Nimic. Înghiți, cu privirea încă ațintită asupra mulțimii. Nimic. Nu-mi plac spânzurătorile.

Cui îi plăceau? Dar era mai mult de atât. Se vedea pe chiul lui.

– Haide.

Hawthorne o trase de mână pe strada goală, dar Messalina nici nu-și dădu seama. Era prea concentrată.

Ce putea să-i provoace o asemenea... repulsie?

Capitolul 9

Gideon se simți ca un prost pe drumul către Whispers. Mâinile încă îi tremurau și era... tulburat. Un dezgust înfiorător îi provoca o senzație de greață.

Întotdeauna avusese acea reacție revoltătoare la vederea unei parade pentru spânzurătoare. Nevoia de a fugi și de a ataca în același timp.

Respiră încercând să se calmeze și se uită la Messalina. Cu fața întoarsă, probabil uitându-se pe fereastră, încă îl ținea de mână, degetele ei albe și fine împletite cu ale lui, închise la culoare și aspre. Nu ar trebui să se potrivească. Piele lor era prea diferită.

Gideon se strâmbă. Chiar credea că trebuie să-l aline ca pe un copil? Din cauza unui moment de neliniște? Nenorocita aia de îmbulzeală!

– Aveam un băiat la grajduri, spuse ea, fără să se uite la el. Fusese în războiul Coloniilor împotriva Franței. Era un tip masiv, blând cu caii. Dar de fiecare dată când auzea o împușcătură părea că își pierde mințile. Fugea în fundul grajdului și stătea acolo, tremurând. Câteodată o oră sau mai mult.

– Nu mi-am pierdut mințile, izbucni Gideon. Nu sunt un prost.

– Nu, răspunse ea încet. Nici băiatul de la grajduri nu era. Pur și simplu...

Lui Gideon i se făcu din nou greață.

– Termină! Nu vreau să mai vorbesc despre asta.

Messalina închise gura.

Merseră în liniște preț de câteva minute, încă ținându-se de mână. Nu-i putea da drumul. Poate că nu avea să mai vorbească niciodată cu el. Țipase la ea și îi rănise sentimentele.

– Trebuie să organizezi o serată, spuse ea brusc. Sau un bal.

– Poftim? rosti el, clipind fără să se poată concentra.

– Da, un bal. Se întoarse spre el, entuziasmată. M-am tot gândit la dorința ta de a intra în societate. Dacă vrei să le arăți celorlalți gentilomi că ești egalul lor, dacă vrei să investească în afacerea ta, trebuie să-i inviți la un bal adevărat. Balul sezonului.

Era atât de entuziasmată, atât de sigură, că nu vru să-i strice planurile.

– La Whispers? Cu puținii servitori pe care îi am și fără mobilă? Dădu din cap. Nici nu știu cum să organizez un bal.

– Dar eu știu, spuse ea și se opri brusc, parcă speriată de reacția ei. Eu știu, repetă mai încet. Pot să plănuiesc un bal. Am făcut asta pentru unchiul și fratele meu. Deja am comandat mobilă. Putem să mai cumpărăm. Și putem să mai angajăm servitori.

– Cât ar dura asta? întrebă el, calculând. Și câți bani ar trebui să cheltuiesc?

Messalina ignoră complet întrebarea despre bani.

– Săptămâni, ezită ea, mușcându-și buza. Apoi se uită la el, hotărâtă. Mai mult de o lună dacă facem lucrurile cum trebuie. Dar sezonul nu începe până în septembrie. Avem timp. Înghiți și se albi la față, dar Gideon nu-și putu da seama de ce. Dacă vrem. Dacă vrem să investim atâta timp.

Gideon o analiză atent, încercând să-și dea seama ce o supăra.

– Vrei? își ridică mâna spre obrazul ei, fără să o atingă. Vrei să investești atâta timp?

– Da, răspunse ea fără aer când el o mângâie pe obraz. Da, vreau.

Gideon îi zâmbi, prea larg, prea sălbatic, de parcă ceva ardea înăuntrul lui.

– Fată frumoasă. Cu tine alături pot face orice.

Buzele îi străluceau de parcă abia le-ar fi lins și voia să...

Ușa trăsurii se deschise larg. Gideon deja își scosese cuțitul când un vârtej albastru aprins se aruncă în brațele Messalinei.

– Îmi pare atât de rău! plânse Lucretia Greycourt. Te-am dezamăgit.

Gideon se uită afară la două perechi de ochi gri foarte cunoscuți.

Quintus Greycourt se încruntă și se uită în altă parte, dar fratele mai mare nu-și îndepărtă privirea.

– Hawthorne, spuse Julian Greycourt, ce naiba i-ai făcut surorii mele?

Messalina o strânse în brațe pe Lucretia. Era speriată, surprinsă, dar fericită că sora ei ajunsese în sfârșit. N-o mai văzuse pe Lucretia de când Hawthorne o obligase să urce în trăsura lui. De atunci...

De atunci totul se schimbase.

– Greycourt, spuse Gideon.

Vocea lui era joasă, batjocoritoare, iar ea îl privi îngrijorată. Zâmbetul lui nu era demn de încredere.

– Ai venit să ne feliciți pentru căsătorie? îl întrebă el pe Julian.

– Să te ia naiba, mârâi Quintus, iar dacă Julian nu l-ar fi ținut, s-ar fi apropiat.

Julian mijì ochii, iar Messalina realiză că era pe cale să-și piardă cumpătul. În majoritatea timpului, Julian era un om relaxat, dar când se enerva devenea ca un șarpe: rapid și mortal.

Tocmai de aceea o rugase pe Lucretia să-l găsească.

– Poate că ar trebui să discutăm înăuntru, departe de ochii curioși, spuse ea repede.

– Bineînțeles, răspunse Gideon.

Coborî din trăsură și îi făcu semn lui Reggie, care încuviință din cap și dispăru în casă.

Messalina crezu că Julian avea să-l provoace pe Gideon. Frații ei stăteau în fața ușii, blocându-i ieșirea. Dar Julian se dădu în spate, iar Quintus, mârâind, îl urmă.

Gideon nu-i băgă în seamă, coborî și o ajută pe Lucretia să coboare.

Lucretia îi aruncă o privire urâtă și coborî singură.

Gideon se uită la Messalina și ridică din sprâncene, parcă întrebând-o dacă îl va lăsa să o ajute.

Inspiră adânc și își puse mâna într-a lui, conștientă că Julian și Quintus îi priveau cu atenție.

Frații ei merseră în spatele lor când intrară în casa Whispers. Messalina era confuză. Cu câteva zile în urmă ar fi fost încântată de apariția lui Julian.

Dar acum...?

Acum nu știa ce vrea.

Fusese pe cale să-l sărute pe Gideon când Lucretia îi întrerupse-se. Nici acum nu se putea uita la el de teamă că obrajii roșii ar putea s-o dea de gol. Urcară scările spre camera de zi. Singurele piese

de mobilier erau un divan albastru-deschis, două scaune cu tapițerie aurie și o măsuță. Messalina le cumpărase gata făcute.

Slavă Domnului!

O conduse pe Lucretia spre divan și cu coada ochiului se uită la fratele ei mai mare care se plimba prin cameră. Părea plictisit, dar Messalina știa că îl studiază cu atenție pe Gideon.

Pregătindu-se să lovească.

Gideon stătea într-o parte, undeva în fața Messalinei, ca o gardă de corp. Avea mâinile aproape de buzunarele hainei, iar ea se întreba dacă acolo avea un cuțit. Se întrebă câte cuțite putea avea la el.

Tensiunea putea fi tăiată cu cuțitul. Era groaznic. Voia să țipe la ei.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult să-l aduc pe Julian, murmură Lucretia. Când domnul Hawthorne te-a luat în trăsura lui, nu am așteptat decât până ați dispărut și i-am cerut birjarului să se grăbească spre Adders Hall.

Messalina încuviință din cap și o strânse de mână.

– Călătoria a durat o eternitate, continuă ea. Nu zâmbea. Lucretia era de obicei veselă și glumeață, nu tristă și gata să plângă ca acum. Și când am ajuns nu l-am găsit decât pe Quintus, care era destul de beat.

Quintus strânse din buze și se întoarse cu spatele la ele. Buclele răvășite îi cădeau pe față, ascunzându-i chipul. Oare se pieptănase azi? Purta un costum verde din mătase care îi venea ca turnat, dar văzu că era pătat.

Lucretia dădu din cap în direcția lui și se uită la Messalina.

– Era atât de beat încât timp de o oră nu am înțeles nimic din ce spunea. Când am reușit să-l găsesc pe Julian, am plecat imediat, dar drumurile erau pline de noroi și... Trase aer în piept. Poate ar fi trebuit să uit de Julian și de Quintus și să vin singură la Londra. Dacă aș fi făcut asta, aș fi putut să...

Messalina o întrerupse.

– Nu ai fi putut face nimic. Unchiul Augustus chemase deja preotul la Windemere când am ajuns. Avea un permis special. În ziua nunții ar fi acceptat ajutorul cu brațele deschise. Acum... Se uită la soțul ei. Avea spatele înțepenit și încordat. Nu cred că cineva ar fi putut împiedica nunta.

– Ai încercat? o întrebă Julian cu vocea lui suavă.

Messalina se întreba dacă exersase pentru ca vocea lui să fie melodioasă și amenințătoare în același timp.

Cum îndrăznea?

Îi aruncă o privire urâtă. Spre deosebire de Quintus, costumul lui arăta perfect. Avea părul prins într-o coadă împletită strâns. Iar în ureche purta obișnuitul cercel cu perlă care îi scotea în evidență culoarea ochilor. Julian era un bărbat frumos, dar rece. Foarte rece, chiar și cu familia lui.

Mai ales cu familia ei.

– De ce întrebi, frate drag? zâmbi Messalina. Oricum ar fi, nu pare să-ți pese.

– Nu ai fi putut să tragi de timp? murmură el. Măcar o zi sau două? Ai ajuns la Windemere și te-ai căsătorit a doua zi fără să obiectezi. Iar acum ești ocupată să faci un cămin fericit din casa asta aproape goală.

În fața ei Gideon mârâi, cu mâna pe buzunarul hainei.

Quintus se uita la Gideon, cu capul plecat, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

– E bătăușul unchiului, Messy. A bătut oameni până i-a lăsat într-o baltă de sânge. Se zvonește că a omorât.

Messalina se ridică.

– Chiar crezi că am avut de ales odată ce am ajuns la Windemere?

Se uită cu nervozitate la Gideon. Știa ce simțise în ziua în care s-au căsătorit, dar după sărutul de dimineață și după ce aproape se sărutaseră în trăsură, i se părea o trădare să discute despre asta în fața fraților ei.

– Cred, spuse Julian răspicat, că sunt dezamăgit de cât de ușor ai cedat în fața...

– Ai grijă ce spui, izbucni Gideon.

– Nesimțitule! spuse Messalina în același timp. Nesimțit încrezut și arogant! Eu te dezamăgesc pe tine? Ce ai făcut tu pentru mine, Lucretia sau Quintus în ultimii zece ani? Te-ai gândit să o întrebi vreodată pe Lucretia dacă are vreun pețitor? I-ai luat sticlă după sticlă de sub nas lui Quintus? M-ai întrebat vreodată despre viața mea? Nu, spuse ocolindu-l pe Gideon și mergând spre Julian. Nu ai făcut altceva decât să fii obsedat de afacerile unchiului Augustus.

Julian se uită la ea.

– Aparent am avut și de ce.

Dar Messalina nu terminase. Trăise sub comanda bărbaților din familia Greycourt prea mult timp, fusese obligată să se căsătorească împotriva voinței ei, iar acum era învinovățită pentru asta. Se săturase.

– Ai greșit față de Lucretia, ai greșit față de Quintus, ai greșit față de mine, frate, și, înainte de asta, ai greșit față de Aurelia.

În spatele ei, Lucretia țipă.

Julian clipi. Încet, ca o șopârlă. Oare chiar nu avea inimă?

Quintus se apropie de ea și o apucă de braț.

– Nu-i mai spune numele.

– Quinn, murmură Julian încet, ca un avertisment.

În același timp, Gideon îl împinse pe Quintus.

– Ia-ți mâinile de pe soția mea.

Quintus se repezi la Gideon.

Gideon se feri când Quintus Greycourt încercă să-l lovească cu pumnul. Quintus era mai înalt și mai bine făcut decât Gideon, dar era un aristocrat. Nu știa să se lupte.

Gideon sări într-o parte, iar pumnul îi atinse umărul. Apoi îl lovi cu cotul în abdomen. Quintus se văită și se chirci. Dar era hotărât. Se ridică aproape imediat, îl călcă pe Gideon pe picior și îl lovi cu pumnul într-o parte.

Gideon înjură, plin de furie. Își scoase cuțitul de pe mâneca și îl tăie pe Quintus pe braț. Picături de sânge începură să curgă pe podea. Cu coada ochiului îl văzu pe Julian Greycourt apropiindu-se.

Dacă fratele mai mare se implica în luptă, Gideon putea să termine totul chiar acum. Cu o lovitură în abdomen. Într-o secundă putea să-l omoare pe Greycourt și să obțină zestrea.

Messalina țipă, iar asta îl făcu pe Gideon să revină la realitate. Nu-l putea omorî în fața ei. Nu putea să o rănească.

Greycourt îl prinse pe Gideon de brațul stâng. Gideon îi lipi cuțitul de abdomen cu mâna dreaptă.

Cei doi frați înțepeniră.

Gideon zâmbi și șopti atât de încet încât doar ei trei puteau auzi:

– Poate că vesta ta e brodată cu aur, dar te asigur că asta nu va fi o problemă pentru cuțitul meu. Îți voi vărsa mațele la fel ca oricărui cerșetor din St. Giles.

Quintus șuieră la el, cu ochii plini de furie:

– Pace, Hawthorne, murmură Julian. Nu cred că surorii mele i-ar plăcea să vadă sângele fratelui ei în camera de zi.

Nu, nu i-ar plăcea, de aceea Gideon nu plănuia să-i mai rănească. Dar nu avea de gând să le spună asta.

– Ce te face să crezi că-i pasă de Messalina? mormăi Quintus.

– Ce te face să crezi că nu? Gideon ridică o sprânceană.

Quintus mijii ochii.

Gideon zâmbi batjocoritor și împinse cuțitul mai adânc, până trecu de broderie.

– O să mă retrag dacă îmi dai cuvântul tău că nu vei mai continua să mă ataci.

Pentru o clipă Quintus păru gata să refuze oferta de pace. Dar Julian îi puse mâna pe umăr.

– Quinn.

Quintus se dădu în spate mârâind.

Gideon așteptă puțin și apoi își ascunse cuțitul. Ridică vocea, cu privirea încă ațintită la cei doi frați.

– Soția mea dragă, te duci să-i oferi ceva de băut surorii tale?

– Nu până tu și frații mei jurați că nu veți mai începe o altă luptă, răspunse ea, furioasă.

Femeie încăpățânată! Gideon oftă.

– Bineînțeles. Jur că nu mă voi atinge de Quintus sau de Greycourt.

Ar fi putut să-i omoare fără să-i atingă...

Julian îl privi, parcă știind ce omisese să spună.

– Și eu jur să nu mă lupt cu el.

Toată lumea se uită la Quintus.

– Bine, pufni. Da, îți jur, soră, că nu o să-ți omor soțul.

Messalina își ridică bărbia, dar nu reuși să ascundă cât era de rănită de tonul sarcastic al fratelui ei. Gideon simți o dorință îngrozitoare de a-l obliga pe Quintus să-i ceară scuze surorii lui.

– Foarte bine, murmură Messalina. Vom merge în sufragerie.

O conduse pe Lucretia afară din cameră.

Urmă o clipă de tăcere după ce plecară. Apoi Gideon inspiră profund și făcu semn către divan.

– Vă rog.

Quintus își întoarse privirea, dar Greycourt se așeză și privi în jur.

– Casei tale par să-i lipsească obiecte de bază, Hawthorne.

Gideon ridică din umeri.

– Messalinei pare să-i placă să o decoreze și să o mobileze.

Asta îl făcu pe Greycourt să pufnească.

– Termină, Hawthorne. Ce vrei?

Gideon îl analiză. Julian Greycourt era un nobil, născut într-o familie bogată și puternică, dar căruia unchiul lui îi punea piedici. Majoritatea aristocraților aflați în poziția lui s-ar fi dat bine pe lângă ducele de Windemere.

Nu și Greycourt.

Pe vremea când Gideon începuse să lucreze pentru duce, Greycourt locuia cu el. Era ca o umbră tăcută și vigilentă. Când a împlinit douăzeci și unu de ani, a plecat de la Windemere, ori pentru că a primit permisiunea, ori pentru că a decis să fugă. În orice caz, de atunci a fost extrem de rece cu unchiul său și nu a ascuns faptul că îl detestă.

În orice altă situație Gideon l-ar fi plăcut.

Poate.

– Cred că e evident ce vreau, spuse Gideon și își întinse mâinile ca să arate că nu avea nici o armă, o minciună din moment ce cuțitul său era încă ascuns pe mânecă. Avere și putere.

Își mută privirea de la Greycourt, care îl analiza de pe divan, la Quintus, care se învârtea prin cameră. Oare Windemere voia ca Greycourt să moară pentru ca titlul să ajungă la Quintus? Oare credea că furia și dependența de băutură îl făceau un moștenitor mai ușor de manipulat?

Dar cu ce scop?

– Ești direct, mărâi Quintus.

Gideon ridică o sprânceană.

– Ai prefera să mint?

Quintus începu să râdă.

– Poate, având în vedere că vorbim de sora mea.

Interesant. Lui Quintus chiar îi păsa de Messalina?

Se uită la Greycourt. Fratele mai mare nu părea să țină la familia lui. Era mult mai preocupat să-și învingă unchiul la orice joc ascuns jucau.

– Cred că e momentul să vă spun că m-am căsătorit cu ea din dragoste, zise el, ignorându-l pe Greycourt. Dar cum știți că asta nu e adevărat, cred că ați ajunge să mă urâți mai tare.

– Mă îndoiesc că e posibil, răspunse Greycourt, zâmbind fals.

Gideon îi răspunse la fel.

– Vai, frate, mă rănești.

Nările lui Quintus se dilatară și avansă spre Gideon, dar Greycourt ridică o mână, iar fratele lui se opri. Julian se uită fix la Gideon.

– Voi anula căsătoria asta!

Gideon țâțâi, având grijă ca expresia de pe chipul lui să rămână neschimbată.

– Și cum ai de gând să faci asta când am fost căsătoriți de un preot, cu binecuvântarea ducelui de Windemere? dădu ușor din cap. Suntem căsătoriți de aproape o săptămână. Mă tem că e prea târziu.

Quintus se albi la aluzia lui la consumarea căsătoriei. Gideon era impresionat de grija lui pentru Messalina.

Gideon nu mai scoase nici un cuvânt, dar îl privea cu atenție. Oare bănuia că mințea? Dacă vorbea cu Messalina, toate planurile lui aveau să se ducă de râpă.

Julian putea să ceară anularea căsătoriei dacă afla că nu se consumase. Și atunci? Gideon avea să piardă totul. Banii. Șansa de a dovedi că era egal cu ceilalți aristocrați. Și pe Messalina. Dulcea lui Messalina.

Nu putea permite asta. Trebuia să se culce cu Messalina în seara aceea.

Capitolul 10

– Sper că bucătarul a gătit și altceva în afară de plăcinte cu carne, mormăi Messalina în timp ce o conduse pe Lucretia în sufragerie.

Lucretia o privi șocată.

– Bucătarul tău gătește doar plăcinte cu carne?

– Ăă... da.

– Dar... dar dulciuri? Lucretia întrebă de parcă ar fi fost pe punctul de a muri de foame. Torturi, plăcinte, dulcețuri, tarte...?

Lucretia adora tartele.

– Mă tem că nu. Dar învață, adăugă în grabă. Ieri a făcut ouă la cuptor. Singur. Trebuie doar să găsesc pe cineva care să-l învețe. Și să mai angajez servitori.

Lucretia mormăi ceva legat de mâncare. Dar cuvintele surorii ei o făcură să se oprească.

– Nu aveți servitori?

– Mă tem că nu, răspunse Messalina.

– Deloc?

– Avem o spălătoreasă. Și lacheii lui Gideon, bineînțeles.

Lucretia o privi cu bănuială, iar Messalina își aduse aminte cât fusese de răzbunătoare în copilărie.

– De ce folosești brusc numele lui? Credeam că îl urăști pe domnul Hawthorne. I-am adus pe frații noștri ca să te salveze.

– Și sunt recunoscătoare, răspunse ea sincer. Ai făcut exact ce te-am rugat să faci. Dar suntem căsătoriți. Nu cred că mai pot fi salvată.

– Trebuie să existe o cale, spuse Lucretia cu încăpățânare. Plănuim de atâta timp să fugim.

– Sst, Messalina se uită spre ușă. Nu trebuia să le audă cineva. Am o idee, dar trebuie să mai așteptăm puțin. O să primesc o parte din zestre în curând și atunci putem pleca din Anglia.

Simți un nod în stomac. Chiar în dimineața aceea îi promisese lui Gideon că îl va ajuta.

Lucretia se încruntă.

– De ce ți-ar da Hawthorne atâția bani?

Nu avea de gând să-i spună surorii ei cum avea să obțină zestrea.

– Lasă asta în seama mea. Ți-am spus că am pregătit o cameră pentru tine?

Asta îi distrase atenția.

– O cameră? Camera mea? Ce vrei să spui?

– Am o cameră mobilată pentru tine aici, aproape mobilată, dar are pat. A fost una dintre condițiile pe care i le-am pus lui Hawthorne. Messalina zâmbi. Înainte să mă căsătoresc cu el, i-am spus lui Gideon că vreau să locuiești aici cu mine, iar el a fost de acord. Nu va mai trebui să locuiești cu unchiul Augustus.

Lucretia nu părea fericită, părea și mai îngrijorată. Messalina o luă de mână.

– Credeam că ți-ar plăcea asta?

– Îmi place, spuse ea. Bineînțeles că-mi place. Știi că aș locui oriunde altundeva decât cu unchiul Augustus. Dar detest faptul că a trebuit să te măriți cu... bărbatul acela pentru asta.

– Nu e chiar așa îngrozitor cum am crezut.

Messalina simți cum se înroșește când își aduse aminte de sărutul lor pasional. Nu simțise ură când Gideon îi zâmbise. Ci dorință.

Înghiți în sec și se uită la Lucretia. Sora ei o privea ciudat. Lucretia se aplecă să o analizeze.

– Te-a drogat.

Messalina mormăi.

– Lucretia...

– E posibil să nici nu știi că te-a drogat, spuse sora ei, serioasă. Am auzit de amestecuri care pot să tulbure gândurile unei persoane, iar ea devine mai ușor de manipulat.

Messalina aproape țipă.

– Unde ai auzit așa ceva?

– Pe ici, pe colo, spuse ea cu viclenie.

– Presupun că la seratele de ceai.

– Nu e cazul să fii sarcastică!

Messalina dădu din cap.

– În orice caz, te asigur că nu am fost drogată de soțul meu.

Lucretia nu era convinsă.

– Dar acum câteva zile, când te-a luat din trăsură, îți era frică de el. Știu că îți era, Messalina. Cum e posibil să-ți fi schimbat atât de repede părerea despre el?

– Nu știu. Chiar nu știu, dar s-a schimbat. Încercă să găsească cuvintele potrivite. Nu îmi mai e frică de el. Gideon e mult mai... complex decât am crezut. A fost chiar bun de când am venit la Whispers.

Lucretia mijii ochii.

– Bun.

– A fost de acord să locuiești aici, îl apără Messalina. A fost de acord să mă lase să mobilez casa și să invit pe oricine doresc în vizită.

Lucretia păru să înțeleagă brusc.

– E vorba de dormitor? Te-a cucerit cu... talentele lui în pat?

– Poftim?

Messalina făcu ochii mari.

– Păi, e destul de arătos, spuse ridicând din umeri. Adică mâinile, umerii și buzele acelea. Am auzit discuții între doamne despre bărbații care își folosesc gura ca să...

– Lucretia! Messalina se înroși gândindu-se la ce ar putea face Gideon cu gura și limba. Inspiră adânc. Eu și Gideon am decis să amânăm noaptea nunții.

Lucretia clipi.

– Vrei să spui... ?

– Vreau să spun că deși dormim în aceeași cameră, nu am...

Ușa sufrageriei se deschise și cei trei bărbați intrară. Nici unul din ei nu părea prea fericit.

Messalina se aplecase spre Lucretia în timpul conversației lor și se îndreptă, aproape vinovată.

Gideon ridică o sprânceană, amuzat.

Julian părea plictisit, ca întotdeauna, iar Quintus se sprijinea de tocul ușii. Cândva în ultimele cincisprezece minute se albise la față. Julian vorbi primul.

– Se face târziu, iar eu și Quinn trebuie să ne căutăm o cameră pentru la noapte. Vino, Lucretia. Te ducem la Windemere.

– Nu, spuse Messalina.

Cei doi frați se uitară la ea.

Lucretia își ridică bărbia.

– Rămân cu Messalina.

Quintus gemu lângă ușă. Își frecă tâmplele.

– Nu și tu.

– Nu și ea, ce? întrebă Messalina iritată.

Quintus îi făcu un semn lui Gideon.

– Nu vreau să doarmă sub același acoperiș cu ăla.

Messalina deschise gura, dar Lucretia fu mai rapidă.

– Vreau să rămân cu sora mea pentru că o iubesc.

Julian oftă.

– Înțeleg că nu vrei să stai cu unchiul nostru, dar trebuie să-ți spun că această casă nu pare foarte locuibilă.

– Am pregătit deja un dormitor pentru ea, răspunse Gideon. Vă mulțumim pentru grijă.

Julian îl ignoră.

– Lucretia?

– Rămân, spuse ea hotărâtă.

Messalina respiră ușurată și o luă de mână. Julian rămase blocat pentru o clipă și Messalina se întrebă dacă avea să înceapă o ceartă. Nu era cazul. Trebuia să le spună fraților ei, între patru ochi, că unchiul lor o amenințase pe Lucretia.

Se uită la chipul ei zâmbitor. Nu voia ca expresia aceea să dispară de pe chipul ei.

Julian încuviință din cap.

– Foarte bine. Să aveți o seară frumoasă!

Se întoarse și plecă.

Quinn păru exasperat și se uită lung după Gideon.

– Plănuim să rămânem în oraș. Dacă vreuna din ele pățește ceva, vom afla și vei plăti pentru asta.

– Mi-e frică de nu mai pot, spuse Gideon batjocoritor. Nu am nici o intenție să le rănesc. Se află sub protecția mea.

Quintus pufăi și se duse la surorile lui, pe care le îmbrățișă pe rând.

– Mâine-dimineață vă trimit adresa hanului la care stăm, murmură înainte să le arunce o privire severă. Dacă nu vă simțiți confortabil aici, din orice motiv, veniți imediat la noi. Ați înțeles?

Messalina încuviință din cap. Știa că nu avea nevoie de ajutorul lor, dar trebuia să-l liniștească pe Quintus.

– Da, îi răspunse Lucretia solemn.

– Bun.

Le mai aruncă o privire și plecă după Julian.

– Presupun că nu aveți nimic de mâncare, întrebă Lucretia tristă.

– Ba avem, îi răspunse Gideon.

– Avem? întrebă Messalina surprinsă.

– Hicks a exersat, îi zâmbi strengărește și îl strigă pe Reggie.

Bărbatul apăru după câteva clipe.

– Da, șefule?

– Spune-i lui Pea să ne aducă cina.

– Imediat.

După cinci minute, Pea și Reggie aduseră un castron cu mere, brânză, pâine cu unt și un pui la cuptor, foarte puțin ars.

Messalina bătu din palme.

– Chiar se descurcă mai bine.

Lucretia se uită la ea și la puiul pârlit.

– Asta înseamnă mai bine?

Gideon o ignoră.

– Bun băiat, îi spuse lui Pea când acesta îi umplu un pahar cu vin. Oferă-i complimentele noastre bucătarului.

Pea zâmbi larg înainte să-și ascundă expresia feței. Ciudat, Messalina nu observase până atunci că oamenii lui păreau să-l venereze.

– Măcar merele arată bine, murmură Lucretia.

Stătea lângă Messalina, iar Gideon vizavi de ele.

Pea și Reggie plecară, iar Gideon începu să taie puiul.

– Mulțumesc, spuse Lucretia, luând farfuria de la Gideon. Presupun că încă îi mai faci treburile murdare unchiului meu?

Messalina aproape se înecă cu vinul.

Gideon nu păru deranjat și continuă să taie puiul.

– Da.

– Nu e ciudat? întrebă Lucretia, mimând îngrijorarea.

– Nu mai mult ca până acum, răspunse Gideon.

– Da, am uitat, spuse ea dulce. Lucrezi pentru unchiul meu de când erai tânăr. Te-a găsit în St. Giles, nu? Ca pe un câine vagabond.

– Lucretia, șuieră Messalina rușinată.

Încercă să o lovească pe sora ei pe sub masă, dar aceasta se feri.

– Exact ca un câine vagabond, spuse Gideon încet. M-a găsit pe o alee întunecată luptându-mă cu cuțitul cu doi bărbați de două ori mai mari decât mine. Sorbi din vin și puse paharul cu grijă pe masă.

Am câștigat. Fără îndoială de aceea m-a angajat imediat, avea nevoie de cineva nemilos. Cineva fără principii sau remușcări care să facă ceea ce un aristocrat nu poate... sau nu vrea... să facă.

Messalina se uită fix la el. Așa era văzut Gideon? Precum cineva lipsit de umanitate?

– Unchiul nostru e o bestie. El este nemilos.

Messalina își aminti de ce o iubea atât de mult pe sora ei.

Gideon căzu pe gânduri.

– Poate că amândoi suntem nemiloși.

Lucretia se uită la el în timp ce sorbi din paharul cu vin.

– Pentru binele tău, sper că nu.

Gideon o analiză pe Messalina în timp ce bău din paharul de vin. Părea rușinată de amenințarea subtilă a Lucretiei, dar nu nemulțumită.

Erau mai apropiate decât alte surori. Le văzuse când veniseră prima dată la Windemere. Stăteau mereu aproape una de alta, iar Lucretia își punea uneori capul pe umărul ei.

Le văzuse înțepenind când ducele intra în cameră. Se depărtau, iar chipurile lor deveneau impasibile. Se protejau una pe alta împotriva lui.

Trebuia să câștige afecțiunea Lucretiei ca s-o câștige pe a Messalinei. Se întoarse spre Lucretia.

– Ai tot ce îți trebuie pentru noaptea asta?

Lucretia dădu din cap și unse o felie cu unt.

– Cred că da, dar pot împrumuta de la Messalina dacă nu. Se uită la sora ei, încruntată. Ți-ai adus toate lucrurile de la Windemere?

– Da, răspunse Messalina. Mâine putem trimite pe cineva după lucrurile tale.

– Nu ar trebui să mă duc eu, să mă asigur că totul este împachetat cum trebuie?

– Nu, spuse Messalina mult prea tare. Cred că e mai bine să stai aici, draga mea.

– Mă duc eu, spuse Gideon.

Cele două femei îl priviră surprinse.

– Nu aveți încredere în mine?

– Nu, spuse Lucretia.

Messalina păru confuză.

– Ăă...

Ezitarea ei n-ar fi trebuit să-l rănească. Nu-i oferise prea multe motive ca să aibă încredere în el. Ba mai mult, plănuia să o trădeze. Plănuia să-i omoare fratele. Oare cum avea să reacționeze la aflarea veștii morții fratelui ei? Avea să plângă? Avea să-l bănuiască pe el?

– De ce ai vrea să mă ajuți? îl întrerupse Lucretia.

Gideon își ridică sprâncenele.

– Acum ești cumnata mea.

Lucretia luă un măr și păru tentată să i-l arunce în cap.

– Asta nu a fost alegerea mea... sau a surorii mele.

– Poate că sunt un bărbat cumsecade.

Lucretia pufni și începu să curețe mărul.

– Nu. Nu ești. Ai un motiv ascuns pentru care te oferi. Știu sigur.

Gideon zâmbi cu dinții scrâșnind.

– Poate că motivul meu ascuns este că vreau să mă bucur de compania ta la fiecare cină.

Messalina se înecă.

Se uită la ea și văzu în ochii ei că încerca din răsputeri să nu râdă.

Ce ciudat! Ochii ei aveau aceeași nuanță de gri ca a fraților ei, dar erau complet diferiți. Ochii Messalinei se schimbau mereu, trădând fiecare emoție pe care o simțea, deși chipul ei rămânea impasibil.

Obrajii începură să i se înroșească.

– Poate că vrei să închei această conversație.

– Poate că fac asta pentru tine, îi spuse pe un ton răgușit.

Messalina făcu ochii mari și întredeschise buzele. Gideon se abținu să nu geamă.

– Deci, spuse Lucretia tare. Presupun că nu avem desert? O săptămână întreagă cu Julian, Quinn și fără o tartă. Nu aveți idee la ce han îngrozitor ne-am oprit noaptea trecută. Am mâncat o ciorbă de varză cu zgârciuri și un vin aproape oțetit. Și patul! Lucretia se cutremură. Cred că nu mai schimbaseră așternuturile de un an. Am stat toată noaptea într-un scaun lângă șemineu.

– Îmi pare rău că a trebuit să înduri asta, spuse Messalina cu tristețe. Și voi avea grijă să avem desert la cină, mâine-seară.

Lucretia suspină.

– Te rog.

Deși tonul ei era relaxat, încă îl privea cu suspiciune pe Gideon.

Acesta oftă. Era nevoie de mai mult de o cină ca Lucretia să fie de partea lui.

Apoi Messalina se uită la el, cu buzele țuguiate, încercând să nu râdă.

Merita totul.

– Asta e tot, mulțumesc, Barlett, murmură Messalina mai târziu în noaptea aceea.

Stătea la măsuța de toaletă și îl mângâia pe Daisy, în timp ce servitoarea se învârtea prin cameră, iar Gideon era așezat lângă foc. Se juca cu paharul de vin și părea tensionat. Poate că cearta cu frații ei îl deranjase mai mult decât credea.

– Îl chem pe Sam să ia câinele? întrebă Barlett.

Messalina se uită la ea. Barlett o privi cu subînțeles. Messalina își drese glasul.

– Da. Cheamă-l, te rog, pe Sam.

Se uită la Gideon și realiză că și el o privea. În seara asta, la lumina focului, părea demonic.

Nu i se mai părea seducător.

Barlett scoase capul pe ușă și strigă:

– Sam!

Băiatul apăru în câteva secunde.

– Doamnă?

Messalina îi zâmbi.

– Cred că Daisy e gata de culcare. Vrei să-l duci în grădină înainte să-l pui în coșulețul de lângă focul din bucătărie?

– Da, doamnă!

Sam era complet serios. Își lua treaba foarte în serios. Luă cățelul cu grijă și plecă.

Barlett se opri lângă ușă.

– Mă duc la domnișoara Lucretia?

– Te rog.

Barlett dădu din cap și plecă.

Inspiră adânc. Rămaseră singuri. Nu mai dormise cu ea în ultimele nopți. Poate avea să plece.

Gideon își scoase vesta. Se dezbrăcase deja de haină și de cravată.

Poate că nu.

Acum era îmbrăcat doar în cămașă și pantaloni. Materialul alb era în contrast cu pielea lui bronzată. Îl urmări când își turnă

un alt pahar și îl dădu pe gât. Se uită la gâtul lui și ceva înăuntrul ei se înfierbântă. Se uită în oglindă. Avea obrajii roșii, buzele umede și ochii sălbatici. Inspiră adânc.

– Mulțumesc.

– Pentru ce? o întrebă Gideon din spate.

Se uită la el prin oglindă când se apropie cu două pahare de vin.

– Pentru că ai avut răbdare cu frații mei... și cu Lucretia la cină.

Gideon își mută privirea.

– Ei sunt familia ta. Nu poți controla ce fac sau ce gândesc. Și, oricum, aveau dreptate.

Messalina se întoarse cu fața la el. Era atât de aproape că se ciocni de genunchii lui.

– Crezi?

– Da, zâmbi el. Frații tăi vor doar să te protejeze, iar Lucretia are dreptate să fie precaută.

Îi întinse un pahar.

Messalina îl acceptă și sorbi încet.

– Nu ești supărat că am trimis-o pe Lucretia după Quinn și Julian?

– Aș fi fost surprins dacă nu ai fi chemat întăriri.

Messalina își mușcă buza, gândindu-se cu vinovăție la scrisoarea pe care i-o trimisese Freyei. Încă nu primise un răspuns, iar asta o făcea să creadă că se pierduse. Sau poate era doar nerăbdătoare.

– Messalina? vocea lui profundă o trezi din gândurile ei.

Se uită la el. Gideon se sprijinea de masă și o studia încruntat. Era aproape între picioarele ei.

– Da? șopti.

– Nu..., era serios. Nu sunt supărat pe tine, înțelegi? Întotdeauna te-am considerat un adversar redutabil. Se strâmbă. Nu ăsta e cuvântul potrivit, dar cred că înțelegi ce vreau să spun. Îți admir inteligența. Încăpățânarea.

– Mulțumesc, spuse serioasă, deși pe de-o parte era amuzată de complimentul lui ciudat.

Gideon dădu din cap.

– Acum râzi de mine.

– Doar puțin, răspunse și mai luă o gură de vin. Poate am trecut de perioada în care eram adversari?

Începu să zâmbească din nou.

– Ar trebui să facem pace?

Sfârcurile ei erau tari și împungeau materialul care le acoperea. Oare putea să le vadă?

– Care ar fi termenii?

– Cred că tu ar trebui să stabilești termenii, murmură el.

Messalina inspiră adânc și se întrebă de ce nu mai era aer în cameră.

– Atunci te rog să nu-mi omori frații și să ai foarte, foarte multă răbdare cu sora mea.

Zâmbetul lui păru să dispară pentru o clipă, dar probabil era doar imaginația ei.

– Vă tocmiți dur, doamnă, șopti el, dar cred că pot să respect aceste cerințe.

– Și dacă mai am încă una? întrebă privindu-l pătrunzător.

– Depinde care este, spuse el ușor și se apropie de ea.

Își mușcă buza și se uită la gura lui.

– Să mă duci la teatru măcar de două ori pe lună.

Orice alt bărbat pe care îl cunoștea s-ar fi supărat să audă asta în mijlocul unui flirt, dar nu și Gideon.

– Bineînțeles. Dacă asta îți dorești. Dar, continuă el și îngenunche, desfăcându-i picioarele. Am și eu condițiile mele.

Messalina înghiți în sec.

– Da?

Gideon dădu din cap.

– Doar una.

Messalina se apropie de el până îi simți respirația pe buze.

– Care?

– Un sărut.

Nici nu așteptă ca ea să-i răspundă și își lipi buzele de ale ei, dominant și sălbatic. Gemu și îi cuprinse chipul în palme, înainte să-și vâre limba în gura ei.

Avea gust de vin și tremura. Cum putea să o facă să se simtă așa? Ca și cum își pierdea controlul?

Ca și cum avea nevoie de mai mult.

Gâfâind, opri sărutul și își puse fruntea peste a lui.

– Poți, murmură pe un ton răgușit, să îți scoți cămașa?

Gideon înțepeni și pentru o clipă crezu că mersese prea departe. Că dorința ei de a-l vedea dezbrăcat era o greșeală. Se dădu înapoi și văzu că o privea triumfător. Începu să-și desfacă placheta,

iar ea îl urmări, respirând din ce în ce mai greu. Era atât de aproape încât degetele lui îi atingeau sânii cu fiecare mișcare.

Era udă în locul acela dintre picioare.

Își desfăcu ultimul nasture și o dădu jos. Moneda pe care o avea la gât sări în sus. O prinse, distrasă.

– De ce porți asta? se uită la el.

– Fără motiv, răspunse și începu să-și descheie pantalonii.

Sigur avea un motiv, nu? Dacă da, de ce nu voia să-i spună?

Luă moneda din mâinile ei și își scoase pantalonii, șosetele și încălțările.

Rămase doar într-o pereche de chiloți, mândru, aproape arogant. Mădularul lui atârna greu în material. Se uită neajutorată și văzu o mică pată umedă. Gideon o privea, parcă provocând-o.

Putea să încheie asta. Să oprească ce se întâmpla între ei și să meargă la culcare.

Sau putea să fie curajoasă și să încerce să aibă o conexiune reală cu Gideon.

O parte din ea considera că era prea devreme, dar nu ținu cont ea. Voia asta.

Se ridică ușor. Ochii lui străluceau.

Trase adânc aer în piept și își desfăcu funda de la gât. Simțea că îi arată mai mult decât corpul ei. Halatul căzu la podea. Rămase doar în cămașa de noapte. Își umezi buzele și se duse spre pat.

– Vii?

Când ajunse la pat, o apucă de încheietură și o răsuci spre el. O sărută ca și cum nu s-ar fi putut abține.

Înclină capul și îi deschise gura, încercând cu disperare să o pătrundă. O ținu strâns la piept în timp ce o devoră. Valurile de căldură care o loviră se opriră direct între picioarele ei. Gemu și ridică mâinile, apucându-l de cap. Voia mai mult. Voia ceva ce nu știa dacă îi poate oferi. Libertatea să-și piardă controlul.

Își întoarse fața și își strecură degetele prin părul lui în timp ce el o săruta pe gât. Rămăsese fără aer, ametită de nevoie și dorință.

Îi desfăcu panglica din păr și părul negru îi căzu pe obraji. Se simți privilegiată. Gideon nu lăsa garda jos cu prea multe persoane.

O luă în brațe și o puse în pat, apoi se așeză lângă ea. Se uită la el, încercând să-și recapete suflul. Arăta incredibil așa, cu părul răvășit și pieptul dezgolit.

Iar ochii lui erau atât de posesivi încât simți un fior pe șira spinării. Se urcă deasupra ei și trase de funda cămășii de noapte. O trase încet în jos, iar materialul se poticni pe sfârcurile ei.

Se uită la ea pentru o clipă. Apoi, când era pe cale să-i spună să facă ceva, îi încercui unul din sfârcuri cu degetul. Era o senzație atât de ciudată, atât de plăcută.

Parcă tot trupul i se trezi la viață.

Cu un deget. Nu putu să nu se întrebe ce se va întâmpla când îl va simți cu totul.

Gideon îi puse mâna pe piept și se aplecă să-i sărute sfârcul prin cămașă. Messalina închise ochii.

Dumnezeule, era minunat!

Începu să-l sugă încet și fiorii de plăcere care o străbătură erau atât de incredibili că vru să țipe.

Gideon își ridică privirea, iar ea deschise ochii. Apoi se mută la celălalt sfârc și îl supse atât de tare până îi udă cămașa. Se dădu în spate și se uită satisfăcut la sânii ei.

Îi zâmbi nerăbdător și îi trase cămașa de tot. Când îi luă sânul în gură, căldura o făcu să țipe. Ardea de nevoie.

Gideon se ridică, iar ea se întinse după el. Gemu și îi trase cămașa peste cap.

Rămase goală în fața unui bărbat pentru prima dată. Voia să se acopere și să explodeze în același timp, dar pofta și dorința din ochii lui o făcură să se relaxeze. Încă avea chiloții pe el.

– Dă-i jos, îi ceru.

Gideon se ridică și îi lăsă să cadă pe podea. Abia avu timp să-i zărească membrul umflat înainte să se urce înapoi în pat. Se urcă deasupra ei și îi despărți coapsele. Îi simți mădularul tare. Se aștepta să o pătrundă, dar el o sărută, încet.

Oftă și se arcui spre el, simțind cum părul lui o zgâria ușor. Îi cuprinse limba și începu să o sugă ușor. Îi mângâie umerii, urmărind mușchii încordați ai spatelui, coloana și fundul bombat. Își ridică genunchii și își apăsă tălpile în saltea, pregătită pentru el.

Voia să-l simtă.

Gideon bâgă mâna între corpurile lor fierbinți și se poziționă, mângâindu-i centrul umed.

Se uită în ochii lui. Nu părea blând. Și atunci împinse. Messalina simți cum o invadează.

– Ești bine? murmură el în întuneric.

Messalina dădu din cap.

– Sigur?

Da.

Gideon începu să se retragă și când Messalina era pe cale să se plângă și să-l cheme înapoi, împinse iar. Tare. Dur. Minunat. De ce nu-i spusese nimeni cât era de bine? Animalic, sălbatic, dar bine?

Îl cuprinse de gât.

– Iar, îi ceru.

Gideon zâmbi larg și îi făcu pe plac, penetrând-o și mai adânc.

– Așa? șopti el.

– Da.

Messalina se răsuci, bucurându-se de sentiment.

Nu era de mirare că femeile nu aveau voie să facă asta dacă nu erau căsătorite. Dacă ar fi știut cât de bine e nu ar mai fi așteptat să se căsătorească. Ar fi uitat de principii și reguli și s-ar fi culcat cu oricine voiau.

Cu asta în minte, își coborî mâinile pe spatele lui, până la fesele care se mișcau ritmic, înainte și înapoi. Avea voie să facă asta. Avea voie să fie cu el.

Gideon o penetra încontinuu, gemând fără rețineri, de parcă uitase de lume. Și, deodată, simți cum se încordează. De parcă suferea un atac. De parcă murea.

Gideon își dădu capul pe spate, iar venele de pe gâtul lui pulsau în lumina lumânărilor. Se uită vrăjită cum se cutremură și apoi se opri. Își lăsă toată greutatea peste ea și apoi se rostogoli într-o parte.

Simți dezamăgire. Corpul ei încă aștepta ceva. Asta era tot? Credea că trebuie să se mai întâmple ceva. Că dorința care creștea în ea avea să aibă un rezultat.

Dar totul se opri. Poate mai târziu, după ce adormea Gideon...

Gideon se întinse și puse mâna între picioarele ei.

– Ce...?

Începu să o mângâie cu degetul, privind-o cu ochii pe jumătate închiși.

Messalina țipă ușor.

– Așa? murmură el.

– Da.

Îl prinse de braț, dar nu ca să-l oprească, ci să-l țină acolo.

Gideon zâmbi și se aplecă să o sărute. Oare trebuia să se simtă rușinată? Poate, dar nu putea. Toată atenția ei era asupra degetului lui.

Gemu.

Era aproape. Atât de aproape.

Apoi Gideon își băgă limba în gura ei, iar ea îi strânse încheietura între coapse și scânci când își dădu drumul.

Capitolul 11

Gideon se trezi a doua zi dimineață când Messalina îl sărută pe umăr. Deschise ochii și se uită în ochii ei gri. Messalina zâmbi.

– Bună dimineața.

Își drese glasul, dar tot era răgușit când îi răspunse: Bună dimineața.

Pentru o clipă se gândi că ceva era în neregulă. Că trebuia să se simtă vinovat. Dar Messalina se aplecă spre el.

– Nu am așteptat o lună, se înroși ea.

– Și asta e în regulă? întrebă el, încercând să-și dea seama cum se simte.

– Da, zâmbi. Și înseamnă că o să-mi primesc banii mai devreme.

Șmecheră mică!

Messalina îl sărută, iar când sânii ei se lipiră de pieptul lui, încercă să ignore vina pe care o simțea.

Nu avea cum să dureze.

Pentru moment era a lui, din toate punctele de vedere. Nimeni nu o putea lua de lângă el pentru că acum căsătoria lor era reală.

Dar Julian Greycourt venise la Londra. Ducele sigur aflase deja despre asta și se aștepta ca Gideon să-și țină promisiunea.

Trebuia să-l omoare pe Greycourt în următoarele zile.

Iar când Messalina avea să descopere că i-a omorât fratele, pentru că era sigur că avea să afle, toate astea se vor termina. Avea să-l privească cu ură și dispreț.

Avea să-l părăsească.

Clipele cu ea erau trecătoare. Totul avea să se termine mult prea curând.

Trebuia să profite cât mai mult.

Se puse pe spate și o trase deasupra lui, iar ea chicoti.

Îi mângâie trupul dezgolit și o apucă de fund. Era moale, caldă și simți cum mădularul i se întărește. O ridică ușor și o poziționă deasupra erecției lui.

Messalina gemu și își depărtă picioarele de o parte și de alta a șoldurilor lui. Se frecă încet de centrul ei umed. Messalina începu să se zvârcolească, iar el aproape își pierdu mințile. Simțea o nevoie animalică să o pătrundă, dar o ținu sub control.

Ușor.

Încet.

Nu avea de ce să se grăbească. Era soția lui, în patul lui. Îi căută gura, dornic să-i simtă gemetele. Simțea cât era de udă și de pregătită. Încercă din răsputeri să nu cedeze.

O apucă de șolduri și se arcui spre ea, penetrând-o adânc și simțind cum sângele începe să-i fiarbă în vene.

Messalina se încruntă, de parcă ar fi ales dantela pentru o nouă rochie. Dacă ar fi fost capabil probabil ar fi izbucnit în râs.

Dar apoi își mușcă buza și asta îl stârni. Îi cuprinse buzele într-ale lui, îi linse buza de jos și începu s-o muște ușor.

Messalina gemu și se încordă, apoi îl prinse de umeri zgâriindu-i pielea transpirată. Începu să tremure și simți cum ajunge la orgasm. Gideon profită de gura ei relaxată.

A lui.

A lui

A lui.

Cu gândul ăsta în minte, își dădu drumul. În interiorul ei cald și umed.

Era a lui.

Momentan.

Târziu în dimineața aceea, Julian Greycourt stătea pe scările de la Windemere și se uita la majordom. Johnson lucra pentru unchiul său încă de când el și frații lui veniseră să locuiască la Windemere.

Era unul dintre cei mai pasionați spioni ai unchiului său. Johnson încercă să-l împiedice să intre.

– Vreți să văd dacă Excelența Sa vă poate primi?

– Nu e nevoie.

Julian îi puse mâna pe piept și îl împinse. Majordomul se dădu în spate cu un țipăt.

Julian intră în casă. Doi lachei robuști veniră spre el.

– Serios?

Julian ridică o sprânceană. Cei doi se opriră. Julian îi ignoră și urcă scările spre biroul lui Augustus.

Ducele ridică privirea când Julian deschise ușa, iar apoi se uită la ceasul de pe birou.

– Ai întârziat. Te așteptam acum câteva zile.

– Da? Julian se așeză pe un scaun din fața biroului. Știa că nu are rost să aștepte o invitație. Lui Augustus îi plăcea ca oamenii să stea în picioare în fața lui, precum criminalii care așteaptă judecata. De asta ai făcut un lucru atât de oribil?

– Te referi la căsătoria Messalinei?

Ducele zâmbi.

Julian nu-și luă ochii de la el. Gropița care îi apăruse pe obraz îi aducea aminte de tatăl său. Semănaseră atât de mult încât unii credeau că erau gemeni.

Era ciudat să se uite la chipul bărbatului pe care îl ura cel mai mult pe lume și să vadă fantoma tatălui său.

– Da, nunta surorii mele, spuse el, asigurându-se că tonul lui rămâne calm, ba chiar plictisit. Ai fi putut să-i găsești un partener mult mai potrivit, atât pentru ea, cât și pentru tine, ceea ce mă face să mă întreb ce ai avut de câștigat din căsătoria Messalinei cu lacheul tău.

Fața unchiului său era impasibilă.

– Bravo, nepoate, spuse ducele. Ai învățat multe de la mine.

– Nu am învățat nimic de la tine, spuse Julian, inspirând adânc.

Augustus ridică din umeri.

– Sigur nu ai învățat să te întrebi ce motive au dușmanii tăi de la tatăl tău. Claudius nu știa să citească oamenii. Aș putea să jur că a murit crezând că îl iubesc.

– În loc să-și dea seama ce frate îngrozitor erai, spuse Julian, înclinându-și capul într-o parte.

Asta îl afectă pe Augustus. Se înroși la față și se aplecă peste birou.

– Tatăl tău a fost ca un ghimpe în coaste. Încă îmi aduc aminte cum se uita la mine de parcă îi era milă. Se rezemă, gâfâind. Dar am câștigat, nu-i așa, băiete? Tatăl tău a murit, dar eu încă trăiesc.

Privirea lui era triumfătoare.

Julian refuza să-și amintească cum murise tatăl său. Atacul furios care îl făcuse să cadă în genunchi, să se prăbușească și să moară.

În schimb, căscă.

– Poate că tatăl meu a murit, dar a avut grijă să aibă moștenitori. Moștenitori care, se ridică încet, vor continua în curând linia ducatului de Windemere.

Surprinzător, Augustus zâmbi. De obicei se înfuria când cineva pomenea de Julian ca fiind moștenitorul lui. Părea să se fi calmat.

– Bănuiesc, spuse el, că ai dreptate. Asta dacă... se opri și păru să se gândească la ceva. Ah, dacă nu te dovedești a fi la fel de slab ca tatăl tău.

Julian mijii ochii.

– Tatăl meu a murit la treizeci și opt de ani. Eu am abia treizeci și doi și șanse foarte bune să trăiesc mai mult decât tine, unchiule.

– Oare?

Augustus ridică din umeri ca și cum nu ar fi contat.

Julian simți un fior pe șira spinării. Cuvintele lui erau clar o amenințare.

– A fost o conversație plăcută, spuse Julian sec, dar mă tem că am treburi de rezolvat.

– O plăcere, ca întotdeauna, nepoate, răspunse Augustus. Sper că vei participa la balul pe care ducesa îl organizează pentru a sărbători nunta Messalinei? E într-o săptămână.

– Bineînțeles, rosti el tărăgănat.

Poate la bal reușea să afle ce plan avea Augustus cu Messalina.

Ducele mârâi.

– Lucretia trebuie să se întoarcă la Windemere să o ajute pe Ann cu pregătirile. Unde e?

– Este la Whispers cu Messalina, răspunse Julian relaxat. Și acolo va rămâne.

Augustus se aplecă, înroșindu-se. Dar vorbi foarte calm.

– Există câțiva domni foarte interesați să o cunoască. Asigură-te că vine la bal sau va trebui să discut cu ea între patru ochi.

Julian se uită la el. Ducele aștepta cu ardoare reacția lui.

– O zi bună, unchiule.

Făcu o plecăciune și plecă.

Afară îi aruncă o monedă băiatului care avusese grijă de cal și o luă la galop.

Încă nu știa ce planuri avea Augustus pentru Messalina, dar știa un lucru. Trebuia să se asigure că Lucretia nu are aceeași soartă.

– Mov?

Lucretia strâmbă din nas.

– Mov, spuse Messalina hotărâtă. Zâmbi uitându-se la bucata de material de pe scaun și apoi îi făcu semn vânzătorului care o privea plin de speranță. Patru, vă rog. Toate tapițate cu mov. Acum – se uită în jur în magazinul de mobilă – o măsuță de toaletă pentru tine.

– Camerele de oaspeți? întrebă sora ei.

– Da, bineînțeles. Messalina își țuguie buzele. Cel puțin patru, atunci.

– Nu-mi vine să cred că domnul Hawthorne te lasă să cheltui cât vrei pe mobila pentru casă, murmură Lucretia.

– De ce nu m-ar lăsa? întrebă Messalina, simțindu-se ipocrită când se gândi cât trebuise să se certe cu el în timpul primei călătorii la magazin. Se opri lângă o masă cu blat din marmură roșie și picioare aurite care s-ar fi potrivit în bibliotecă. Sunt banii mei, până la urmă.

– Dar nu sunt, spuse Lucretia. Cel puțin, nu legal. Sunt ai lui.

– Ți-am spus că am deja un plan, să iau o parte din ei înapoi. Messalina se opri și se uită curioasă la sora ei. Vrei ca Gideon să nu-mi dea bani până atunci?

– Nu, bineînțeles că nu. Lucretia se strâmbă când văzu masa. Doar că nu am încredere în motivele lui.

– Nu ai niciodată încredere. Dar înțeleg de ce îți faci griji, oftă Messalina și trecu pe lângă masă. Era cam țipătoare. Tot ce pot să-ți spun e că eu și Gideon am făcut tot ce am putut ca să avem o căsnicie normală. E ambițios și are un trecut îngrozitor, dar e foarte inteligent și îmi place să discut cu el.

– Îți place, spuse Lucretia.

Messalina se înroși.

– Da, îmi place.

Lucretia se opri, iar Messalina făcu câțiva pași înainte să-și dea seama că sora ei rămăsese în urmă. Se întoarse.

– Te-ai culcat cu el!

Lucretia rămase cu gura căscată. Messalina se uită urât la ea.

– Chiar trebui să strigi asta în tot magazinul?

Lucretia veni lângă ea.

– Chiar ai făcut-o.

Măcar acum vorbi mai încet.

– Nu vreau...

– Noaptea trecută, continuă Lucretia, pentru că ieri mi-ai spus că încă nu o făcuseși. Cum a fost?

– Lucretia.

Dar sora ei avea o expresie gânditoare.

– Cred că ți-a plăcut, pentru că astăzi la micul dejun aveai un zâmbet tâmp pe față...

– Ba nu!

– Cred că ți-a plăcut foarte mult.

– Dumnezeule, oftă Messalina.

Lucretia mijii ochii.

– Ți-a curs sânge?

– Poftim? murmură Messalina și se uită în jur după cineva care i-ar fi putut distrage atenția surorii ei.

O femeie blondă aștepta lângă ușa de la intrare și îi păru foarte cunoscută. Arăta ca...

– Pentru că, spuse Lucretia, toată lumea vorbește despre sânge. Dacă aș crede poveștile, m-aș întreba cum de femeile nu mor din cauza pierderii de sânge în noaptea nunții.

Pentru o clipă se uită șocată la sora ei. Apoi se uită spre ușă, dar femeia dispăruse.

– Ce zici de asta pentru camera ta? îi arătă o masă.

Blatul era din marmură galbenă, iar picioarele erau sculptate, suflate în aur și decorate cu cupidoni dezbrăcați.

– Serios?

Lucretia înclină capul și se uită la masa oribilă.

– Doamne, nu.

– Hm, spuse Lucretia amuzată. Știi...

Messalina se uită la ea. Lucretia rareori se abținea să spună ce avea e limbă.

– Ce?

Lucretia se încruntă.

– Vreau doar să fii fericită. Cu adevărat fericită, nu doar mulțumită. Obișnuiam să îl urâm pe domnul Hawthorne când îl vedeam cum spionează. Nu înțeleg cum de ți-ai schimbat părerea atât de repede.

– Adevărul e că nu îl cunoșteam foarte bine înainte, spuse Messalina sec.

– Și acum îl cunoști?

– Nu în totalitate, recunoscu Messalina. Sunt căsătorită cu el doar de două săptămâni. Dar în timpul ăsta a vorbit cu mine. M-a ascultat. Poate... poate că în viitor voi afla ceva neplăcut despre el, dar momentan nu pot decât să sper. Zâmbi puțin. Cred că și în cele mai frumoase căsnicii asta e cel mai important.

– Dar, Lucretia o privi serioasă, te-ai gândit la ce se va întâmpla când vom pleca?

Messalina clipi. Evitase să se gândească la asta.

– Nu...

– Pentru că s-ar putea să fii însărcinată.

Messalina se blocă. Bineînțeles că știa asta. Se gândise că dacă se culcă cu soțul ei ar putea rămâne gravidă.

Doar că nu o făcuse cu adevărat. Singurul lucru la care se gândise noaptea trecută fusese plăcerea pe care i-o oferise Gideon. Inspiră adânc și se uită la sora ei.

– Dacă sunt însărcinată, vom găsi o soluție. Nu aș fi nici prima, nici ultima femeie care pretinde că e văduvă într-un oraș nou.

– Bine, spuse Lucretia, încă îngrijorată.

Messalina se uită în jur.

– Ce masă îți place?

– Mă gândeam la aceea?

Arătă spre o masă din lemn de trandafir, decorată cu diferite tipuri de lemn care formau un coș cu trandafiri.

– Este minunată, spuse Messalina. O vom cumpăra pentru camera ta.

Lucretia păru nesigură, dar nu mai spuse nimic. Își petrecură restul timpului alegând tot felul de lucruri și discutând despre un grilaj pentru șemineu.

Când Lucretia se prăbuși pe pernele din trăsură, gemu.

– E tragic că bucătarul vostru nu știe să facă torturi. Sau tarte.

Messalina pufni.

– Ar trebui să știi ceva despre bucătarul nostru.

Îi povesti despre Hicks.

– Ah, spuse Lucretia când Messalina termină. Acum mă simt prost că am vorbit urât despre el. Se uită gânditoare la tavan. Știi, nu m-am gândit niciodată la cum se pregătesc bucătarii. Tu?

– Acum da, spuse Messalina. Dar ai dreptate. Mă bucuram de mâncare, dar nu mă gândeam la cei care o pregăteau. Bucătarii cu care am locuit erau dintotdeauna acolo.

– Și totuși, reflectă Lucretia, acum înțeleg cât e de greu să înveți arta bucătăriei dacă nu lucrezi într-o casă mare.

Da, se gândi Messalina. Dacă nu gătea la vreunul din hanurile mari ale Londrei, unui tânăr i-ar fi fost foarte greu să învețe.

Când ajunseră la Whispers, jumătate de oră mai târziu, Lucretia era obosită. Messalina se uită la cei patru bărbați care coborâră din trăsură. Toți le urmaseră pe strada Bond, păstrând distanța.

Gideon dublase paza.

Lucretia îi văzuse și îi pusese întrebări, iar Messalina presimțea că sora ei nu o crezuse când îi spusese că lui Gideon îi place să se laude cu alaiul lui.

– Nu înțeleg, spuse Lucretia, cum pot să fiu atât de obosită. Nu am făcut altceva decât să alegem lucruri. Mă simt de parcă am dat înconjurul Londrei de trei ori.

– Cumpărăturile sunt mereu obositoare, îi răspunse Messalina.

Îl văzu pe Reggie la intrare.

Bărbatul se ridică în picioare.

– Două doamne vă așteaptă în sufragerie.

Messalina o strânse de mână pe Lucretia.

– Îl poți ruga pe bucătar să pregătească niște ceai și niște gustări?

– Da, doamnă, spuse Reggie. Deși nu știu dacă Hicks știe să pregătească gustări pentru doamne.

– Probabil că nu, murmură Messalina. Dacă nu știe, spune-i că niște pâine cu unt și dulceață e în regulă.

Reggie dădu din cap și plecă spre bucătărie.

Messalina încercă să rămână calmă în timp ce urcă scările.

– Ce e? Știi cine sunt? șuieră Lucretia pe hol.

Dar Messalina nu putea vorbi, era prea nerăbdătoare.

Intră pe ușa deschisă a camerei de zi. Înăuntru, o femeie cu părul roșcat stătea lângă divan, iar o alta aștepta așezată.

– Freya!

Messalina fugi în brațele ei.

Freya Renshaw, ducesa de Harlowe, o strânse în brațe.

– Draga mea, trebuie să-mi povestești totul.

– Deci ai primit scrisoarea mea? întrebă Messalina.

– Scrisoare? întrebă ea încet. Nu. Dar eu și Kester suntem pe drum spre Londra de o săptămână.

– Toate camerele din Londra sunt atât de goale? se auzi o voce din spatele lor.

Messalina tresări și abia atunci își aduse aminte că Lucretia și cealaltă femeie erau în cameră.

Se întoarse să se uite la ele. Lucretia se uita captivată la ea și la Freya. Cealaltă femeie se plimba prin cameră, admirând picturile de pe tavan. Era bucălată, cu obrajii roșii, iar părul ei era prins într-un coc dezordonat.

– Pictorii sunt fascinați de funduri, nu-i așa? întrebă femeia. Mai ales rozalii.

Își coborî privirea și se uită la ele.

– Am pierdut ceva?

Freya își dădu ochii peste cap.

– O mai ții minte pe sora mea, Elspeth?

– Elspeth? Lucretia păru suspicioasă. Aceeași Elspeth care fura gemul de căpșuni când venea în vizită?

– Îmi place gemul de căpșuni, spuse Elspeth visătoare.

Lucretia mijî ochii.

– Mă bucur să te revăd, zâmbi Messalina și se duse să o ia în brațe. Deși nu cred că te-aș fi recunoscut dacă Freya nu mi-ar fi spus cine ești. Aveai doar cinci ani pe atunci.

– Aveam șase, spuse Elspeth și se uită la Messalina. Și îmi aduc aminte de tine pentru că mi-ai citit o dată.

– Da?

Elspeth dădu din cap.

– Poezii. Nu cred că am înțeles vreun cuvânt, dar îmi plăcea vocea ta. În vara dinainte să se întâmple totul.

Trecuse mult timp de atunci, cincisprezece ani, dar toate își aminteau data. Era data la care murise Aurelia Greycourt, iar Ran de Moray fusese schilodit.

– Iar tu mi-ai furat bluza, spuse Lucretia.

Se uită urât la Elspeth.

– Ba nu, spuse Elspeth mult prea repede. Tu mi-ai dat-o.

Lucretia își puse mâinile în șolduri.

– Ba nu. Am lăsat-o lângă bustul acela oribil din bibliotecă, iar când m-am întors după ea nu mai era.

– Hmm, murmură Elspeth. Nu, îmi aduc aminte că mi-ai dat-o când am băut ceaiul.

Lucretia părea furioasă.

Din fericire, în acel moment apăru Pea cu ceaiul.

– Pâine cu dulceață, spuse Elspeth. E de căpșuni?

Îi zâmbi Lucretiei.

Messalina clipi și se uită la fresca de pe tavan.

Lucretia se așeză lângă Elspeth, probabil ca să păzească dulceața.

Messalina oftă și îi făcu semn Freyei către unul din scaune, iar ea se așeză pe celălalt. Turnă ceaiul.

– Mă bucur foarte mult că ești aici.

Freya luă ceașca.

– Spune-mi.

Messalina îi povesti ce se întâmplase și cum fusese obligată să se mărite cu Gideon îndată ce ajunseseră la Londra.

– Aș fi vrut să fiu aici, spuse Freya când termină. Dădu din cap și se uită la Elspeth. Dar eu și Kester ne-am dus să o luăm pe Elspeth de la complexul Femeilor Înțelepte. Sora mea se pregătea să devină noua bibliotecară.

Lucretia se uită de la Freya la Messalina.

– Femeile Înțelepte?

Messalina realiză că nu îi povestise Lucretiei despre ele.

Dar fu Elspeth cea care îi răspunse:

– Suntem un grup străvechi de femei. Unii cred că suntem urmașele preoteselor care păzeau pământurile înainte să vină romanii. Ochii îi licăriră. Istoria noastră e chiar fascinantă, de exemplu...

Freya își drese glasul.

– Cred că istoria recentă e mai importantă acum.

– Nu cred că sunt de acord, soră, spuse Elspeth încet.

– Preotese? izbucni Lucretia. E cumva o glumă?

– Nu, spuse Elspeth. Avem un complex în...

Freya își drese iar glasul.

– ... în nord, continuă Elspeth. Avem, am avut, aproape două mii de oameni acolo, inclusiv copii, bărbați...

– Stai, o întrerupse Lucretia. De unde sunt copiii dacă societatea asta este formată doar din femei?

Elspeth îi zâmbi cu superioritate.

– Preotese care nu au o religie condusă de bărbați. Nu am fost niciodată celibatare. Dar, în orice caz, nu ne mai numim preotese. Suntem Femei Înțelepte. Deși, continuă ea cu un aer academic, ceea ce spui tu este un aspect interesant, adică sexul cu bărbați. Sunt mai mult opinii...

Freya tuși.

– Cred că ar trebui să revenim la ce ne interesează.

– Da, se încruntă Messalina. Mai voia să-l părăsească pe Gideon? Mă gândeam că poate...

– Femeile Înțelepte te-ar putea ajuta? Freya se uită tristă la Elspeth. Nu. Mă tem că nu se poate.

– Din moment ce a fost închis, spuse Elspeth cu tristețe.

– Ce a fost închis? întrebă Messalina.

Freya strânse din buze.

– Liderii Femeilor Înțelepte au decis să izoleze complexul. Se uită la Messalina. Vor să izoleze societatea de influențele externe. Femeile care nu au fost de acord cu regulile lor au plecat.

– În lumea largă, murmură Elspeth care se uita cum Lucretia își punea dulceață pe pâine. Ca o poveste.

Messalina se simți ușurată. Trebuia să aștepte banii de la Gideon atunci. Se uită la Freya?

– Și Caitriona? A rămas acolo?

Caitriona era sora mijlocie a familiei Moray.

Freya se încruntă, frustrată.

– Caitriona plecase deja când eu și Kester am ajuns acolo. Nu știu unde e. Ne-am oprit și la castelul Ayr, dar Lachlan a jurat că nu a văzut-o.

Lachlan era fratele lor. Messalina își aducea aminte vag că el se ocupa de proprietățile lor.

– Caitriona se descurcă singură, spuse Elspeth calmă. Nu are nici un rost să o căutăm.

Se deschise ușa. Sam intră, ținând în mână o tavă, cu Daisy pe urmele lui.

– Hicks a spus că s-ar putea să mai aveți nevoie de gustări, doamnă.

– De ce nu mi-ai spus că avem un cățel în casă? exclamă Lucretia.

Lucretia îl luă în brațe, iar cățelul încercă să o lingă.

– Cum îl cheamă?

– Daisy, spuse Sam timid.

– Ce nume frumos! Freya îi zâmbi băiatului. E al tău?

– Nu, doamnă, spuse Sam și așeză tava pe masă.

– Este al meu, interveni Messalina. Dar Sam are grijă de el pentru mine.

– Serios? Elspeth îi dădu o bucățică de pâine. Ce băiat deștept!

– Chiar este, repetă Messalina, gânditoare.

Sam chiar era deștept. Trebuia să primească o educație. Realiză că băiatul o privea. Îi zâmbi.

– Vrei să te duci la bucătărie să bei niște ceai și să mănânci niște dulceață cât avem noi grijă de Daisy?

– Da, doamnă, spuse Sam și plecă în grabă.

– De unde l-ai luat? întrebă Freya când se închise ușa.

– Băiatul sau câinele?

Messalina arcui o sprânceană.

– Câinele, bineînțeles, spuse Freya dând din cap la gluma ei.

– Gideon mi l-a dăruit.

Messalina simți cum trei perechi de ochi se ațintesc asupra ei.

– Serios? întrebă Freya.

– Aș face orice pentru un cățel, spuse Elspeth și îl lăsă jos pe Daisy.

Cățelul se duse să adulmece fustele Messalinei. Se aplecă și îl luă în brațe.

– Nu știu de ce vi se pare așa surprinzător, spuse ea pe un ton defensiv.

– Poate ar trebui să-mi povestești ce s-a întâmplat de când te-ai căsătorit?

– Chiar ar trebui, murmură Lucretia.

Trădătoarea.

Elspeth puse jos ceașca de ceai și scoase din buzunarul rochiei un carnețel și un creion, apoi se uită la Freya.

– Pot să iau notițe.

Dumnezeule!

Când se întoarse la Whispers în seara aceea, Gideon era extenuat.

Când plecase de dimineață, realizase că nu fusese niciodată nevoie să plănuiască cu sânge-rece o crimă. Nu-l plăcea pe Greycourt. Cu o lună în urmă ar fi râs dacă cineva i-ar fi spus că va ezita să-l omoare.

Felul în care se gândea să-l omoare i se părea îngrozitor. Își petrecuse aproape toată ziua urmărindu-l. Asta după ce reușise să-l găsească într-o cafenea aglomerată, la ora prânzului. Greycourt era complet singur; nici măcar fratele lui nu era cu el... ciudat.

După aceea îl urmărise la croitor, la clubul de duel și înapoi la hanul unde stătea cu fratele lui. Când îi trebuia doar să aleagă un loc și să-l aștepte acolo.

Aristocrații considerau că să înjunghii pe cineva în spate era un lucru lipsit de cavalerism. Și, deși în majoritatea cazurilor nu era de acord cu ei, acum trebuia să admită că aveau dreptate. Nu era sigur că se poate strecura pe lângă un bărbat ca Greycourt și să-l omoare fără a-i da șansa să se apere.

Devenise un laș? Era atât de simplu: o lovitură scurtă și putea obține tot ceea ce-și dorea atât de mult.

Mai puțin pe Messalina. Pe ea avea s-o piardă.

Când intră în sufragerie, la timp pentru cină, avea pumnii încleștați. Dar ceva se întâmplă când își văzu soția vorbind relaxată cu sora ei. Inima îi deveni mai ușoară.

Ce sentiment ciudat! Îl neliniștea... faptul că dispoziția lui se schimba datorită unei singure persoane.

Se opri în prag pentru o clipă și atunci văzu o a treia persoană la masă.

– Hawthorne! exclamă Will Blackwell. Începusem să cred că ți-ai abandonat soția și pe minunata ei soră.

Îi aruncă o privire timidă Lucretiei când spuse ultima parte.

Lucretia se înroși.

Gideon ridică sprâncenele. Oare Blackwell era interesat de cumnata lui? În mod normal nu ar avea nici o șansă. Dar, în mod normal, nici el nu ar fi fost căsătorit cu Messalina.

– Bună seara! spuse soția lui, zâmbind.

Inima începu să-i bată mai tare.

Toți trei îl priveau cu nerăbdare, așa că făcu o plecăciune.

– Bună seara tuturor! Îmi cer scuze că am întârziat. Nu știam că avem un oaspete.

Se așeză vizavi de ele.

– Mă tem că e vina mea, spuse Blackwell rușinat. Am venit în vizită la tine și am ajuns să rămân la cină.

– Asta pentru că ați fost invitat la cină, răspunse Messalina. Până la urmă sunteți partenerul de afaceri al soțului meu. Sunteți bine-venit oricând.

– Sunteți foarte drăguță, spuse Blackwell.

Lucretia își înclină capul când văzu tava cu friptură pârlită pe care o aduse Reggie.

– S-ar putea să nu mai credeți asta după ce mâncați aici.

Pea intră cu o sticlă de vin și un castron cu ceva... gri.

– Cred că voi mânca cina la tavernă, murmură Reggie după ce puse tava pe masă.

– Vai, Reggie, nu ai putea să rămâi? Știu că Hicks se străduiește, spuse Messalina, surprinzându-l pe Gideon.

– Nu mă îndoiesc, doamnă, fu el de acord. Dar..., se uită la friptura arsă. Cred că aș putea să mănânc aici.

– Mulțumesc.

Zâmbetul Messalinei îl făcu să clipească. Împreună cu Pea plecară din cameră. Blackwell se întoarse către Messalina.

– Grija pentru bucătarul dumneavoastră vă face cinste, doamnă.

Gideon mârâi, simțindu-se ca un fraier că nu a complimentat-o el primul.

– Toți oamenii mei se vor transforma în mielușei în curând.

Se întinse după paharul Messalinei și îi turnă vin.

– Ce îngrozitor! murmură Lucretia. Cine îți va mai face treburile murdare atunci?

Blackwell se înecă.

Gideon își arcui o sprânceană, dar Lucretia nu părea să aibă vreo remușcare.

Messalina își drese glasul.

– Mergeți des la teatru, domnule Blackwell? se întoarse către Lucretia. Acolo ne-am cunoscut.

Păru o propoziție atât de intimă, dar nu era. Gideon se uită la pahar. Refuza să fie gelos.

– Mă tem că nu, spuse el trist. Afacerile îmi ocupă majoritatea timpului. Dar îmi place să citesc, când am timp.

– Da? Lucretia își îndreptă puțin umerii. Eu citesc acum *The Adventures of David Simple in Search of a Faithful Friend*.

– Ah, spus Blackwell. Una din favoritele mele. Ce părere aveți despre abordarea autoarei asupra moralității?

– Mi se pare foarte nobilă, dar puțin idealizată, spuse ea încet.

– Exact, răspunse Blackwell. De exemplu, David Simple este oripilat de oamenii din Londra, în timp ce mie mi se par prietenoși.

Messalina păru interesată.

– Trebuie să citesc și eu cartea după ce o termini, dragă.

Se uită la Gideon ezitant.

– Nu, nu am citit-o, spuse el.

– Lui Gideon nu-i place literatura, spuse Blackwell vesel. E un om ocupat.

Gideon mijì ochii la partenerul lui. Îl făcea să pară un prost.

– Cum a fost ziua ta, Gideon? Nu te-am mai văzut de dinainte de prânz, spuse ea.

O lăsase în pat, caldă și moleșită de plăcere.

Gideon își drese glasul.

– Foarte bună.

Ținând cont că și-o petrecuse gândindu-se la diferite moduri în care îi putea omorî fratele. Brusc, felia de friptură din farfurie i se păru prea grasă. Încercă să se gândească cum să continue conversația.

– Și a ta?

– Am fost la cumpărături pe strada Bond. Ezită, dar continuă: Apoi ne-am întors la Whispers, unde ne așteptau ducesa de Harlowe și sora ei, Lady Elspeth.

– Am băut ceai și am avut o conversație plăcută, spuse Lucretia sfidătoare.

Gideon își ridică sprâncenele. Chiar credea că are ceva împotrivă? Nu-i interzisese niciodată Messalinei să se vadă cu prietenele ei.

– Mama mea considera întotdeauna că o zi la cumpărături e foarte relaxantă, spuse Blackwell. Se întoarse spre Lucretia. Ce ați cumpărat, domnișoară Greycourt?

– Mă tem că doar o pereche de mănuși din piele, răspunse ea. Mama dumneavoastră locuiește în Londra, domnule Blackwell?

– Nu. Locuiește într-un orășel mic la sud de Londra. Dar o vizitez cât de des pot.

– Nu pot să nu mă întreb, spuse Gideon sec, cum ai timp de afaceri, să mergi la teatru, să citești cărți și să o vizitezi pe mama ta.

Messalina îl privi exasperată.

Dar Blackwell râse.

– Într-adevăr. Că tot veni vorba, mă tem că trebuie să mă retrag.

– Chiar trebuie? plânse Lucretia.

– Dar nu v-ați terminat mâncarea, spuse Messalina în același timp.

Blackwell se ridică și făcu o plecăciune.

– Mă tem că am alte planuri pentru seara aceasta. Vă rog să mă iertați.

Gideon dădu din cap cu un zâmbet în colțul gurii, iar Blackwell își luă la revedere. Se întreba ce planuri avea Blackwell. Când îl cunoscuse îi plăceau jocurile de noroc, dar nu era foarte norocos.

Se întoarse spre Messalina.

– Și tu ce ți-ai cumpărat astăzi, draga mea soție?

Messalina se înveseli și îi povesti despre ziua ei, iar el o privi atent.

Chipul ei era fericit.

Simți o împunsătură. Voia să fie mereu fericită. Să nu cunoască tristețea sau dezamăgirea.

Gideon se uită în farfurie. Avea să o întristeze. El era monstrul care avea să o facă să plângă.

Oare cum avea să trăiască cu el însuși după aceea?

– Mergem în camera de zi la un ceai? întrebă Messalina.

– Dacă vrei. Deși va trebui să-i explici lui Reggie de ce mergem acolo.

– Bineînțeles, oftă Messalina.

– De ce, întrebă Lucretia confuză.

– Pentru că, Gideon se ridică și o ajută pe Messalina, sora ta este hotărâtă să îmbunătățească servitorii și casa.

– Cineva trebuie să facă asta, murmură Messalina. Ceea ce îmi aduce aminte. Vreau să chem câțiva servitori să-i pun la încercare în următoarele zile. Sper că am aprobarea ta să angajez câți e nevoie.

– Nu știu dacă aprobare e termenul potrivit, spuse el când plecară spre camera de zi, dar ai aprobarea mea.

– Atunci asta va fi suficient, spuse ea posomorâtă.

Reggie era la ușă și se întoarse spre el.

– Vom bea ceaiul în camera de zi.

– Da, doamnă?

O privi încruntat.

– Mulțumesc, Reggie.

Bărbatul dădu din cap și se duse în bucătărie.

Gideon le escortă în camera de zi, unde Messalina se așeză pe divan.

– De fapt, nu știu de ce bem ceai după cină.

– Pentru că, Lucretia se așează pe un scaun, e o scuză ca să mâncăm tort.

Gideon se așeză lângă Messalina, dar fără să o atingă.

Ușa se deschise, iar Reggie o ținu pentru Pea care cără o tavă imensă.

– Minunat, spuse Lucretia. Alea sunt dulciuri?

– Da, spuse Messalina uitându-se la ele. Dar nu am crezut niciodată că Hicks poate să facă așa ceva. Îl privi cu suspiciune pe Gideon. Știi ceva despre asta?

Gideon ridică din umeri. Era încântat de reacția celor două la surpriza lui.

– L-am trimis pe Pea să le cumpere de dimineață. M-am gândit că v-ar plăcea.

Îi făcu cu ochiul lui Pea care zâmbi și ieși din cameră.

– Încerci să o mituiești pe sora mea?

Se aplecă și îi șopti la ureche:

– Da.

– Funcționează, spuse Lucretia fericită.

Messalina începu să râdă și începu să toarne ceaiul.

– Am văzut că am primit ceva prin poștă, spuse el când luă cana de ceai.

Lucretia gemu.

Messalina se strâmbă și îi turnă o ceașcă Lucretiei.

– Am primit invitația la balul pe care mătușa Ann îl organizează peste o săptămână la Windemere. E cam din scurt, dar cred că eu și Lucretia vom găsi ceva de îmbrăcat. Și i-am trimis mesaj croitorului să termine unul dintre costume mai repede.

– Sunt ușurat, spuse el sec. Dar nu pari foarte entuziasmată.

– Păi, e vorba de unchiul Augustus.

Lucretia mai luă o prăjitură și se uită la Messalina.

Oare Lucretia știa de amenințările unchiului lor?

– Și atunci de ce mergem? întrebă Gideon.

– Se pare că mătușa Ann a decis că acest bal este în onoarea căsătoriei noastre, răspunse Messalina.

Gideon ridică ceașca, dar nu bău. Se uită la Messalina, încercând să-și dea seama ce simte.

Messalina îi zâmbi.

– Tema este probabil ideea unchiului Augustus. Săraca Ann, face doar ce spune. Îi e frică de el.

Messalina se încruntă.

Detesta să o vadă supărată.

– Excelența Sa este o femeie bogată, căsătorită cu unul dintre cei mai puternici oameni din Anglia, spuse el încet.

– Nu se poate bucura de bogăție dacă e moartă, spuse Lucretia și luă o altă prăjitură.

Gideon se uită la ea. Nu mai văzuse niciodată o femeie mâncând atâtea prăjituri fără nici o reținere.

– Lucretia!

Messalina se uită speriată spre ușă.

Existau zvonuri despre moartea celorlalte două soții ale ducelui. Una căzuse de pe cal, iar cealaltă pe scări.

– Cunoști zvonurile la fel de bine ca mine, spuse Lucretia.

– Da, dar nu vreau ca unchiul Augustus să afle că vorbim despre asta, spuse Messalina.

– Nu îmi e frică de el.

– Poate ar trebui să-ți fie.

– Nici uneia dintre voi nu ar trebui să-i fie teamă, interveni Gideon.

Cele două surori îl priviră de parcă uitaseră că era acolo.

Gideon dădu din cap.

– Acum locuiți cu mine. Am bărbați ca Reggie în casă și afară.

– Nu știu dacă mă simt mai în siguranță știind că sunt într-o cușcă, spuse Lucretia. Bărbații care au mers în urma noastră pe strada Bond au fost discreți.

– Așa și trebuie, spuse Gideon. Intimidarea este cea mai bună protecție pe care o cunosc. Nu voi permite nimănui să vă rănească.

Messalina îi zâmbi, iar el nu mai văzu nimic altceva pentru o clipă.

Lucretia își drese glasul. Cuvintele lui o făcură să se destindă.

– Mulțumesc, îi spuse ea.

Gideon dădu din cap. Ar fi protejat-o pe Lucretia oricum. Era importantă pentru Messalina.

– Spuneai că o să angajezi servitori? o întrebă pe sora ei.

Messalina se întoarse spre Lucretia și începură să discute despre asta.

Gideon își sorbi ceaiul, privindu-le amuzat.

Dar se gândea la Windemere și la implicarea lui în morțile soților sale. Gideon era tânăr când a început să lucreze pentru el, așa că nu acordase atenție zvonurilor. Dar acum... Acum știa că bătrânul era în stare să angajeze un asasin ca să scape de nepotul său. Dacă putea face asta, era atât de greu de crezut că ar omorî o femeie?

Se încruntă și puse jos ceașca. Oare ura lui Windemere era pentru toți membrii familiei Greycourt? Nu păruse niciodată să țină la Messalina sau la Lucretia.

Se uită la Messalina care era prinsă în discuție cu sora ei. Buzele ei rozii îi atraseră atenția. Se uită la tava cu dulciuri. Oare cât avea să se mai poată bucura de zâmbetele ei?

Capitolul 12

Câteva ore mai târziu, Messalina se uită la Lucretia care căsca atât de tare că nu-și putea acoperi gura.

– Doamne, oftă Lucretia și se prăbuși pe divan.

Gideon plecase deja în biroul lui.

Messalina înghiți ultima gură de ceai și se uită la obiectul luxos.

– Te-ai gândit vreodată la cât de mult cheltuim pe... lucruri?

Lucretia se uită la propria cană.

– Nu? De ce aș face asta? Nu înțeleg.

– Păi... Se încruntă la setul de ceai. Sam, de exemplu, ar fi încă pe străzi fără mâncare și fără adăpost dacă nu l-ar fi angajat Gideon. Făcu semn către set. Cu banii pe care i-am dat pe set ar putea trăi liniștit câțiva ani. Nu mi se pare corect.

– Dar Gideon l-a angajat pe Sam, sublinie Lucretia. Și pare foarte sănătos.

– Da, dar mai sunt și alți băieți, spuse Messalina. Și fete. Mi-aș dori să... pot face ceva.

– Cum ar fi? întrebă Lucretia.

– Nu știu exact...

Îi veni o idee. O idee legată de copii de pe străzi și de ce ar avea nevoie ca să-și înceapă viața.

Un scop.

Lucretia căscă din nou.

– Trebuie să te duci la culcare, îi spuse Messalina.

– Nu mi-e somn, răspunse aceasta irascibilă.

– Parcă ai cinci ani, îi zâmbi Messalina.

– Messalina..., se jucă cu ceașca.

– Da, draga mea?

– Crezi că ar trebui să merg la balul de la Windemere? Se uită la sora ei și Messalina văzu că părea îngrijorată. Dacă unchiul Augustus... mă obligă să rămân?

Messalina simți un fior de groază.

Unchiul ei o amenințase pe Lucretia. Dar dacă nu se ducea, avea să fie furios. Și putea să-și verse furia pe cineva mult mai apropiat lui.

– Ține minte că Gideon va fi acolo. El te va proteja.

– Chiar și așa..., Lucretia își mușcă buza. Poate ar trebui să spun că mă doare capul sau ceva asemănător.

Messalina dădu din cap.

– Asta nu va face decât să atragă atenția asupra ta. E mai bine să pară că facem ce vrea el.

Lucretia se strâmbă.

– Știu, Messalina fu de acord. Dacă vin și Julian și Quintus? Sunt sigură că vor fi invitați sau obligați să meargă. Așa vei avea trei protectori.

– Bine. Se încruntă. Dar dacă unchiul Augustus plănuiește să mă oblige și pe mine să mă mărit? Pe tine nu te-a avertizat. Dacă va face același lucru și cu mine?

Messalina rămase fără aer. Oare ar trebui să-i spună despre amenințare? Dar cu ce ar ajuta? Lucretia era deja speriată și îngrijorată.

– Mă îndoiesc că ar face asta la balul mătușii Ann, spuse încet. Ar fi mult prea mulți martori dispuși să intervină. Dar ai dreptate. Trebuie să te ținem la distanță de unchiul Augustus.

Lucretia oftă.

– Nu mai știu nimic de Julian și de Quintus. Ți-au trimis vreun mesaj?

– La naiba, mormăi Messalina și caută în buzunarul rochiei. Da, mi-au trimis și am uitat să-ți spun. Ți-au luat camere. Aici.

Scoase misiva cu sigiliul familiei Greycourt.

Lucretia o luă și văzu scrisul ordonat al lui Julian. O citi și i-o dădu înapoi.

– Trebuie să recunosc că sunt surprinsă că nu au venit după noi. După ce s-a întâmplat aseară, eram sigură că o să apară și o să ne târască după ei.

Messalina își țuguie buzele.

– Poate că Julian și-a pierdut interesul.

– Iar Quintus probabil e beat.

– Nu erau așa, să știi, spuse Messalina încet. Înainte de Aurelia.

– Îmi aduc aminte că Julian râdea, spuse Lucretia.

– Chiar râdea, spuse Messalina și simți un fior de durere. Toți râdeau: Jules, Ran și Kester.

Pentru ochii ei de adolescentă erau ca niște zei. Îi venea greu să creadă că aveau doar șaptesprezece ani.

Nu erau bărbați.

Dar Freya se împăcase și cu Messalina, și cu Kester. Se îndrăgostise de el și se căsătorise cu el.

– Nu-mi aduc aminte prea multe lucruri de dinainte de moartea Aureliei, spuse Lucretia.

– Aveai doar opt ani. E greu de explicat. Aurelia era atât de solară. Bunătatea și râsul o făceau să strălucească. Când a murit, ceva în familia noastră s-a pierdut.

Lucretia oftă cu nostalgie.

– Îmi aduc aminte că înainte ca ea să moară, cei trei băieți erau cei mai buni prieteni, continuă ea. Alergau de colo, colo, erau apropiați ca frații. La momentul acela nu mi-i imaginam altfel, zâmbi cu tristețe. Dar nici nu mi-l imaginam pe Julian atât de sumbru.

– Mi-aș dori să-mi amintesc mai multe lucruri de atunci, spuse Lucretia încet. Mai multe despre mama, despre tata și despre Aurelia. Mai multe despre cum erau lucrurile atunci.

Messalina nu spuse nimic, dar își ciocni umărul de al Lucretiei. Tatăl lor murise când Messalina avea unsprezece ani, iar Lucretia șapte. Anul următor, Aurelia a murit în condiții misterioase, iar mama lor la scurt timp după aceea. Locuiseră la Greycourt toată viața și a fost un șoc să piardă și casa după ce pierduseră atâtea persoane dragi. Ultimul lucru pe care mama lor l-a făcut înainte să moară a fost să se asigure că Messalina și Lucretia vor ajunge la verișorul ei. Fusese un domn celibatar, în vârstă, care nu era interesat de prezența lor. Primiseră mâncare, haine și avuseseră un acoperiș deasupra capului, dar nu era acasă.

Iar după ce acesta a murit, au fost nevoite să locuiască cu unchiul Augustus. Verișorul lor fusese indiferent, dar unchiul lor era malițios, iar asta era mult mai rău. Nu le făcuse niciodată rău fizic, dar îi făcea plăcere să le certe pentru cele mai neînsemnate lucruri. Iar pedepsele lui erau meschine și crude.

La un moment dat au învățat să-l evite cât de mult puteau. Iar dacă se întâlneau cu el, să nu aibă nici o reacție.

De aceea Messalina vrusese întotdeauna o casă pentru ea și Lucretia. Asta până de curând. Din cauza lui Gideon, determinarea ei începea să se clatine. Trebuia să se gândească la siguranța Lucretiei.

Nu putea renunța la planul ei de a fugi, mai ales că ducele plănuia să o căsătorească pe sora ei.

Nu putea.

Lucretia căscă și își puse ceașca pe masă.

– Chiar trebuie să mă duc la culcare, spuse fără convingere. Știi că în copilărie îmi doream să fiu o bufniță? Toate lucrurile interesante se întâmplă noaptea, spuse ea adormită.

– Mă tem că și bufnițele au nevoie de somn, râse Messalina.

Se ridicară și urcară scările, iar când ajunseră la ușa Lucretiei își spuseră noapte bună.

Messalina se duse spre dormitorul ei. Gideon spusese că mai avea de muncă, dar poate terminase și o aștepta înăuntru.

Își aminti cum o ținuse în brațe noapte trecută și grăbi pasul.

Dar când intră în dormitor, văzu că nu era acolo. Barlett o aștepta să o ajute să se dezbrace.

Messalina încercă să-și ascundă dezamăgirea.

După ce Barlett plecă, se duse spre șemineu. Nu-i era deloc somn și își dori să-și fi cumpărat o carte în timpul plimbării cu Lucretia.

Se duse spre pat și văzu o bucată de hârtie. Își mușcă buza și, zâmbind, îl citi: „Îmi fac baie"

Nimic mai mult, dar Messalina știa că era o invitație.

Când ușa se deschise, Gideon nu se mișcă. Stătea sprijinit de marginea căzii. Știa cine e și știa, fără urmă de îndoială, că să o seducă pe Messalina acum era imoral.

Dar nu se putea opri.

O dorea mai mult decât orice altceva.

Fiecare pas pe care îl făcea în fiecare zi era gândit pentru a-și atinge scopul: bani și putere. Dar de când să căsătorise cu Messalina planurile lui fuseseră date peste cap. Petrecea prea mult timp

cu soția lui. Și își petrecea prea mult timp gândindu-se la ziua în care avea să o piardă.

Nu fusese niciodată atât de contrariat de o decizie simplă: să-l omoare pe Julian și să-și primească banii.

Dar bunătatea și blândețea Messalinei îl bântuiau.

Nu se dăduse înapoi de la nici o luptă, indiferent cât de puternic era adversarul lui. Trăise în St. Giles fără să se teamă. Se uitase în ochii unui duce și făcuse pacte cu el. Dar acum?

Acum era speriat de moarte, speriat că o s-o piardă.

Speriat că o s-o trădeze.

Deschise ochii și o văzu pe Messalina în pragul ușii. Purta cămașa de noapte, iar părul negru îi cădea în valuri până la umeri. Nevoia îl consuma.

Închise ușa și se rezemă de ea.

– Îmi datorezi o parte din zestre.

– Da, spuse el. Și o vei primi.

– Când?

Calculă cât de repede putea obține banii de la bancă. Asta însemna să rămână aproape fără bani, dar cealaltă soluție era să-i omoare fratele. Nu era încă pregătit pentru asta.

– În patru zile.

Păru confuză, dar apoi își ridică bărbia.

– Foarte bine.

– Hai să nu mai vorbim despre bani.

Îi întinse o mână.

Veni aproape de el.

– M-am gândit că ai vrea companie.

Cuvintele ei erau îndrăznețe, dar degetele îi tremurau când le puse în palma lui.

– Vreau, răspunse și o trase mai aproape.

– Vrei? întrebă și se aplecă.

Își înfipse mâna în părul ei, lăsând în urmă o dâră de apă. Ca și cum ar fi marcat-o. Asta îl excită.

– Dezbracă-te, spuse gâtuit, trăgând de funda de la gâtul ei.

Cămașa căzu la podea, iar ea rămase goală în fața lui.

Frumoasă, goală și a lui.

Își desfătă privirea. De la curbura sânilor, până la abdomen și apoi la conturul șoldurilor, la cârlionții dintre picioarele ei. Când ridică privirea, obrajii ei erau îmbujorați.

– Vino lângă mine, îi șopti.

– E atât de plină, spuse cu îndoială. Dacă intru, apa se va revărsa pe jos.

O trase mai aproape.

– Nu-mi pasă.

Messalina îi puse o mână pe umăr și se urcă în cadă, cu câte un picior de o parte și de alta. Ezită, neștiind ce să facă.

– Așa, murmură el și o trase și mai aproape. Stai jos, cu fața la mine.

Își îndoi picioarele și apa începu să curgă pe podeaua de marmură. Erau înghesuiți, dar când se puse în poala lui fu prea ocupat să-i cuprindă sânii și nu-i mai păsă. Fundul ei moale era lipit de mădularul lui și tentația era tortură pură.

Messalina ridică moneda de la gâtul lui.

– N-o dai niciodată jos?

– Niciodată, spuse și încercă să nu se gândească la fratele lui.

– Cred că e importantă dacă ții atât de mult la ea.

Gideon dădu din cap și refuză să-i răspundă, apoi văzu cum privirea ei devine tristă.

Messalina se aplecă și îi oferi buzele, iar el le acceptă. Gura ei era dulce, fierbinte și îi supse limba în timp ce el se juca cu sfârcurile ei. Simți cum își înfige unghiile în umerii lui, dar nu-i păsă. Nu-i păsa decât de ea. Încercă să respire și să-și astâmpere bătăile inimii, dar păru să-și fi pierdut orice rațiune. Băgă degetele în apă, între picioarele ei.

– Gideon, gemu ea. Oh, Gideon.

Numele lui pe buzele ei era cel mai erotic lucru pe care îl auzise vreodată.

Căută încet perla dintre picioarele ei și începu să o frece ușor, susținând-o cu mâna cealaltă când se arcui. Messalina încercă să-și depărteze și mai mult picioarele, dar cada era prea îngustă.

Gideon o pătrunse cu un deget, iar centrul ei neted și umed păru să-l țină captiv. Își dorea să o posede. Dar voia să aștepte, să facă asta la momentul potrivit.

Messalina gemu tare, iar Gideon realiză că ușa nu era încuiată. Keys sau Reggie puteau intra oricând să verifice dacă mai voia apă caldă.

Ar fi trebuit să o ia de acolo și să-i ascundă goliciunea, dar nu putu. Îi sărută bărbia.

– Dă-ți drumul pentru mine, iubito.

Messalina își mușcă buza de parcă ar fi agonizat, iar el își continuă mișcarea circulară între picioarele ei.

– Ah, spuse ea. Te rog.

Îl cuprinse de umeri și închise ochii strâns, cu buzele întredeschise și capul pe spate.

Arăta ca o sirenă seducătoare.

– Dă-ți drumul, îi șopti el.

Voia să-și frece mădularul de centrul ei umed, dar era momentul ei.

Messalina își arcui șoldurile și mai multă apă căzu pe jos. Îngheță pentru o clipă și apoi gemu ușor. Apoi își lăsă trupul să cadă peste al lui, fără vlagă și sătul.

Gideon o ridică imediat. Așteptase prea mult. Dar Messalina ridică privirea, iar el se așeză în mijlocul ei umed și împinse.

Messalina gemu.

Doamne!

Voia mai mult. Era frustrant. Trebuia să o posede. Să o pătrundă adânc și să o facă a lui.

– Gideon, murmură ea. Doamne, Gideon...

– Mai adânc, strigă el. Mai adânc.

Messalina dădu din cap.

Gideon credea că o să moară.

Messalina își puse gura peste a lui și se frecă încet de el. Sfârcurile ei îi atingeau pieptul, iar el simțea că nu mai rezistă. Apoi îl cuprinse, centimetru cu centimetru.

Doamne! Cât era de fierbinte! Cât era de strâmtă!

Își lăsă capul și gemu, iar penisul începu să-i pulseze. Extazul era aproape dureros. O făcu a lui.

Dar știa că lucrurile erau invers. Ea îl făcuse al ei.

*

Trei zile mai târziu, Messalina își puse mâna într-a lui Gideon și cobori din trăsură. Își aranjă fustele, iar Gideon se întoarse să o ajute pe Lucretia. Apoi ridică privirea.

Casa Windemere era luminată de torțe și felinare, iar trăsurile veneau încontinuu, adunând laolaltă toată crema societății.

Messalina se uită în jur. Peste o lună avea să fie mai multă lume în oraș. Trebuia să se pregătească pentru balul lui Gideon.

Brusc, realiză că plănuia să rămână cu el.

Gândul o făcu să zâmbească timid.

– Cum arăt? întrebă Lucretia, atrăgându-i atenția.

Messalina se întoarse și se uită la sora ei. Purta o rochie albastru-deschis cu dantelă la mâneci. Corsetul era decorat cu flori roșii și galbene, iar marginile rochiei erau finisate cu dantelă gri. Avea părul prins într-o coroniță cu perle.

Dacă nu era frica din ochii ei, ar fi fost perfectă.

– Arăți minunat, îi spuse Messalina cu sinceritate. Toți domnii de la bal vor fi la picioarele tale și toate domnișoarele vor fi geloase.

– Dumnezeule, spuse Lucretia. Exact asta voiam.

Gideon pufni în râs și le întinse câte un braț.

– Dacă sunteți gata, doamnelor.

Messalina simți că rămâne fără aer când îi zâmbi și se înroși. În ultimele zile făcuseră dragoste tot timpul și se simțea din ce în ce mai confortabil, dar și mai timidă în preajma lui. Nu avea sens, dar așa stăteau lucrurile. Gideon o ținuse în brațe toată noaptea, piele lui goală lipită de a ei și simțise că nu erau doar căsătoriți cu numele.

Poate că erau.

Dar dacă rămânea... Se uită la Lucretia când îl luă pe Gideon de braț.

Dacă rămânea cu Gideon și hotăra să aibă o căsnicie adevărată cu el, atunci Lucretia era în pericol. Poate Julian putea să o ducă departe?

O trecu un fior de durere la gândul că ar trebui să fie departe de sora ei. Poate că Gideon și oamenii lui puteau s-o protejeze. Poate puteau să trăiască în Londra, fericiți. Iar dacă nu-și folosea partea de zestre ca să fugă, atunci...

Își imagină fericirea de pe chipul lui Sam. Și a altor băieți ca el.

Viitorul ei era plin de posibilități.

Dar acum trebuiau să-i facă jocul unchiului Augustus. Messalina își îndreptă umerii și zâmbi. Gideon purta unul din noile lui costume și arăta ca un adevărat gentilom.

Astăzi intenționa să-l introducă în societate.

Respiră profund.

Gideon îi făcu cu ochiul și simți fluturi în stomac. El era motivul pentru care făcea asta.

Urcară scările de la Windemere și Messalina nu putu să nu facă o comparație între cât de fericită era acum față de ultima dată când fusese în casa unchiului ei. I se părea că trecuse o eternitate de la nuntă.

Gideon le conduse înăuntru. Holul era surprinzător de gol. Unul dintre lachei le luă mănușile și șalurile.

Gideon le ghidă spre scara spiralată către sala de bal de la etaj.

Acolo dădură nas în nas cu unchiul Augustus și cu biata Ann.

Ducele era într-o dispoziție foarte bună, ceea ce nu era niciodată un semn bun.

–Nepoatele mele dragi! Cât mă bucur să vă văd!

Nu se uită la Lucretia.

Se aplecă să o sărute întâi pe Lucretia și apoi pe Messalina. Apoi se întoarse către Gideon.

–Și Hawthorne, se uită la el de sus în jos. Un costum nou? Cu siguranță că nimeni nu și-ar da seama că ești fiul unei prostituate din St. Giles.

Messalina simți cum Gideon se încordează. Mama lui chiar fusese prostituată? Chiar dacă fusese, să spună așa ceva în fața lui Gideon...

Îl strânse mai tare de braț și se uită la el pe sub gene. Pe chipul lui nu se citea nimic. Simți un fior pe șira spinării. Știa că Gideon nu era nici rece, nici nepăsător, dar își ascundea emoțiile foarte bine. Oare o vedea ca mai mult decât un mijloc prin care să obțină bani?

Messalina strânse din buze.

Alți invitați se adunaseră în spatele lor și trebuiră să se grăbească. Apucă să-i spună câteva cuvinte lui Ann, îmbrăcată într-o rochie mov care nu o avantaja.

Messalina se uită în jur, observând chipurile celor care se întorceau. Știa că va fi o provocare, dar credea că ea și Gideon erau pregătiți.

– Vrei să ne plimbăm? îl întrebă.

– Cum vrei, îi răspunse.

Privirea lui era încă rece.

– Uite-l pe Julian, exclamă Lucretia după câțiva pași.

Messalina se uită și îl văzu pe fratele ei îmbrăcat într-un costum argintiu, rezemat de perete. O domnișoară, probabil cu mama ei, încerca să-l includă în conversația lor. Le ignoră pe amândouă și privi în jur. La unchiul lor.

Lucretia se aplecă peste Gideon.

– Începusem să cred că au plecat din oraș. Nu-l văd pe Quintus. Tu?

– Nu, oftă Messalina, știind că era la mesele unde se jucau jocuri de noroc și era mai multă băutură. Cred că ar trebui să-l salutăm pe Julian.

– Lasă-mă pe mine, îi spuse Lucretia și îi puse mâna pe braț. Dacă are o dispoziție mai bună decât arată, vin după tine.

– Mulțumesc, răspunse Messalina.

Nu-și dorea prea mult să vorbească cu Julian, nu după lupta dintre el, Quintus și Gideon și după cuvintele dureroase pe care i le spusese. Se simțea vinovată, dar nu voia să interfereze cineva în relația ei cu Gideon. Avea impresia că e pe cale să deschidă un cadou. Că era pe cale să se îndrăgostească.

Îl privi cu coada ochiului pe Gideon. Poate și el se îndrăgostea?

Încercă să-și ascundă zâmbetul și, după câțiva pași, zări o figură familiară.

– Uite-l pe lordul Rookewoode, murmură ea.

– Da.

Gideon îl privea ca un lup gata să atace.

– Vrei să fac prezentările? întrebă Messalina, mergând spre conte. Vorbea cu câțiva domni și doamne. Una din ele se întoarse și Messalina îi zâmbi. Uite-o și pe Arabella Holland. Ea, sora și mama lor au fost invitate la petrecerea la care am fost cu Lucretia. Se apropie de Gideon și îi mirosi parfumul. De fapt, există zvonuri cum că ea și lordul Rookewoode au ajuns la o înțelegere.

– Messalina! strigă Lady Holland întinzând mâinile. Cum adică te-ai măritat?

Messalina zâmbi și îi prinse mâinile într-ale ei.

– Vi-l prezint pe soțul meu, domnul Gideon Hawthorne. Gideon, dumnealor sunt lady Holland și fiicele ei, Regina și Arabella.

Fetele făcură o reverență. Amândouă aveau părul blond și ochii albaștri ai mamei lor, dar personalitățile lor erau complet opuse. Cea mai mare, Arabella, era serioasă și rezervată, în timp ce Regina era veselă și plină de viață.

– Deci e adevărat? interveni Regina. Chiar v-ați căsătorit. Dar de ce ați ales o ceremonie secretă?

– Nu cred că trebuie să întrebăm o chestiune atât de privată, o întrerupse Lady Holland.

Regina păru gata să se răzvrătească. Messalina zâmbi în colțul gurii.

– Știi că Freya a fugit ca să se căsătorească cu ducele de Harlowe? spuse ea încântată. Nu mă mir... au petrecut atât de mult timp împreună la petrecere.

Messalina deschise gura.

– Regina! murmură Arabella.

– Nu bârfim. Lady Holland se uită cu asprime la fiica ei. Cel puțin nu în public, adăugă.

– Nu înțeleg de ce ar fugi cineva ca să facă o nuntă pe grabă, spuse Regina. Oh! exclamă și o privi pe Messalina cu ochi mari. Nu am vrut...

– E în regulă, o asigură Messalina. Am vrut o nuntă mică.

Regina păru ușurată.

– Mama a spus că pot să am o nuntă maiestuoasă cu oricâți invitați doresc atunci când mă voi căsători cu domnul Trentworth. Sper că vei veni cu domnul Hawthorne, deși, bineînțeles, nu mă voi căsători înaintea Arabellei.

– Am fi încântați, spuse Messalina cu sinceritate și se întoarse către Arabella, zâmbind larg. Nu știam că ești logodită. Felicitări!

– Mulțumesc, răspunse Arabella, înroșindu-se.

Se uită la logodnicul ei.

Lordul Rookewoode părea să discute ceva important cu un alt domn, dar, parcă simțindu-i privirea, se întoarse către ea și îi zâmbi. Îi spuse câteva cuvinte domnului cu care vorbea, apoi se grăbi lângă Arabella.

Îi întinse brațul, apoi se uită sarcastic la Messalina.

– Domnișoară Greycourt, sper că v-ați revenit după călătorie.

– Da, domnule, răspunse ea cu un zâmbet răutăcios și făcu o plecăciune. Dar mă tem că mi-ați greșit numele. Sunt doamna Hawthorne acum.

– Serios? Zâmbetul lui era fermecător, dar era un bărbat frumos, iar el știa asta. Felicitări! Dumneavoastră și soțului dumneavoastră.

– Mulțumim, spuse Messalina. Vi-l prezint pe soțul meu, domnul Gideon Hawthorne. Gideon, dumnealui este Leander Ashley, conte de Rookewoode.

– Hawthorne, repetă lordul Rookewoode. Încă zâmbea, dar privirea lui deveni mai rece. Cred că te-am văzut la teatru acum câteva seri. Nu lucrezi pentru gazda noastră?

Gideon făcu o plecăciune, fără să trădeze nimic.

– Ba da, domnule.

Messalina se uită confuză între cei doi.

– L-ați cunoscut înainte pe soțul meu?

– Nu. Pur și simplu... am auzit de el, spuse lordul Rookewoode.

– Ce onoare! spuse Gideon, iar Messalina vru să-l calce pe picior. De ce îl antagoniza dacă voia să facă afaceri cu el?

– Am înțeles că trebuie să vă felicităm, domnule, spuse ea repede.

Contele zâmbi când se uită la Arabella.

– Într-adevăr. Sunt foarte norocos că domnișoara Holland mi-a acceptat cererea în căsătorie.

Era un sentiment drăguț, dar nu tocmai adevărat. Arabella provenea dintr-o familie respectabilă și avea o zestre potrivită, dar în mod normal nu ar fi atras niciodată atenția unui conte. Multe domnișoare o priveau cu invidie.

Arabella nu părea să observe. Îl privea cu adorație pe lordul Rookewoode, roșind la cuvintele lui.

– Leander m-a făcut cea mai fericită femeie din Londra, spuse ea, părând sinceră.

Pentru o clipă contele păru dezorientat, dar zâmbetul îi reveni imediat.

– Fericirea ta înseamnă totul pentru mine.

Lady Holland își drese glasul și se uită la Gideon.

– Încă mai lucrați pentru Excelența Sa, domnule Hawthorne?

Se uită cu coada ochiului la Messalina. Se știa că avea o zestre considerabilă și că soțul ei nu ar mai trebui să muncească dacă nu voia.

– Da, domnișoară, răspunse el relaxat. Dar am și propria afacere: mine de cărbune în nordul Angliei.

– Oh! Lady Holland deveni brusc neinteresată când discuția ajunse la afaceri.

Lordul Rookewoode se uita deja către domnul cu care vorbise mai devreme, iar Messalina consideră că era timpul să meargă mai departe.

Îi făcu lui Gideon un semn subtil cu cotul. Se uită la ea, iar ea își înclină capul în direcția ușilor care dădeau spre grădină. Gideon făcu o plecăciune.

– Ne scuzați, domnule. Domnișoarelor. Se uită la Messalina cu o strălucire năstrușnică în privire. Aș vrea să-mi duc soția la o plimbare prin grădină.

Messalina dădu din cap și plecară.

După câțiva pași, se aplecă spre ea.

– De ce am plecat atât de repede? o întrebă în șoaptă.

– Asta a fost doar introducerea, murmură ea, uitându-se în față. Dacă ai fi încercat să vorbești cu lordul Rookewoode despre afaceri acum, când abia v-ați cunoscut și în mijlocul sălii de bal, probabil te-ar fi omorât. Trebuie să te cunoască mai bine înainte să-i faci o propunere.

Gideon pufni, iar ea se uită la el.

– Nu știam că sunteți atât de vicleană, doamnă Hawthorne, îi zâmbi.

– Fac parte din societate de aproape zece ani, spuse ea sec. Dacă tu crezi că e o treabă ușoară, te înșeli amarnic.

Gideon începu să râdă, iar ea consideră asta o victorie. Zâmbi și ea.

– Unde mergem? îl întrebă confuză când ajunseră la ușile din colțul sălii de bal.

– În grădină.

Messalina văzuse grădina de mii de ori și i se păruse întotdeauna izolată și sumbră. Dar cu Gideon era total diferit.

– E minunată, șopti ea.

– Este, răspunse el.

Se plimbară pe alei, cu pietrișul scrâșnind sub picioarele lor, până când Gideon ajunse la o răscruce și se opri.

Messalina se uită la el. Ochii lui negri parcă ardeau în aerul nopții și se întinse să-i mângâie cicatricea. Gideon se aplecă și o sărută.

Messalina tremură și se lăsă în brațele lui. Inima îi tremură când îi linse buzele. Îl voia. Voia...

– Hawthorne!

Gideon se întoarse și dădu ochii cu Quintus.

Messalina îi puse mâna pe braț și se uită pe lângă el. Fratele ei era negru de furie. În spatele lui se afla Lucretia, cu ochii roșii, obrajii umezi, iar lângă ea stătea Julian, tăcut.

– Ce e asta? întrebă Gideon.

Quintus făcu doi pași în față și îi trase lui Gideon un pumn în bărbie.

Se clătină peste Messalina, iar ea simți cum scoase cuțitul.

– Nu!

Îi prinse mâna într-ale ei.

– Ești beat, îi spuse lui Quintus.

– Da, dar asta nu înseamnă că soțul tău nu merită o bătaie, spuse el fără să-și ia ochii de la Gideon.

– Oprește-l. Te rog. Se uită la Julian.

– Nu cred. O fixă cu privirea lui nemiloasă. Știi că în seara în care am ajuns, soțul tău ne-a spus că nu putem anula căsătoria pentru că deja vă culcaserăți împreună?

– Ce?

Messalina se uită la Julian, încercând să înțeleagă. În noaptea în care au ajuns...?

Simți că cerul i se prăbușește în cap. Noaptea în care au venit frații ei fusese noaptea în care făcuse prima dată dragoste cu Gideon. Trebuia... să existe o altă explicație. Dar, deși se chinui să găsească altă explicație, în sinea ei știa adevărul. Poate că era atras de ea, dar nu vorbise niciodată despre dragoste.

Cum de nu-și dăduse seama de asta?

Lucretia plângea în hohote. Messalina se întoarse încet spre Gideon.

– E adevărat ce spune fratele meu?

Într-o zi avea să fie mândră că vocea nu-i tremura și că ochii nu-i erau plini de lacrimi.

Gideon nu făcea decât să se uite la ea, și Messalina își dădu seama că se gândea. Ce să-i spună. Cum să o mintă.

Inima ei deveni de piatră. Nu o iubise niciodată. Totul fusese o capcană.

Messalina își ridică privirea, mândră.

– Spune-mi.

– Da, gemu el. Dar trebuie să mă asculți...

– Nu. Nu trebuie. Se întoarse și plecă din grădină.

Capitolul 13

Julian se uită cum Messalina plecă furioasă, cu Gideon pe urmele ei. Lucretia îl urma fără să scoată un cuvânt.

– Tot orașul va vorbi despre asta luni întregi, murmură Quinn. Când îl va părăsi.

Julian se uită la el. Deci nu era chiar atât de beat.

– Da.

O urmă și el pe Messalina. Știa că nu va vrea să discute cu el, era devastată, dar trebuiau să vorbească în curând. Și ea, și Lucretia trebuiau să plece din casa lui Hawthorne.

El și Quintus aveau să se asigure de asta. Și după, poate Hawthorne avea să sufere un accident.

Nu că Messalina i-ar mulțumi vreodată pentru asta.

Dar își protejase familia fără să primească mulțumiri de mai bine de zece ani.

Când Julian și Quintus ajunseră la ușile din grădină, Messalina traversa furioasă sala de bal, oamenii dându-se la o parte din calea ei.

Augustus privea toată scena, uitându-se când la ea, când la Lucretia, când la Hawthorne. Și zâmbi.

Julian fu atât de speriat că aproape se opri în loc. Ce urmărea Augustus? Ar fi trebuit să fie nemulțumit de atitudinea Messalinei față de soțul ei, bărbatul pe care îl alesese el. Dar părea aproape fericit. Se bucura să le facă viața un iad Messalinei și Lucretiei?

Mulțimea începu să murmure pe măsură ce Messalina avansa. Hawthorne împinse pe cineva care nu se mișcă suficient de repede din calea lui.

Julian merse calm pe urmele surorii sale. Îi ignoră pe cei care încercară să-l oprească. Pe cei care încercară să vorbească cu el, plini de răutate. Îi ignoră pe toți. Nu contau. Conta doar familia lui.

Când trecu pe lângă unchiul lui, Augustus îi făcu cu ochiul și ridică paharul, batjocoritor.

Gideon se uita pe fereastră, fără să vadă ceva anume. Noaptea începuse atât de bine. Balul. Cunoștința cu Rookewoode. Felul în care Messalina îi zâmbise... încrezătoare. Cu afecțiune.

Nu. Trebuia să poată repara asta. Era viclean și abil. Nu pierduse niciodată o luptă. Până la urmă, despre asta era vorba. Era un război al cuvintelor. Trebuia doar să le găsească pe cele potrivite ca să o recâștige.

O privi pe Messalina pe sub gene. Stătea cu sora ei vizavi de el. Privea cu ochi goi locul de lângă el. Nici măcar nu se uita la el. Trăi un sentiment nou: panica.

Să-l ia naiba pe Greycourt! Să-l ia naiba pe Quintus! S-o ia naiba pe Lucretia! Să-i ia naiba pe toți aristocrații, fiecare bărbat, femeie sau copil care stătea între el și Messalina. O avusese, cu frumusețea, puterea, ambiția și blândețea ei.

O avusese, iar acum îi era frică. Nu doar pentru că putea s-o piardă, ci și pentru că nu știa dacă poate trăi fără ea.

Trăsura se opri și realiză că ajunseseră deja la Whispers.

Messalina vru să se ridice și el se grăbi să ajungă la ușă înaintea ei. Îi oferi mâna prima dată Lucretiei. Aceasta îi dădu peste mână și sări ca o amazoană pregătită de luptă. Era greu să nu o admiri. Dar atenția lui era pentru femeia din spatele ei. Messalina încercă să-i evite mâna, dar era sătul de îmbufnarea ei.

O apucă ferm de încheietură. Încercă să și-o smulgă, dar îl lăsă să o ajute și coborî în tăcere.

Gideon își trase mâna ca ars. Messalina nu lăsa pe nimeni să o ajute, mai ales pe el.

Frica îl făcu să se aplece spre ea.

– O să-ți vorbesc, iar tu o să mă asculți, îi șopti.

Messalina se întoarse și se uită la el pentru prima dată de când plecaseră din grădina aia blestemată. Ochii ei erau inexpresivi. Chipul ei nu trăda nici o emoție. Vru să lovească ceva.

– Bine. Se uită la Lucretia cu blândețe. Noapte bună, draga mea.

– Dar...

Messalina îi puse mâna pe braț.

– Pot să fac asta singură. Trebuie să fac asta singură. Nu-ți face griji.

Vorbi de parcă Gideon nici nu era acolo.

Lucretia își mușcă buza și ochii i se umplură de lacrimi.

– Ești sigură?

– Da, spuse ea, ridicându-și bărbia cu mândrie.

Era furios că arăta așa... de parcă ar fi distrus ceva înăuntrul ei.

Lucretia îi aruncă o privire amenințătoare și plecă.

O apucă de mână pe Messalina și o trase înăuntru. Nu avu curaj să-i dea drumul. Se temea că o să fugă. Putea să o convingă dacă își folosea toate abilitățile.

Dar când intrară în biblioteca goală și închise ușa în urma lui nu mai avu nici un sentiment de siguranță. Se smulse din strânsoare lui și se uită la rafturile goale.

– Spune ce ai de spus. Vreau să mă culc.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc, spuse el, inspirând adânc.

– Nu? Încă se uita la rafturi ca și cum ar fi fost prea dureros să se uite în ochii lui. Nu cred că ți-ai imaginat altceva când ai ales să mă seduci pentru ca frații mei să nu poată cere anularea căsătoriei.

– Eu..., nu știu ce să mai spună în continuare. Inima îi bătea nebunește. Înfruntase moartea și nu fusese atât de speriat.

Dar acum... Era terifiat.

– Deci? întrebă ea.

Părea... plictisită. Asta îl înfurie și izbucni.

– Ce mai contează când m-am culcat cu tine? Se apropie de ea până când nu-i mai rămase decât să se uite în ochii lui. Amândoi am făcut un pact: că va fi o căsătorie de fațadă. Asta nu s-a schimbat pentru că ne-am culcat la altă dată decât am stabilit.

– Nu? întrebă ea încet. Nu face pe nevinovatul, Gideon. Când ne-am culcat împreună am crezut că relația noastră s-a schimbat. Am crezut că am putea fi..., se opri și dădu din cap.

– Ce?

Voia cu disperare să termine ce avea de spus. Dacă recunoștea ce simțea pentru el, sigur lucrurile aveau să fie în regulă.

Își ridică bărbia, iar în ochii ei văzu mai multă durere și furie ca niciodată.

– Îndrăgostiți. Credeam că am putea să ne îndrăgostim. Că ai ajuns cumva să ții la mine.

Se uită la ea, uşurat.

– Deci recunoști că simți ceva pentru mine?

– Da, simțeam ceva pentru tine, spuse și se întoarse cu spatele. Spre deosebire de tine. Mă îndoiesc că ai simțit altceva în afară de lăcomie.

Gideon era disperat. Simțea cum îi alunecă printre degete.

– Știai de unde vin? Știai ce vreau? De ce te porți de parcă ar fi o surpriză?

– Nu ar trebui, nu-i așa? murmură. Mi-ai spus foarte clar că nu ai inimă. Suflet. Am fost o proastă că m-am îndoit de asta, chiar și pentru o clipă.

Îi tremurau buzele, dar îl privi cu determinare.

– Mi-am îndeplinit promisiunea, mai mult decât o dată. Îmi vreau partea de zestre mâine.

Dacă îi dădea banii, avea să-l părăsească.

– Nu pot.

Dădu din cap.

– Nu poți sau nu vrei să-mi dai banii?

– Nu vreau.

Scrâșni din dinți.

– Bine, atunci. Se întoarse. Când îmi vei da banii, voi pleca. Și îmi vei da banii mei. Să te bucuri de răscumpărare, Gideon, dar nu încerca să mă mai păcălești. Lasă-mă în pace.

Se simți ca și cum ar fi fost înjunghiat când Messalina plecă spre ușă. Era un coșmar.

O pierdea.

– Stai.

Fugi după și încercă să o apuce de braț. Messalina își trase mâna.

– Nu mă atinge.

– Messalina, spuse gâfâind.

– Nu. Era hotărâtă. Poate că ai casa asta, banii mei și numele meu, dar nu mă ai pe mine.

Și îl părăsi.

Picioarele ei păreau de plumb. Urcă încet pe scări. Nu voia să arate cât era de rănită. Că Gideon aproape o distrusese.

Mai erau doar câțiva pași și apoi putea să se odihnească. Era o Greycourt și nu ceda în fața dezastrului sau a umilinței.

Barlett o aștepta pe hol, în fața dormitorului pe care îl împărțise cu Gideon.

– Doamnă? Vă simțiți bine?

– Da, dădu din cap. Poți să te duci la culcare.

– Dar...

Messalina o ignoră. Continuă să meargă pe hol. Nu voia să mai vadă niciodată dormitorul lui Gideon.

Se pregătea să bată la ușa surorii sale când aceasta o deschise. O trase înăuntru și o luă în brațe.

– Îmi pare atât de rău, plânse Lucretia. Vocea ei era răgușită, ca și cum ar fi plâns din nou. Nu aveam nici un drept să vorbesc despre căsnicia ta cu Julian. Dar vorbea atât de urât despre Gideon încât a trebuit să-i spun că ați consumat căsătoria și că trebuie să-l accepte. Julian a cerut să știe ce vreau să spun... Lucretia se dădu în spate și se șterse cu mâneca, precum un copil. Îmi pare rău, Messalina. Nu ar fi trebuit să deschid gura. Te rog, iartă-mă.

– Nu am pentru ce să te iert. Messalina dădu din cap. Serios, e mai bine să știu. Am fost o proastă.

– Dar erai atât de fericită, șopti Lucretia, cu ochii umezi.

– Da, dar era o fericire falsă, nu-i așa? Încercă să zâmbească, dar nu putu. Nu-i pasă de mine. Nu așa cum îmi păsa mie. Probabil deloc. Cred că s-a prefăcut în tot acest timp. Mi-ar fi arătat adevărul mai devreme sau mai târziu: căsnicia noastră era o înșelătorie.

Începu să plângă. Lucretia o luă iar în brațe.

– Mi-ar plăcea să-l provoc pe Gideon la duel, exclamă ea. I-aș înfige o sabie direct în inima neagră.

Messalina chicoti.

– Ce sângeroasă ești! Chiar cred că ai face asta dacă ai putea.

– Să fii sigură, răspunse ea, indignată.

– Calmează-te, tigroaico. Aș rămâne singură dacă ai fi arestată.

– Bine, fie, spuse ea, prefăcându-se dezamăgită.

Messalina știa că sora ei încerca să o înveselească, dar nu putea să zâmbească și nici să se oprească din plâns.

– Lasă-mă să te ajut cu corsetul, Lina, îi spuse blând. Fără să știe de ce, numele pe care Lucretia îl inventase pentru ea în copilărie o făcu să plângă mai tare. Lucretia îi desfăcu corsetul. Gata. Acum ridică-te să-ți desfac fustele. Cu grijă.

– Nu ar fi trebuit să o trimit la culcare pe Barlett. Picioarele îi tremurau. Iar tu ar trebui să ai propria servitoare.

– Nu fi prostuță, răspunse ea. Întotdeauna mi-a plăcut să o împart pe Barlett.

– Dacă spui tu, murmură Messalina. Era atât de obosită.

Fustele Messalinei căzură la podea.

– Poți să scoți picioarele. Vezi? Pot să fiu servitoarea ta. Nu avem nevoie de nimeni altcineva.

– Numai că nici una dintre noi nu știe să gătească.

– La naiba! Chiar îmi plac tartele cu lămâie. Cred că aș putea trăi numai cu ele.

Messalina râse încet.

– Atâta timp cât ne avem una pe alta, totul o să fie bine.

Dar în adâncul inimii știa. Îl voia și pe Gideon. Un bărbat care să o țină în brațe noaptea. Care să-i zâmbească tandru. Cu care să se certe pentru masa din sufragerie. Un bărbat care s-o iubească pentru ea.

Dar asta nu avea să se întâmple, nu-i așa? Fusese o proastă să uite că Gideon se căsătorise cu ea pentru numele și averea ei. Nimic mai mult.

Iar acum? Oftă când Lucretia îi trase crinolina. Acum trebuia să facă planuri pentru a fugi din țară, sperând că Gideon se va ține de cuvânt și îi va da banii. Nu știa dacă mai putea să aibă încredere în el.

Lucretia îi trase pe cap o cămașă de noapte. Messalina se întoarse către ea și îi luă mâinile într-ale ei.

– Mulțumesc.

Lucretia o pupă pe obraz și o trase în pat.

– E ca atunci când eram mici, nu-i așa?

– Cred că da, spuse, încercând să pară veselă.

Se puse în pat și se înveli până sub bărbie. Se uită la tavan, iar Lucretia stinse lumânarea, apoi se băgă în pat.

– Noapte bună, îi spuse Messalina.

– Noapte bună, șopti Lucretia.

După câteva minute Lucretia adormi. Dar Messalina rămase trează ore întregi.

Capitolul 14

Aproape o săptămână mai târziu, Gideon se întâlni cu soția lui pe scări. Amândoi se opriră.

– Bună ziua, murmură ea, fără să se uite la el.

Gideon își dorea să-i poată răspunde la fel de sec. Să nu-și dorească atenția ei. Să treacă pe lângă ea fără să-i spună un cuvânt. Dar nu putea.

– Ce mai faci?

Avea o coafură elegantă, purta o rochie verde-închis care o avantaja, dar avea cearcăne. Ar fi vrut să accepte să vorbească cu el. Trebuia să existe ceva ce putea spune ca să nu se mai comporte ca doi străini. Care să o facă să-i zâmbească din nou.

Nu era dispus să renunțe. Era soția lui, amanta lui, femeia lui... chiar dacă acum nega asta.

– Sunt bine, răspunse cu răceală.

Gideon inspiră.

– Ne vedem la cină.

Nu putu să-și ascundă disperarea din voce.

– Bineînțeles, spuse și apoi dădu din cap de parcă Gideon era un cunoscut cu care se întâlnise pe stradă, unul pe care nu îl plăcea în mod deosebit, iar apoi continuă să urce scările.

La naiba! Gideon coborî restul scărilor în grabă, ca și cum ar fi fugit de toate problemele. Poate la cină avea să vorbească cu el. Nu mai dormise în dormitorul lui din seara balului.

– Șefule, îl salută Keys cu precauție când ajunse la în hol.

– Ce ai aflat? îl întrebă Gideon, mergând spre ușă.

Îi ceruse lui Keys să-l urmărească pe Julian Greycourt și să afle cât mai multe despre el. Cunoașterea înseamnă putere, iar Gideon plănuia să fie în avantaj la următoarea întâlnire cu Greycourt.

Keys se grăbi să-l prindă din urmă în timp ce cobora scările din fața casei.

– Am auzit ceva. E posibil ca Greycourt să se întâlnească cu un domn.

– Unde? mârâi Gideon.

– La Opal?

Gideon făcu ochii mari în timp ce începură să meargă pe drum. Opal era o cafenea cunoscută ca fiind locul de întâlnire al scursurilor aristocrate: preoți ruinați, bancheri corupți și tâlhari dubioși.

– Nu mă gândeam că Greycourt ar putea frecventa un asemenea loc.

– Cred că asta e și ideea, răspunse Keys vesel. Nimeni nu s-ar gândi să-l caute acolo. Se poate întâlni cu oricine, fără să dea de bănuit.

Gideon îi aruncă o privire.

– Ești sigur de asta?

– Fratele lui vorbește mult când e beat.

Gideon doar mârâi.

Era o zi încântătoare, iar soarele strălucea pe cer, iar orașul era plin de viață, de oameni care se bucurau de vremea frumoasă. Merseră în tăcere timp de douăzeci de minute, înainte să intre pe o alee îngustă, plină cu magazine.

Keys îl privi agitat.

– E chiar aici.

– Știu, izbucni Gideon, apoi se simți rușinat. Îmi pare rău.

După colț, Opal era pe dreapta. Spre deosebire de celelalte afaceri din zonă, Opal nu avea nici un semn. De fapt, singurul indiciu că se afla acolo era aroma de cafea.

Gideon își lăsă capul când intră. Înăuntru, mesele erau înconjurate de separeuri înalte. Spre deosebire de alte cafenele, patronii de la Opal nu-și doreau să fie văzuți. Tavanul era traversat de grinzi murdare și lungi, iar singura lumină venea prin câteva ferestre prăfuite.

– Acolo, spuse Gideon și arătă spre un separeu izolat, în cealaltă parte a camerei. De acolo putem vedea intrarea.

Keys încuviință din cap și se duseră la masă. Un băiat veni cu două vase de cafea și acceptă monezile pe care le primi fără să scoată vreun cuvânt.

Gideon luă o gură de cafea și simți cum se mai relaxează. Cafeaua era una dintre cele șapte minuni ale lumii, iar cei care preferau ceaiul erau nebuni.

Mai puțin... Messalina. Închidea ochii încântată când lua prima gură de cafea. Se strâmbă la vasul din fața lui.

– Te-ai gândit la vorbe dulci? îl întrerupse Keys.

– Ce? mârâi Gideon.

Keys făcu ochii mari.

– Vreau doar să spun că pari... ăă... supărat, șefule. Și nu mai e un secret că te-ai certat cu doamna.

– Și presupun că viața mea personală a devenit subiect de discuție pentru tine, Reggie, Pea și toți băieții lui. Sunteți ca niște babe bârfitoare.

Keys își țugui buzele și se strâmbă.

– Da, suntem. Dar știi, șefule, ceea ce se întâmplă are legătură și cu afacerile. Dacă ești prost dispus și noi vom avea o zi proastă. Și dacă te gândești la doamna și la ce nu se întâmplă în dormitor în loc să te gândești la muncă, cineva ar putea profita de asta.

Gideon dădu din cap, încercând să nu își arate dispoziția. Nu voia să-i rănească sentimentele.

– Ești un bărbat înțelept, Keys.

– Mulțumesc, șefule, se înroși el, încântat de laude.

– Ce ai sugera să fac pentru a-mi recâștiga soția dacă ești așa mare filosof? Am încercat orice. I-am cumpărat chiar și flori. I le-a dat servitoarei.

– Sunt sigur că majoritatea femeilor iubesc florile. Keys își drese glasul. Dar poate doamna Hawthorne ar prefera altceva.

– Cum ar fi? întrebă Gideon nerăbdător. Detesta să se simtă ca un ignorant în general, dar acum, în privința Messalinei, se simțea ca un prost. Bomboane?

– Bomboane își dorește cu adevărat? întrebă Keys și își înclină capul.

Gideon se încruntă, cu privirea ațintită spre ușa de la intrare. Nu avea experiență în curtarea unei femei. În trecut avusese doar întâlniri ocazionale: plăcute pentru ambii parteneri, dar nu serioase.

Dar acum era ceva serios. Ce voia Messalina cu adevărat? Cum ar putea să o recâștige? Keys avea dreptate: nu mai era concentrat. Se gândea la ea chiar și atunci când se ocupa de afaceri.

Era ca o durere în suflet... suferea pentru că nu-i mai putea vedea zâmbetul. Pentru că îl evita.

O voia înapoi în patul lui, dar era mai mult de atât. Voia să o vadă bându-și ceaiul. Voia să o ducă la plimbare în parc. Voia să afle părerea ei despre afaceri, mâncare și teatru. Voia să o țină în brațe când dormea. Absența ei îi lăsase un gol în suflet.

Ușa se deschise și apăru Greycourt.

– Pst! îl avertiză Keys.

– Îl văd.

Gideon își acoperi fața cu o mână, încercând să se ascundă.

Se uită cu coada ochiului la Greycourt și văzu că îi spuse ceva bătrânei care servea cafeaua, iar aceasta zâmbi larg. Greycourt se așeză la una din mesele de lângă geam și primi o cafea.

– Parcă spuneai că se întâlnește cu cineva, mormăi Gideon.

În acel moment intră pe ușă un bărbat purtând o pălărie care îi acoperea ochii. Se duse direct la masa lui Greycourt și își scoase pălăria.

Era contele de Rookewoode.

– O felie de chec cu semințe? o întrebă Messalina pe Lady Gilbert în după-amiaza aceea.

– Mulțumesc, spuse femeia și întinse farfuria.

Era doar vina Lucretiei că organizau o după-amiază de ceai. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să stea întinsă în patul pe care îl împărțea cu sora ei și să-și plângă de milă. Dar ieri Lucretia o convinsese să iasă la cumpărături pe strada Bond și acolo se întâlniseră cu Lady Gilbert.

Messalina își aduse aminte de cât de doritoare fusese de bârfă pe scările teatrului. Și era sigură că abia aștepta să vorbească despre scena scandaloasă de la balul unchiului Augustus.

Dar Lady Gilbert părea mai mult singură decât rea. Înainte ca Messalina să apuce să-și dea seama, Lucretia deja o invitase la ceai. Apoi o convinsese să le invite pe fetele Holland, pe Freya și pe Elspeth.

Doar Lady Gilbert venise momentan. Messalina se distra în ciuda necazurilor. Lady Gilbert avea obrajii roșii și era evident că se simțea bine. Poate că Lucretia avusese o idee bună.

–... și domnișoara nu și-a mai găsit jartiera, spuse Lady Gilbert, terminând o poveste la care Messalina nu mai era atentă.

–Serios? Lucretia era atât de aproape de marginea scaunului încât Messalina se temea că ar putea să cadă. Nu știam.

Lady Gilbert dădu din cap.

–Dar..., Lucretia se încruntă. Ce s-a întâmplat cu papagalul?

–Păăăi, Lady Gilbert trase aer în piept.

Noul ei majordom, Crusher, deschise ușa și spuse:

–Excelența Sa, ducesa de Harlowe, Lady Elspeth de Moray, doamna și domnișoarele Holland.

Toate cele cinci femei intrară în cameră. Elspeth se uită după majordomul care plecase. Lady Holland îi zâmbi Messalinei.

–Cât mă bucur să iau ceaiul cu tine și Lucretia, bineînțeles și cu Lady Gilbert.

Urmară prezentările și plecăciunile.

Messalina stătea pe divan și îi făcu semn Freyei să se așeze lângă ea. Vechea ei prietenă purta o rochie cu dungi alb și turcoaz, care îi scotea în evidență părul roșcat, aranjat într-un coc elegant. Dar Freya părea îngrijorată.

Fir-ar! Mereu fusese perspicace.

–Ce faci, draga mea? murmură ea.

Messalina dădu din cap. Dacă vorbea, era posibil să izbucnească în lacrimi.

Lucretia deja ceruse mai multă apă și le oferea invitatelor farfurii cu felii de chec.

–Vă bucurați de căsnicie? o întrebă Lady Holland pe Freya.

Freya zâmbi în colțul gurii și se uită cu îngrijorare la Messalina.

–Probabil mai mult decât ar trebui, spuse ea.

Arabella și Regina chicotiră.

Messalina nu-și mută privirea. Nu era vina Freyei că mariajul ei fusese un eșec. Freya trebuia să se bucure de căsnicia ei. Se căsătorise din dragoste. Messalina fusese atât de aproape să aibă o căsnicie bazată pe iubire și afecțiune. Dar totul fusese o minciună.

Ignoră privirile îngrijorate ale Lucretiei și Freyei. Își luă ceaiul care se răcise și ascultă conversațiile despre logodne și căsătorie.

Dintr-odată, dorul de Gideon o copleși.

Să-l ia naiba! O trădase și singura lui grijă era cum să facă să o aducă înapoi în patul lui. Ca și cum ar fi putut pur și simplu să uite

minciunile lui. Chiar și darurile lui erau jignitoare. Ura florile tăiate. Se uscau și lăsau în urmă un miros dulceag.

Ce bine ar fi fost ca atenția lui să fie reală. Să poată avea încredere în sentimentele lui.

– Am avut o nuntă mică, spuse Freya și se trezi la realitate. La biserica de lângă casa lui de la țară. A fost minunat.

– Dar au participat și membrii familiei tale? o întrebă curioasă pe Lady Freya.

– Mă tem că am fost doar noi și martorii, răspunse Freya.

– Ce interesant ar fi fost să participe și fratele tău, ducele, exclamă Regina. Ar fi fost doi duci sub același acoperiș. Își imaginează scena. Mă întreb care dintre ei ar fi avut întâietate?

– Nu știu. Freya se uită la Messalina. Dar lui Ran nu-i place să plece din Edinburgh, spuse relaxată.

Messalina o privi cu compasiune. Ran de Moray, ducele de Ayr, nu ieșea nici măcar din casă din ce înțelesese. După evenimentele îngrozitoare din noaptea în care a murit Aurelia, își pierduse brațul din cauza unei infecții. Tragedia îl schimbase pentru totdeauna, ca și pe Quintus.

Și pe ea.

Messalina auzi vag conversațiile din jurul ei. Încercă să participe, zâmbind din când în când, dar în majoritatea timpului nu scoase nici un cuvânt. Asta până când Lucretia se ridică și îi atrase atenția.

– Crema de lămâie e mult mai bună decât tartele cu mere.

Elspeth ridică o sprânceană.

– Serios?

Lucretia aproape scuipă. Messalina se uită la Elspeth care îi făcu repede cu ochiul. Zâmbi. Ce nebunatică! O tachina pe Lucretia, iar ea nici nu-și dădea seama.

Ușa se deschise și Sam intră cu Daisy.

– Ce bine, Daisy e aici. Elspeth îi zâmbi băiatului. Și Sam.

Messalina îl chemă la ea. Sam veni, cu ochii mari. Daisy se duse la fetele Holland.

– Ce cățeluș adorabil! exclamă Arabella și îl luă în brațe.

– Am cunoscut cândva o vicontesă care avea un câine cu trei picioare, spuse Lady Gilbert.

– Da?

Elspeth o privi curioasă.

– Da.

Lady Gilbert începu să-i povestească lui Elspeth.

Messalina se întinse și îi dădu lui Sam o felie de checi.

Era un băiat atât de drăguț. Începuse să plănuiască deschiderea unei școli de gramatică gratuite pentru băieții din St. Giles. Dar trebuia să lase în urmă și planurile ei și pe Sam. Își mușcă buza.

În dimineața aceea sângerase. Gândul că nu va avea copii pe care Gideon să-i poată folosi împotriva ei ar fi trebuit s-o bucure. Ar fi trebuit să fie o ușurare.

Era o ușurare.

Dar își dorea copii. Copii cu Gideon, în ciuda trădării lui. Își putea imagina o fetiță, cu buclele în vânt în timp ce alerga. Sau un băiețel, solemn și serios, cu ochii negri.

– Trebuie să ne întâlnim mai des.

Lucretia se uită la Messalina cu o hotărâre foarte familiară. Era aceeași determinare care o făcuse să aducă un purceluș în camera lor când erau mici, ceea ce o făcuse pe guvernantă să plece. Era a treia din acel an.

– Propun să ne vedem în fiecare lună, spuse Lucretia. Să discutăm lucruri importante.

– Cum ar fi câinii cu trei picioare? întrebă Regina confuză.

– Câini cu trei picioare, meditâ Elspeth, cremă de lămâie versus tartă cu mere și cărți. Cărțile sunt foarte importante. Se gândi pentru o secundă și adăugă: Ah! Și majordomi.

– Majordomi? întrebă Freya.

Elspeth o privi serioasă.

– Sunt foarte misterioși. Nu ai observat?

– Mi se pare o idee foarte bună, spuse Arabella brusc. Mi-ar plăcea să am un loc unde să pot discuta și despre altceva decât modă.

Se uită în jur și toată lumea încuviință din cap. Lucretia era încântată. Messalina nu știa dacă era o idee bună. Dacă ea și Lucretia plecau, nu aveau cum să mai participe la aceste întâlniri. Dar era evident că Lucretia nu se gândea la asta.

– Minunat! Atunci ne vedem luna viitoare? întrebă Lucretia, bătând din palme.

Toată lumea fu de acord și începură să discute despre ce subiecte ar putea aborda la următoarea întâlnire.

Lângă Messalina, Sam adormise sprijinit de divan. Zâmbi, în timp ce discuția continuă. Ținea la Sam. Gândul că trăise singur, pe străzile periculoase din St. Giles, îi provocă un fior de durere. Oare câți băieți ca Sam mai erau în St. Giles?

Dacă ar putea să înființeze școala la care visa...

Lady Holland se ridică și își luă la revedere împreună cu fetele. Lady Gilbert le urmă și după ce îi lăsă să plece pe Sam și Daisy, Messalina le conduse la ușă.

– Eu aș vrea să mai stau puțin, spuse Freya. A trecut mult timp de când nu am mai vorbit singură cu Messalina.

Lucretia, Freya, Elspeth și Messalina le urmăriră pe doamne urcând în trăsură.

– Unde putem vorbi? o întrebă Freya.

– Tot în camera de zi.

Messalina le conduse înapoi, conștientă că Lucretia o privea curioasă.

Freya așteptă să ajungă alături de cele trei în camera de zi înainte să se răsucească spre Messalina.

– Spune-mi. De ce ești atât de tristă?

Messalina închise ochii și îi povesti totul. Când termină, Freya rămase tăcută.

Lucretia se aplecă, turnă o ceașcă de ceai și i-o înmână Messalinei. Era călâi, dar sora ei îl bău, sperând ca degetele să i se oprească din tremurat.

– Vrei să-l omor? întrebă Elspeth serioasă.

– Ai mai omorât pe cineva până acum?

Lucretia se uită la ea. Elspeth ridică din umeri.

– Nu, dar nu cred că ar fi prea greu.

– Ce vrei să faci acum? o întrebă Freya pe Messalina cu seriozitate.

– Vreau..., Messalina se încruntă. Ce vrei să spui? Eu și Lucretia o să plecăm când îmi primesc banii.

– Asta e o variantă.

– Care sunt celelalte? întrebă Lucretia.

– Ai putea să rămâi cu Hawthorne, spuse Freya. Aici ai familia, prietenii. Chiar vrei să nu-i mai vezi niciodată?

– E un escroc mincinos, spuse Lucretia plină de venin. Un escroc mincinos și manipulator.

– Da, este. Dar vezi tu, nu eu m-am căsătorit cu el. Își coborî vocea. Nu sunt eu cea care l-a primit în patul ei. Mă înșel? întrebă Freya.

Elspeth făcu ochii mari. Lucretia vru să obiecteze, dar Freya ridică mâna.

– Nu, nu te înșeli. Strânse din buze. Dar nu înțeleg ce vrei să spui.

– Cred că ai avut sentimente față de soțul tău. Cred că încă ai sentimente față de el. Freya oftă și se rezemă de divan. Întrebarea este dacă asta e suficient ca să rămâi.

– Nu... Nu pot să rămân. Se uită la Lucretia. Nu putem rămâne. Unchiul nostru plănuiește să o oblige și pe Lucretia să se mărite.

Sora ei se albi la față, dar își ridică bărbia cu mândrie.

– Știam eu. Boșorog nenorocit!

Elspeth se apropie de ea. Freya încuviință din cap.

– Atunci așa rămâne. Se ridică. Dar ține minte, nimeni nu alege de cine se îndrăgostește. Acum ești furioasă și ai un motiv întemeiat. S-a purtat îngrozitor cu tine. Dar asta nu te face să nu-l mai iubești. Oricât de mult ți-ai dori asta. O privi în ochi. Ești îndrăgostită de un escroc mincinos și manipulator, căruia îi place să participe la lupte cu cuțitul?

Mintea Messalinei era inundată de temeri, îndoieli, dorințe și sentimente.

– Am... am sentimente față de Gideon, dar nu știu dacă îl iubesc. Și nu-mi dau seama dacă ce-mi spunea era adevăr sau minciună.

– Trebuie să afli. Freya dădu din cap. Îți sugerez să rămâi până atunci.

Vasul lui Gideon era gol. Terminase deja a doua cană de cafea, în timp ce Keys încă o bea pe prima. În cealaltă parte a camerei, Greycourt stătea la masă cu Sir Samuel Peabody, lordul Hardley și Rookewoode. Cei trei bărbați stăteau cu capul plecat peste masă, discutând. Greycourt era prea mândru să facă același lucru.

Nenorocitul!

Gideon nu-l plăcuse niciodată în mod deosebit, dar de când o întorsese pe Messalina împotriva lui îl ura. Ar fi trebuit să-i fie ușor să-l omoare. Dar își pierdea timpul uitându-se la el.

Gideon mijì ochii. Greycourt era inteligent. Și făcea parte din cele mai înalte cercuri ale aristocraților. Și atunci de ce bătrânul îl voia mort?

– Au de gând să stea aici toată ziua? oftă Keys. Am nevoie la toaletă.

Gideon pufni și își goli cana.

– Ai băut prea mult.

Keys se uită la cana din fața lui.

– Cred că aș putea să fac în asta. Gustul nu ar fi foarte diferit.

– O să-i transmit plângerile tale proprietarei, spuse Gideon absent.

Rookewoode se lăsase pe spate, iar ceilalți păreau gata să se ridice.

– Slavă Domnului! gemu Keys când cei patru plecară. Mă duc la toaletă.

Gideon se ridică.

– Nu pot să stau după tine. Vreau să văd dacă Greycourt se întâlnește cu altcineva.

Keys dădu din cap și se duse în spatele clădirii. Gideon își puse pălăria și ieși pe ușă cu capul plecat în caz că vreunul din bărbați mai era încă afară. Dar nu mai era nimeni. Gideon se uită în stânga și îi văzu pe Hastings și Peabody în depărtare, iar în dreapta, pe Rookewoode și Greycourt.

Se grăbi în stânga. Ajunse la o răscruce cu un drum mai larg și se uită în jur. Greycourt și Rookewoode erau la zece pași în fața lui, amestecându-se în mulțime.

După alți câțiva pași, Greycourt și Rookewoode se întoarseră să traverseze drumul aglomerat. Se întoarse și Gideon, dar se lovi de un cărucior. Fugi câțiva pași și se ascunse în spatele lui.

Greycourt dispăruse. Încă îl vedea pe Rookewoode. La naiba!

Detesta faptul că nu știa în ce direcție o luase Greycourt. Nu era bine să-ți pierzi din ochi dușmanii.

Dar Rookewoode încă era în mișcare. Oare trebuia să se întoarcă după Keys și să continue să-l urmărească? Dădu din cap și fugi după Rookewoode, făcându-și loc printre un grup de marinari.

În spatele lui cineva înjură.

Rookewoode intră într-o tutungerie. Gideon încetini și se opri în fața magazinului. Rămase pe loc și se prefăcu interesat de bricegele aflate pe masa din fața magazinului alăturat.

Prin geam văzu că tutungeria era mică. Rookewoode l-ar fi văzut dacă ar fi intrat. Nu ar fi fost o problemă, dar Gideon voia să afle mai multe despre legătura pe care o avea cu Greycourt înainte să-i vorbească despre investiția în afacerea lui.

Pe de altă parte, după zece minute, decise că nu vrea să-l piardă. Intră în tutungerie.

Așa cum își imaginase, magazinul era mic, întunecat și mirosea a tutun. Frunzele uscate erau atârnate pe pereți și un domn rotofei îi arăta vânzătorului care îl servea ce dorește. Nimeni altcineva nu mai era înăuntru.

Gideon se uită în jur și văzu ușa din spatele tejghelei. Gideon sări peste ea.

– Hei! strigă vânzătorul șocat. Nu poți...

Dar Gideon deja intrase pe ușă. Ajunse într-o cameră plină de butoaie și cufere cu tutun. În spate văzu o altă ușă. Ieși într-o alee.

Rookewoode nu se vedea nicăieri. Îl pierduse. La naiba!

Oare își dăduse seama că era urmărit? Atunci de ce nu-l înfruntase pe Gideon? Ce ascundea contele și ce treabă avea Greycourt?

Nu avea să găsească răspunsul astăzi.

Gideon porni pe alee încercând să decidă dacă să se ducă după Keys sau direct la Whispers. Clădirile de aici erau înalte și înghesuite. Gideon se cutremură. Îi aduceau aminte de cartierul blestemat în care locuise când era copil.

În capătul aleii, Gideon ajunse într-o curte mică. O fundătură. Un bătrân care fuma o pipă intră în casă.

Gideon simți fiori pe șira spinării. Curtea era pustie. Era singur și exista un singur drum înapoi. Își pregăti cuțitul de pe mânecă. În spatele lui pietrișul scrâșni sub picioarele cuiva.

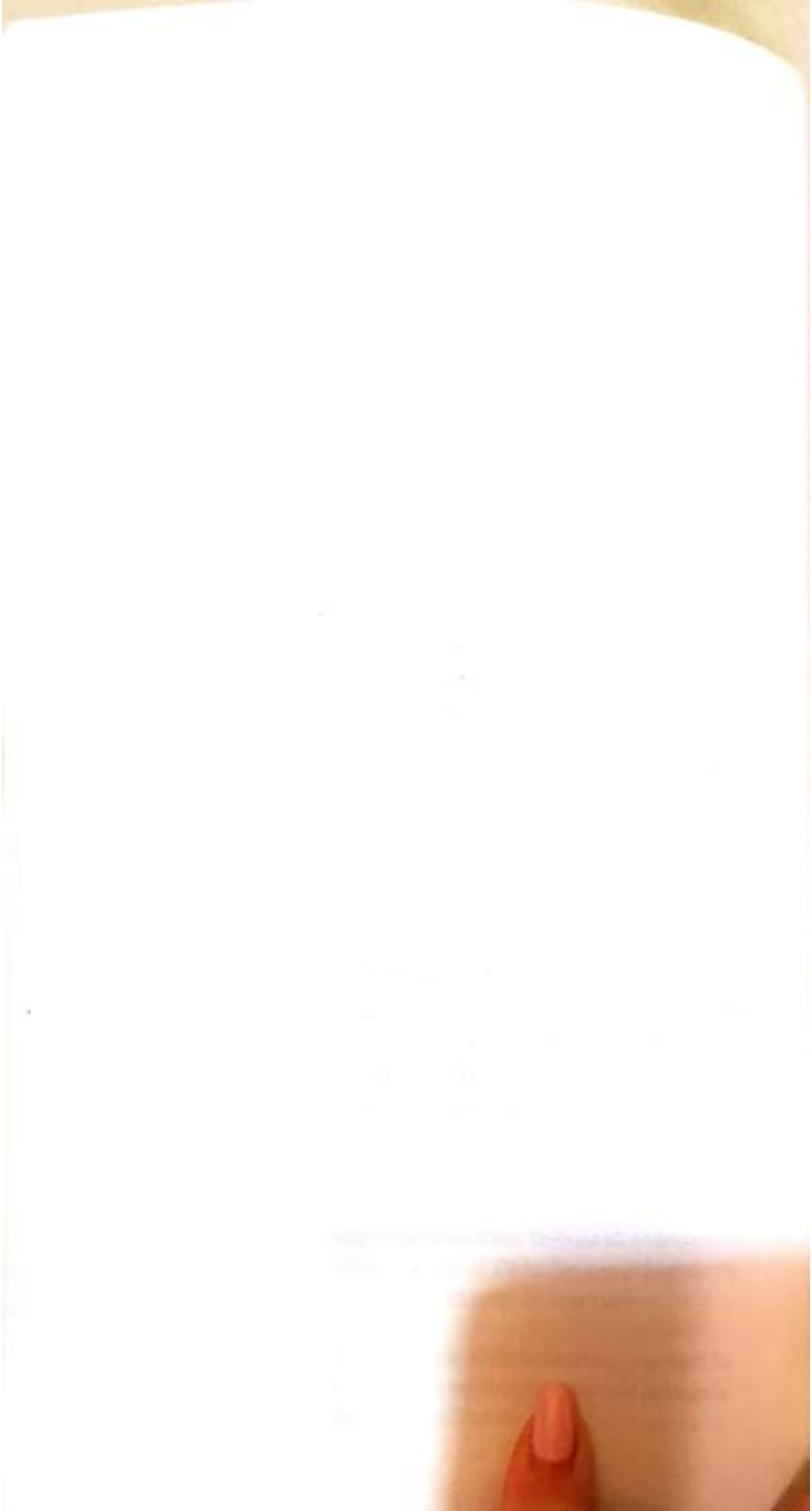

Capitolul 15

Gideon se aplecă și se întoarse, ridicând cuțitul în același timp. Cuțitul care trebuia să-l lovească în coaste trecu pe lângă și îi tăie haina. Atacatorul lui nu așteptă înainte să lovească din nou. Gideon sări înapoi.

Atacatorul lui era experimentat. Și mortal.

Gideon întinse mâna, încercând să-i taie gâtul, dar bărbatul se dădu într-o parte, zâmbind. Purta un costum maroniu, simplu, curat.

– Îmi vrei banii? întrebă Gideon.

Nu i-ar fi dat, dar voia să afle ce scop avea.

Bărbatul, care era de fapt un băiat, își înclină capul.

– Nu m-ar deranja să-i iau după ce te omor.

Sări în față și încercă din nou să-l înjunghie între coaste, dar rată. Costumul lui Gideon era distrus.

Gideon lovi, tăind în zigzag. Atacatorul lui își ridică brațul, iar Gideon se aștepta să vadă sângele țâșnind. Nu văzu nici o picătură. Probabil avea mânecile din piele.

Bărbatul rânji și păru că încearcă să-l atace pe partea stângă, dar în ultima clipă îl tăie pe partea dreaptă.

Gideon abia avu timp să-și tragă brațul. Sau nu.

Simți cum i se udă mâneca, dar nu avu timp să se uite.

Bărbatul îl atacă din nou, mânuind cuțitul cu pricepere, iar și iar. Gideon sări dintr-o parte în alta, până reuși să-l taie. De data asta țâșni sânge.

Rămase pe poziții, cu cuțitul înfipt în adversarul lui, la nivelul abdomenului. Făcu un opt.

Era pricepu și ar fi trebuit să câștige. Doar era campionul luptelor cu cuțitul din St. Giles. Reușise să-l învingă pe Jack cel Vesel și faimosul lui pumnal negru.

Tocmai îl tăiase încă o dată când cineva îl lovi cu o bâtă în umăr. Simți durerea agonizantă până în articulații. Cuțitul îi căzu pe pavaj. Realiză prea târziu că nu se uitase la intrarea în curte.

Următoarea lovitură fu la coaste.

Una după alta.

Se clătină și își ridică mâna, încercând să-și protejeze capul.

Auzi un țipăt. Vocea familiară a lui Keys.

Două lucruri îi trecură prin cap: cât de dezamăgit va fi Keys pentru că ajunsese prea târziu ca să-l salveze și cât de mult și-ar fi dorit să o mai vadă o dată înainte să moară.

–Chiar vrei să rămâi cu el? o întrebă Lucretia după ce plecară Freya și Elspeth.

Se întorseseră în camera de zi unde Lucretia se întinsese pe divan, iar Messalina pe un scaun.

–Nu știu. Nu mai știu nimic. Se uită la sora ei. Aveam planuri pentru noi. Să plecăm din Anglia, să mergem în America, să cumpărăm o casă, mică, dar suficient pentru o servitoare și o bucătăreasă. Aș fi spus că sunt văduvă, iar tu o domnișoară eligibilă.

–Sună minunat, spuse Lucretia. Dar nu ai mai vedea-o niciodată pe Freya dacă am face asta.

Abia se împăcase cu Freya. Să o piardă din nou...

–Din fericire, nu l-am mai vedea nici pe unchiul Augustus, spuse ea. Nu ar mai avea nici un control asupra ta.

–Hm, spuse ea neclar.

Servitoarele încă nu strânseseră masa și începu să mănânce restul checului.

Messalina o privi cu îndoială.

–Știi că vom lua cina în câteva ore, nu-i așa?

Lucretia dădu entuziasmată din cap.

–Da, și bucătarul pregătește pulpă de miel. Oftă și îi zâmbi Messalinei. Îmi place pulpa de miel. Sper că Hicks nu o s-o ardă.

Crusher deschise ușa și intră. Așteptă să fie observat, apoi își drese glasul.

–Domnul Blackwell este aici să vă vadă, doamnă. Îl primiți?

Probabil venise să-l vadă pe Gideon. Messalina nu știa unde era Gideon sau când avea să se întoarcă, dar îl plăcea pe domnul Blackwell.

– Invită-l înăuntru, te rog, răspunse Messalina și se întoarse către Lucretia. Ar trebui să te ridici ca să întâmpini invitații.

Lucretia oftă, dar se ridică.

O clipă mai târziu, Will Blackwell apăru în pragul ușii, iar Messalina fu surprinsă de cât de atrăgător era. Purta un costum albastru, aceeași culoare ca a ochilor lui.

– Bună ziua, doamnă Hawthorne, spuse și se apropie să facă o plecăciune. Îmi cer scuze că v-am întrerupt.

– După cum vedeți, aproape am terminat, spuse ea arătându-i masa. Dar sper că ne veți ține companie.

– Mulțumesc, spuse el și făcu o plecăciune în fața Lucretiei. Sper că sunteți bine, domnișoară Greycourt.

– Domnule Blackwell, Lucretia dădu din cap.

Messalina încercă să-și dea seama dacă sora ei era interesată de el, dar nu putu. Oftă. Ar fi convenabil ca Lucretia să se îndrăgostească de cineva, o căsătorie ar proteja-o de unchiul lor.

Ceru servitoarelor să curețe masa și să aducă ceai proaspăt.

– Vă rog luați loc, domnule Blackwell, spuse indicându-i scaunul de cealaltă parte a mesei. Mă tem că Gideon nu este acasă.

– Asta mi-a spus și majordomul, zise Blackwell. Știți când se întoarce?

– Mă tem că nu.

Messalina încercă să răspundă cât mai relaxat posibil, în ciuda faptului că abia schimbase câteva cuvinte cu soțul ei în ultimele zile. Programul și munca lui îi erau total necunoscute acum.

Gândul acesta era deprimant. Căsătoria lor era doar de fațadă. Își imagina că putea să ajungă o bătrână supărată și acră. Asemenea căsătorii nu erau neobișnuite. Tocmai de aceea evitase să se căsătorească. Întotdeauna a vrut să aibă libertate.

Credea că le avea pe amândouă cu Gideon.

Era o proastă. Își dorea să se poată întoarce în timp și să nu se căsătorească cu Gideon. Dar așa nu ar fi văzut niciodată bucuria din ochii lui. Nu ar fi discutat despre băieții din St. Giles sau despre cât era de important un croitor. Nu i-ar fi simțit mângâierile. Nu i-ar fi admirat chipul în somn. O durea inima.

– Ciudat. Îi întrerupse Blackwell gândurile. Mi-a trimis un mesaj prin care mi-a cerut să vin aici să discutăm. Poate am greșit data sau ora. Hawthorne e mereu punctual.

– Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, îi răspunse Messalina când veni servitoarea cu ceaiul.

– Vă rog, răspunse Blackwell. Eu ar trebui să-mi cer scuze că vă deranjez.

Messalina zâmbi și se aplecă să toarne ceaiul. Hicks mai pusese și chec cu semințe, precum și tartele cu lămâie pentru Lucretia.

Cu o zi înainte încercase să facă aluat pentru plăcintă, dar eșuase.

– Ce afaceri aveți cu cumnatul meu, domnule Blackwell? întrebă Lucretia. Sper că nu aceeași de care se ocupă pentru ducele de Windemere.

– Nu, râse domnul Blackwell și luă ceașca de la Messalina. Afacerea mea e mai civilizată. Minerit. Plănuiesc să...

Fu întrerupt de niște zgomote de cealaltă parte a ușii. Una dintre servitoare veni în grabă.

– Veniți repede, doamnă!

Messalina sări în picioare, cu inima cât un purice. Coborî scările în grabă, cu Lucretia și domnul Blackwell pe urmele ei.

La jumătatea scărilor se opri brusc. Reggie și unul dintre noii lachei îl cărau pe Gideon pe o targă improvizată. Era nemișcat și avea fața plină de sânge. Pentru o clipă se temu de ce era mai rău.

Keys se uită la ea.

– Am chemat doctorul, doamnă.

Messalina se sprijini de balustradă, dând ușor din cap. Lucretia o luă în brațe.

– Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Blackwell care trecu pe lângă ele în grabă.

– A fost încolțit la Whitechapel, spuse Keys sumbru. Îl urmăream pe..., îi aruncă o privire ciudată Messalinei și strânse din buze. Nu contează. Ne-am despărțit, iar când l-am găsit, se lupta cu doi tipi. L-am împușcat pe unul, iar celălalt a fugit.

– Dumnezeule, spuse Blackwell îngrozit. Unde naiba e doctorul?

Vru să-i pună mâna pe umăr lui Gideon, dar Keys țipă la el.

– Nu!

Apucase să-l atingă, iar Gideon țipă de durere.

– Ce a pățit? întrebă Messalina disperată.

– Are umărul dislocat, doamnă, răspunse Keys. Pe scări, cu grijă, le spuse celor care cărau targa.

Reggie mârâi și începu să urce scările cu spatele.

Messalina urcă în grabă cu Lucretia. Intră în camera lui Gideon pentru prima dată după bal. Dormitorul arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse.

Lucretia începu să tragă așternuturile de pe pat.

– Trebuie să facem focul imediat.

– Da. Messalina ieși pe hol și se dădu într-o parte ca să le facă loc celor care cărau targa. Se uită la Gideon, dar avea ochii închiși. Era inconștient?

– Mai adu o pătură, te rog, îi spuse servitoarei care fugise mai devreme în camera de zi. Du-te la bucătărie și spune-i lui Hicks că doctorul va avea nevoie de apă caldă, îi spuse alteia.

– Da, doamnă! răspunseră cele două și plecară în fugă.

La parter, Messalina îl auzi pe doctor și, după câteva clipe, un bărbat de vârstă mijlocie cu o perucă umflată apăru în capătul scărilor.

– Stăpâna casei, presupun? întrebă el când o văzu.

– Da. Messalina îi arătă dormitorul. Soțul meu este acolo. Bărbatul începu să înainteze încet. Vă rog să vă grăbiți.

Doctorul dădu din cap și spuse calm:

– Toate la timpul lor, doamnă. Toate la timpul lor.

Messalina vru să-l lovească.

Când intră în cameră, ea era pe urmele lui.

Se opri când auzi vocea răgușită a lui Gideon.

– Scoateți-o afară.

Messalina se uită în jur, încercând să-și dea seama care dintre servitoare îl enervase atât de tare. Dar apoi își dădu seama că era vorba de ea.

– Nu o vreau aici, spuse el chiar și când gemu de durere la atingerea doctorului. Scoateți-o afară, v-am spus!

Keys apăru în fața ei, spășit.

– Îmi pare rău, doamnă.

– Dar...

Îi închise ușa în față.

Julian Greycourt trânti intenționat ușa când intră în camera hanului pe care o împărțea cu fratele lui.

– Unde ai fost? îl întrebă Quinn, acoperindu-și ochii.

– Am avut treabă, răspunse Julian și își aruncă pălăria pe masă. Se duse să se uite pe fereastră. Curtea hanului era aproape pustie. Și am fost urmărit de Hawthorne.

– Ce? Quinn își dădu brațul la o parte și deschise ochii roșii. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că Hawthorne m-a urmărit de la Opal, spuse Julian absent. Oare băiatul de lângă grajduri se uita spre camera lor?

– De ce ar face asta? întrebă Quinn.

– Presupun că au fost ordinele unchiului.

Băiatul intră în grajd, iar Julian se întoarse spre fratele lui.

– Vor să te omoare.

– Posibil. Julian se gândise deja la asta după aluziile sinistre ale unchiului său. Augustus mă urăște suficient de mult încât să plătească pe cineva să mă omoare.

– La naiba!

Julian se uită amuzat la fratele lui. Quinn era aproape la fel de dramatic ca surorile lor.

– Dar ăsta nu e singurul motiv pentru care Augustus ar pune pe cineva să mă urmărească.

Quinn gemu și se ridică din pat. Era îmbrăcat doar în cămașă și pantaloni. Părul îi era răvășit.

– Spune-mi ce pune la cale Augustus.

Julian ridică din umeri.

– Știi că am fost să mă întâlnesc cu Rookewoode și prietenii lui.

Quinn era pe cale să-și toarne un pahar de vin, dar se opri.

– Crezi că știe despre planurile noastre?

– Mi-a trecut prin cap. Julian se duse la masă și luă paharul din mâna fratelui său. Augustus ne-a mai stricat planurile și înainte.

Luă o gură de vin și se strâmbă. Era o porcărie. Quinn își turnă alt pahar. Se uită la Julian, iar acesta îl văzu pentru o clipă pe băiețelul vesel și isteț care era odată. Apoi Quinn dădu paharul pe gât.

– Ce te mai îngrijorează?

Julian strânse din buze. Nu voia să vorbească despre asta. Că el, un aristocrat, avea o slăbiciune atât de umilitoare.

Probabil Quinn era mai treaz decât credea Julian.

– Șantaj, spuse el încet.

Julian încuviință din cap. Era un Greycourt. Trebuia să înfrunte asta.

– Dacă Hawthorne află...

– Augustus o să te distrugă, termină Quinn. Mai turnă vin în pahare. Deci cel mai fericit motiv pentru care te-ar putea urmări Hawthorne e ca să ne ruineze.

– Da. Celelalte sunt mai rele: anihilarea socială sau moartea.

– Bun, spuse Quintus împleticit. Se pare că nu avem de ales.

Julian se uită la fratele lui și văzu că era hotărât. Quinn dădu din cap.

– Îl omorâm pe Hawthorne.

Messalinei i se părea că trecuse o eternitate de când era cu sora ei în camera de zi. Lucretia îi întinse o cană cu ceai și o privi îngrijorată.

– O să fie bine, spuse Lucretia. Sunt sigură. Oricine țipă așa nu are cum să fie grav rănit. Și știi cum sunt bărbații când sunt răniți. Mai ții minte când Quintus a căzut de pe cal la șaptesprezece ani pentru că era beat și s-a încuiat în camera lui, fără să primească pe nimeni? Și apoi am aflat că avea doar glezna scrântită, dar el a insistat să stea cu piciorul ridicat pe pernă săptămâni întregi?

Lucretia se opri să respire. Messalina se uită la cana cu ceai.

Fața lui era atât de plină de sânge. Oare rămăsese inconștient? Dacă era pe moarte din cauză că pierduse prea mult sânge? De ce n-a lăsat-o să rămână în cameră? O ura atât de mult?

Probabil că scoase un sunet, ca un scâncet, căci Lucretia îi luă ceașca din mână și o îmbrățișă.

– E în regulă, îi șopti ea. O să fie bine. Îți promit, Messalina.

– Credeam că nu-l placi.

– Nu-l plac, murmură Lucretia. Dar tu da.

Messalina, ca soră mai mare, era cea care consola pe cineva. O luă în brațe pe Lucretia și mirosi parfumul de violete: liber, sălbatic, ca sora ei.

Domnul Blackwell deschise ușa și intră încet. Messalina se ridică brusc și își șterse lacrimile cu batista.

– Cum se simte?

– Mai bine. Îi făcu semn spre scaun. Dacă-mi permiteți?

Messalina încuviință din cap.

– Vă rog.

– Umărul era dislocat, dar doctorul a reușit să-l pună la loc, spuse el serios. Mă tem că a fost foarte dureros.

Messalina inspiră adânc. Văzuse o dată un băiat de la grajduri cu umărul dislocat. Erau la un picnic, departe de casă și au decis să i-l așeze acolo. Băiatul țipase de parcă ar fi fost torturat.

– E treaz?

Se simți neputincioasă; trebuia să afle informații despre soțul ei de la altcineva.

– Când am plecat, era, răspunse domnul Blackwell. Dar cred că doctorul voia să-i dea ceva ca să doarmă. Gideon nu părea încântat.

Lucretia murmură ceva despre bărbați, camere de bolnavi și pacienți. Messalina o ignoră.

– A... a întrebat despre mine?

Mila din privirea domnului Blackwell o făcu să regrete că întrebase.

– Nu. Îmi pare rău, doamnă. Doctorul credea că ar putea avea coaste rupte și a trebuit să-i coasă o tăietură la cap.

– Înțeleg.

Messalina se uită la mâinile pe care le ținea în poală.

Ceasul de pe șemineu bătu ora și fu surprinsă să realizeze că încă nu era ora cinei. Trecuse doar o oră de când Gideon fusese adus acasă.

– Ne-ar face plăcere să rămâneți la cină, domnule Blackwell. Ne-ați fost de ajutor.

Domnul Blackwell îi aruncă o privire Lucretiei, dar dădu din cap.

– Din păcate, trebuie să refuz, doamnă Hawthorne. Am deja planuri pentru cină.

Messalina își ridică bărbia, mândră.

– Atunci nu trebuie să vă mai reținem.

Blackwell ezită.

– Eu și Gideon suntem parteneri de mulți ani, spuse el brusc. Nu l-am văzut niciodată să aibă vreo legătură care să dureze mai mult de o noapte cu o femeie. Vă rog să mă iertați.

Messalina înțepeni.

– Sunt sigură că nu trebuie să știu asta.

– Nu mă exprim cum trebuie, spuse el. Vreau doar să spun că Gideon a fost singur foarte mult timp, poate toată viața. Știați că familia lui a murit?

–Mi-a spus că a avut o mamă și un frate, răspunse ea încet. I se părea o trădare să vorbească cu cineva despre viața lui Gideon. Nu credeam că a avut și altă familie în afară de ei.

–Sunteți unul dintre puținii oameni cărora le-a spus asta, zise Blackwell. Eu am aflat despre mama și fratele lui la doi ani după ce am început să facem afaceri și asta doar pentru că era beat. Foarte rar bea atât de mult. A vorbit fără nici o emoție despre moartea lor. Ca și cum ar fi citit un ziar. M-a făcut să înțeleg ceva despre el.

Se opri și Messalina realiză că aștepta întrebarea ei.

–Ce anume?

–Nu trebuie să vă necăjiți pentru că a insistat să plecați din cameră. Gideon este..., se încruntă, încercând să găsească cuvântul potrivit, iar când îl găsi dădu din cap. Este diferit. Nu simte emoțiile la fel ca noi ceilalți.

–Vreți să spuneți că Gideon nu știe să iubească.

Messalina se uită la el.

Lângă ea Lucretia făcu o mișcare menită să-l împiedice să răspundă.

–Vreau să spun că nici măcar nu știe ce e dragostea. Cel puțin nu pentru oameni. Banii sunt altă poveste, spuse fără umor.

–Vă mulțumesc pentru părere. O voi lua în considerare.

Se ridică, și domnul Blackwell o urmă.

–Vă rog, spuse el. Dacă vă pot ajuta cu ceva, sper să-mi trimiteți mesaj. Scoase din buzunar o foaie și un creion, scrise o adresă și i-o înmână Messalinei. Mă puteți găsi aici. Vă stau la dispoziție. Se uită la Lucretia. Amândurora, doamnelor.

Făcu o plecăciune și plecă. Lucretia se așeză pe divan.

–Nu știu ce să spun.

–Eu știu, zise Messalina încet. Domnul Blackwell mi-a confirmat ceea ce știam deja: nu mai există speranță pentru mine și pentru Gideon. Se uită la sora ei. Freya mi-a spus să aflu ce simte Gideon. Dacă nu are sentimente? Dacă doar eu simt ceva pentru el, atunci nu numai mândria mea e în pericol, ci și inima. Inspiră profund. Trebuie să plecăm de îndată ce obțin banii.

Capitolul 16

În seara aceea, Gideon scrâșni din dinți de durere când se întoarse pe o parte. Avea coastele de pe partea dreaptă pansate. Brațul îi era imobilizat la piept, deasupra bandajelor pentru ca articulația să se refacă.

Detesta asta, detesta să fie rănit și vulnerabil. Știa că era înconjurat de oamenii lui. Că nu exista nici un pericol. Dar ceva primitiv din interiorul lui îl făcea să-și dorească să se ascundă într-o peșteră și să mârâie la oricine se apropia.

Bineînțeles că Messalina intră în cameră fără să bată la ușă.

– Ieși de aici, îi spuse.

Poate că mai devreme reușise să o alunge, dar acum își trase un scaun și se așeză lângă pat. Văzu că ținea în mână un castron cu supă.

– Ți-am adus cina, spuse ea, la fel de calmă de parcă ar fi luat prânzul cu prietenele ei.

– Las-o acolo și pleacă, îi ordonă.

Îi puse castronul pe noptieră.

– Pot să te ajut să te ridici?

– Nu.

Încercă să se ridice sprijinindu-se în cotul stâng, dar gemu de durere.

– Ești ridicol, spuse ea încet și îl ajută să se ridice.

Era un proces rușinos și dureros, dar reuși să stea în fund. Se încruntă la ea.

– Ești mai puternică decât pari.

Messalina ridică o sprânceană.

– Abia acum îți dai seama de asta.

Îi duse lingura cu supă la gură.

– Pot să mănânc și...

Îi băgă lingura în gură. Se uită la ce mânca și fu surprins să vadă bucăți de vită. Când înghiți, deschise gura să spună...

Și Messalina o făcu iar.

Zâmbetul de pe chipul ei aproape că merita rușinea. Nu-i mai zâmbise din seara aceea, la bal, iar el era încântat, deși nu-și schimbă expresia supărată. Doamne! Ar fi fost în stare să sară ca o maimuță la circ dacă asta însemna să o vadă zâmbind.

– Cred că îmi place jocul ăsta, spuse și luă altă lingură de supă.

De data asta Gideon nu încercă să mai vorbească. Timp de câteva minute mâncă ce îi oferea Messalina. Era plăcut și trezi în el năzuința.

Refuză următoarea lingură.

– Nu mai vreau, spuse țâfnos. M-am săturat.

Se aștepta ca ea să plece, dar puse deoparte castronul și lingura.

– Cine te-a atacat? îl întrebă.

Dădu din cap.

– Doi bărbați. Unul se pricepea să mânuiască cuțitul. Nu i-am recunoscut.

Dar avea o bănuială. Doar îl urmărise pe Julian Greycourt.

– Voiau să te tâlhărească?

– Nu cred, spuse sec, din moment ce nu mi-au cerut bunurile.

– Au vrut să te rănească, deveni palidă.

Au vrut să-l omoare, dar nu avea de gând să-i spună asta Messalinei. Ridică din umeri.

– Poate.

– De ce?

Gideon ar fi trebuit să o dea afară. Nu-i putea spune că îl bănuiește pe fratele ei. Sau pe duce, deși Gideon nu-și imagina de ce ar vrea să-l omoare înainte să-și termine treaba. Poate că Windemere era îngrozitor, dar în ciuda conflictelor lor, Messalina ținea la Greycourt.

Messalina ținea la mulți oameni. Poate și la el.

Avea nevoie de compania ei. În sfârșit vorbea cu el, chiar dacă doar ca să-i pună întrebări incomode.

Așteptase prea mult ca să-i răspundă. Îl privea cu suspiciune.

– Nu am putut să nu observ că ai fost atacat de mai multe ori în ultimele săptămâni.

Gideon clipi. Messalina își dădu ochii peste cap.

– Ești surprins.

Gideon își drese glasul.

– De obicei nu prea atrag tâlhari.

– Cine ar vrea să te omoare? își arcui o sprânceană.

– Nu știu.

Pur și simplu nu-i putea spune...

– Vrei să spui că nu ai dușmani sau că ai prea mulți?

– Am câțiva, spuse precaut. Unchiul tău are mult mai mulți. Lucrez pentru el, iar unii ar putea decide să-l lovească... prin mine.

Messalina se încruntă și se uită în foc.

– Ai făcut ce aveai de făcut pentru el, Gideon? Ceea ce i-ai promis ca să te căsătorești cu mine?

Dumnezeule, trebuia să încheie acest subiect.

– Nu încă.

– De ce? își întoarse privirea spre el, ochii ei erau limpezi și solemni.

Pentru că nu o putea răni. Niciodată. Indiferent ce promisiune îi făcuse ducelui de Windemere. Realiză că nu avea nici cea mai mică intenție să-l omoare pe Greycourt.

– E complicat.

– Nu vrei să-mi spui.

– Nu.

Începu să transpire.

– Nu ai încredere în mine.

Părea resemnată, dezamăgită.

Simți un fior de durere, mai rău decât în orice luptă de la St. Giles.

– Messalina, te rog, spuse el disperat când ea se ridică. Nu e vorba de asta.

Se opri și se uită la el. Și ea era supărată.

– Sunt căsătorită cu tine, Gideon, deși nu a fost alegerea mea. Dacă nu e vorba de încredere, atunci de ce nu vorbești cu mine?

Gideon nu spuse nimic, iar ea dădu din cap. Tu ne-ai adus aici. Dacă nu voiai o soție căreia să-i pese, atunci poate ar fi trebuit să mă studiezi mai atent înainte să faci pactul cu unchiul meu.

Ieși din cameră.

Messalina termină să se pregătească a doua zi dimineață, când simți nevoia să respire profund. Nu dormise aproape deloc, gândindu-se la trădarea lu Gideon, la ce simțea pentru el și la ce ar putea simți el pentru ea. Din fericire, își petrecuse noaptea într-una din camerele pentru oaspeți și nu o deranjase pe Lucretia.

Când se trezise, pentru o clipă, crezuse că Gideon era lângă ea. O durea sufletul. Dar nu. Jurase să lase deoparte, deocamdată, trădarea lui Gideon. Era rănit. Keys recunoscuse, după multe insistențe, că Gideon aproape murise. Dacă el nu ar fi ajuns la timp...

Se cutremură. Adevărul era că, deși era furioasă pentru toate lucrurile pe care le făcuse, simțea nevoia să fie lângă el.

Cineva bătu la ușă.

– Intră, spuse, și Barlett începu să strângă periile și acele de păr.

O servitoare apăru în ușă.

– Aveți un vizitator, doamnă. Domnul Julian Greycourt. Majordomul l-a condus în camera de zi.

Messalina ar fi vrut să-i spună servitoarei să-l informeze pe fratele ei că nu era acasă. De când venise la Londra, Julian îi provocase numai durere și nu părea să aibă vreo remușcare.

Se uită în oglindă și își aduse aminte de un moment când era mică și căzuse pe o podea de lemn. Îi intrase o așchie în palmă. Știa că trebuie scoasă, dar chiar dacă era atât de mică își putea imagina cât avea să fie de dureros. Fugise de guvernanta care alerga după ea cu penseta. Abia după ce Julian a venit să vorbească cu ea a acceptat să o lase s-o scoată.

Se purtase atât de frumos, cu atâta blândețe și îl considerase fratele perfect. Dar acum nu mai era o fetiță, iar Julian nu mai reușea de mult să o consoleze.

– Sunteți bine, doamnă? întrebă servitoarea.

Messalina se uită la ea.

– Bineînțeles. Spune-i fratelui meu că vin imediat și roagă-l pe Hicks să trimită niște ceai.

Coborî scările gândindu-se la Julian și la cât de mult se schimbase. Când ridică privirea, văzu că ajunse în fața ușilor camerei de zi. Își îndreptă umerii și se pregăti pentru întâlnirea cu fratele ei.

Julian stătea lângă șemineu și se uita în foc. Avea părul prins într-o coadă împletită și părea adâncit în gânduri. Câteodată se întreba dacă fratele ei adopta atitudinea unui poet romantic în mod intenționat. Dar era singur în cameră. Poate chiar era atât de singur pe cât părea.

– Am cerut ceai, îi spuse. Sper că va fi o vizită plăcută.

– Presupun că asta depinde de care e definiția ta pentru „plăcută".

Messalina se așeză pe divan.

– Da? Atunci plăcută înseamnă că vom purta o conversație care nu mă va face să mă tem pentru mobila mea nouă.

– Nu te-aș ataca vreodată.

Își arcui o sprânceană.

– Nu. Își sprijini mâna pe brațul divanului și îl privi solemnă. Nu fizic, bineînțeles, dar nu cred că ai avea o problemă în a mă ataca psihic.

Julian strânse din buze.

– Ai fi preferat să nu afli despre trădarea soțului tău?

– Nu, spuse ea calm, dar înțepătoare. Dar nu cred că ai ținut cont de preferințele mele. Ai vrut doar să câștigi în fața lui Gideon și nu ți-a păsat de sentimentele mele.

Julian o privi cu o expresie rece, pe care nu o văzuse niciodată în propria oglindă.

Se întoarse spre ușa care se deschise. Două servitoare intrară cu tăvile cu ceai și prăjituri.

În spatele lor se afla Lucretia.

– De ce nu mi-ai spus că iei ceaiul? întrebă ea, uitându-se la prăjituri.

– Bună dimineața, Lucretia, spuse Julian sec.

Lucretia îi făcu cu mâna, prea ocupată cu o prăjitură pe care o luă înainte ca servitoarele să lase tava jos.

Aranjară ceaiul și plecară, nu înainte să întrebe dacă mai e nevoie de ceva. Lucretia se așeză lângă Messalina și își turnă o ceașcă de ceai.

– Ce faci aici, Jules?

Julian se strâmbă când auzi alintul și se așeză pe scaunul din fața lor.

– Întâmplarea face că am venit să vorbesc cu Messalina, nu cu tine, puștoaico.

– Serios.

Lucretia mai luă o prăjitură, dar de data asta o puse pe farfurie. Nu păru dispusă să plece, deși înțelese aluzia.

Messalina oftă și turnă ceai pentru ea și pentru Julian.

– De ce ești aici, Julian?

– Soțul tău m-a urmărit, răspunse el, ezitând să-și pună zahăr.

– Da? Când? se aplecă după o prăjitură, gândindu-se intens.

– Ieri.

Să-l ia naiba pe Gideon și secretele lui. Nu-i spusese că îl urmărea pe fratele ei când a fost atacat. Îi aruncă o privire fugitivă Lucretiei. Unde?

– În Whitechapel.

Messalina se uită la fratele ei.

Julian era un Greycourt: rece și nemilos când era cazul. Adică tot timpul în ultimii zece ani.

– Doi bărbați l-au atacat pe Gideon în Whitechapel ieri. A avut umărul dislocat și a fost bătut foarte rău. E în pat acum.

Julian refuză farfuria pe care i-o întinse, plictisit.

– Chiar așa?

– Ai încercat să-mi omori soțul, Julian?

Lucretia puse farfuria jos, cu grijă.

– Dacă aș fi vrut să-l omor, ar fi fost mort, zâmbi el sardonic.

Messalina îl analiză cu atenție. Nu-și putea da seama dacă minte sau nu.

– În mod ciudat, asta nu mi se pare reconfortant.

– De fapt, Julian își puse jos ceașca, am venit aici să-l întreb pe soțul tău dacă vrea să mă omoare.

– Poftim?

Messalina îl privi, în timp ce inima începu să-i bată din ce în ce mai tare. Ar fi vrut să spună că Gideon nu ar face niciodată rău cuiva din familia ei. Că nu ar răni-o așa.

Dar nu putea.

– Nu mă pot gândi la alt motiv pentru care m-ar urmări Hawthorne, spuse el încet.

– Pot exista multe motive pentru care să fie în același loc cu tine, răspunse ea, disperată.

– Într-adevăr, zise el calm.

Messalina nu putea face altceva decât să-l privească în continuare. Nici unul dintre motivele pentru care Gideon l-ar fi urmărit pe fratele ei nu era bun.

– Nu am încredere în soțul tău.

– Ai încredere în mine? îl întrebă ușor.

Se uită în ochii ei, neclintit, ca o statuie de marmură.

Când erau mici, îi aducea dulciuri când venea de la școală, în vacanțe. Messalina oftă. Julian se ridică.

– De ce îi ții partea, Messalina? Nenorocitul te-a obligat să te căsătorești cu el. E lacheul ducelui. Până la urmă te va răni mult mai rău decât mine.

Spuse asta, făcu o plecăciune și plecă.

Lucretia se ridică și își mai puse o cană de ceai.

– Chiar crezi că Julian se află în spatele atacului?

Messalina dădu din cap.

– Ce altceva aș putea crede, în ciuda protestelor lui Julian?

– Julian e greu de citit, spuse Lucretia meditativă, dar nu știu dacă l-ar omori pe Gideon.

– E un nesimțit.

– Julian sau soțul tău?

– Julian. Messalina dădu din mână. Amândoi.

– Poate că Julian e un dobitoc, spuse Lucretia cu blândețe. Dar asta nu înseamnă că nu are dreptate când spune că Gideon îți va face rău.

Da, se gândea și ea la asta. Era pregătită pentru orice fel de durere avea să-i provoace. Dar nu era pregătită ca Gideon să-l atace pe fratele ei.

Până după-amiază, Messalina reuși să se calmeze. Se plimbase prin Hyde Park și băuse un pahar de coniac după aceea. Iar acum era suficient de relaxată ca să-l viziteze pe Gideon.

Problema era că începuse să cadă din nou pradă farmecelor lui. Fusese îngrozită să-l vadă pe targă, sângerând. Nu-și putea imagina o lume fără zâmbetul lui tulburător sau privirea complice. Nu se putea gândi la asta.

Dar acum...

Chiar încerca să-l rănească pe Julian? Putea să-l creadă dacă nega? Avea rost să-l întrebe?

Nu avea cum să știe până nu încerca.

Bătu la ușă înainte să intre. În loc să stea în pat ca orice om sănătos la cap care tocmai fusese atacat, soțul ei încerca să se îmbrace cu o cămașă și înjura de mama focului.

– Ce naiba faci? îl întrebă.

Puse cartea pe care o adusese cu ea pe noptieră și se duse spre el.

Se uită la ea cu fața roșie de la efort.

– Mă îmbrac.

– De ce?

– Am treabă.

Fața i se contorsionă de durere și Messalina vru să-l zgâlțâie. În schimb, îi trase cămașa de pe el.

Gideon mârâi, dar ea era captivată de pieptul lui. Coastele îi erau bandajate, dar era plin de vânătăi. Se uită la el și observă că nu se bărbierise, iar barba îl făcea să arate ca un bandit.

Un bărbat fără principii care credea că poate obține ce vrea. Soțul ei.

– Ai înnebunit? Ai coastele rupte, umărul rupt și copci la cap. Orice ai avea de făcut mai poate aștepta măcar o zi. O zi, Gideon. Ochii i se umplură de lacrimi. Te rog, urcă-te în pat.

– Messalina?

Clipi și o privi îngrozit.

– Gideon.

– Bine. Mă duc în pat. Ezită pentru un moment și se încruntă. Nu plânge.

Se întoarse spre pat, ca și cum nu ar fi suportat să o vadă plângând. Oare era unul din bărbații care disprețuia emoțiile unei femei?

Messalina își șterse lacrimile și se calmă.

– Nu poți să te odihnești în pantalonii aceia.

Se apropie să-i descheie placheta și era atât de îngrijorată pentru el încât nu realiză imediat ce făcea. Rămase nemișcată, cu mâinile între picioarele lui. Nu îndrăzni să se uite în sus, dar el părea să nu mai respire.

Trebuia să-l părăsească. Mai ales acum, după dezvăluirile lui Julian.

Hotărâtă, descheie nasture după nasture. Îi scoase pantalonii și îl împinse ușor pe pat. Inspiră adânc și se uită la el. Era extenuat.

Messalina își drese glasul și se uită în altă parte. Îi aranjă pernele și îl ajută să se sprijine de tăblie. Apoi îi ridică pătura până la talie.

– Gata, spuse mult prea tare.

– Mulțumesc, zâmbi el.

– Cu plăcere, răspunse și trase scaunul mai aproape de pat. Am venit să te întreb dacă intenționezi să-i faci rău fratelui meu.

O privi, impasibil.

– Nu, nu am de gând să-ți rănesc fratele. Pe nici unul dintre ei.

Se simți ușurată. Julian se înșelase.

–Mulțumesc, zâmbi ea.

Se întinse după cartea cu care venise.

–Ce faci? se uită cu aversiune la carte.

–O să-ți citesc.

–Nu pot să-mi aleg titlul? zâmbi larg.

–Nu.

Deschise cartea și își drese glasul înainte să înceapă să citească.

Era conștientă că Gideon o privea cu atenție în timp ce citea una din operele mai puțin cunoscute ale lui Daniel Defoe. Aurelia obișnuia să-i citească în copilărie, când era bolnavă, și așa îi venise ideea. Dar era diferit să-ți citească sora ta.

Se încurcă la un cuvânt și luă propoziția de la capăt.

Gideon era iubitul ei. Fusese iubitul ei. În ciuda trădării și a intrigilor lui, fusese, pentru puțin timp, al ei. Nu se gândise așa la el până atunci. Fusese al ei, iar acum nu mai era. Avea să-l părăsească și să plece departe de el. Nu avea să-l mai vadă niciodată. Și nu voia să mai aibă alt iubit.

Realiză în momentul acela... Gideon era singurul bărbat pentru ea.

Dar asta nu schimba nimic.

Se uită la el și văzu că adormise. Folosi un ac de păr ca semn de pagină și închise cartea.

Rareori îl vedea așa, nemișcat. Părea să fie tot timpul în mișcare, plănuind și calculând, dar acum genele lungi și negre i se odihneau pe obrajii bronzați. Putea să-l admire cât voia.

Pe partea dreaptă a frunții avea vânătăi verzi și albastre. Sprâncenele încă îi aminteau de un demon, întunecat și manipulator. Dar acum simțea afecțiune pentru el. Până la urmă era demonul ei. Și mai era gura lui.

Dumnezeule, o simplă privire la gura lui păcătoasă o făcea să simtă căldură.

Dar farmecul lui nu venea doar din aspectul exterior. Era hotărât și ambițios. Mândru și de neoprit. Uneori amuzant, uneori sever.

Un bărbat care avea secrete și mințea fără să clipească.

Un bărbat violent. Un bărbat pe care l-ar putea iubi. Doar dacă...

Doar dacă ar ști să iubească... dacă ar ști cum să o iubească pe ea. Totul s-ar schimba. Ar putea să-l ierte pentru tot și să rămână căsătorită cu el. Ar putea să stea în pat, relaxați și satisfăcuți.

S-ar putea certa la cină. S-ar putea duce la teatru și ar putea vorbi despre actori și spectatori. Și-ar putea petrece toată viața alături de el, bărbatul acesta duplicitar, luptătorul din St. Giles și nu s-ar plictisi.

Nu ar fi niciodată nemulțumită.

Dar asta nu se putea întâmpla.

Oftă și îl sărută ușor pe frunte. Și dacă cineva ar fi spus că a vărsat o lacrimă, ar fi negat.

Capitolul 17

Gideon putu să se ridice din pat fără ca Messalina să-l privească dezaprobator abia două zile mai târziu. Sau fără ca ea să plângă.

Lacrimile din ochii ei îl torturau. Nu suporta să le vadă.

Încercă să nu se mai gândească la asta și ieși pe hol.

La ușă era o singură persoană. Un lacheu pe care nu-l mai văzuse până atunci.

Se întoarse să se uite spre scări. Unde era? O chemase pe Messalina acolo la unu și jumătate.

Poate nu venea.

Deși ajunseseră la un armistițiu, deși era dispusă să îi citească, încă nu-l iertase. Poate că făcea doar ce considera că e corect pentru un bărbat rănit.

În mod surprinzător, nu-i mai ceruse banii, iar el nu avea de gând să deschidă subiectul. Era pe cale să se ducă în camera ei când auzi zgomot de pași pe scări.

Messalina purta culoarea ei preferată, un roz-închis care îi scotea în evidență părul negru.

Ridică o sprânceană.

–Am venit. Despre ce e vorba?

Ochii îi licăreau de curiozitate.

Gideon dădu din cap și îi oferi brațul sănătos. Erau multe în joc, probabil mai multe decât își imagina.

–Nu trebuie să întârziem, îi spuse pe un ton răgușit.

–Acum ești enervant de misterios.

–Vino.

O conduse afară, la trăsura care îi aștepta deja. O ajută să urce și se așeză în fața ei.

–Ești sigur că te simți suficient de bine să călătorești? îl întrebă.

– Sunt bine... așa cum ți-am spus și ieri, și alaltăieri, răspunse iritat și luă o gură de aer ca să se calmeze. În plus, nu mergem foarte departe.

Asta îi stârni și mai mult curiozitatea și începu să-l interogheze.

Gideon se uită la ochii ei strălucitori, la conturul buzelor când vorbea. Ce avea să facă dacă nu funcționa? Înainte să se căsătorească cu ea, l-ar fi spionat pe Greycourt și ar fi contracarat atacul cu unul mai mare. Niciodată nu își lăsase dușmanii să câștige.

Messalina îl făcea să fie slab. Știa asta, dar nu-i păsa. Dacă îi mai zâmbea o dată cădea la picioarele ei.

O oră mai târziu, când trăsura se opri în fața unei case dărăpănate din Southwark, începu să aibă îndoieli. Se uită la Messalina când o ajută să coboare.

– Sper că nu ești dezamăgită. Mă gândeam că ți-ar plăcea asta, dar dacă nu-ți place putem pleca în altă parte. De fapt...

Se opri când Messalina îi puse un deget pe buze.

– Cred că trebuie să văd ce e înăuntru înainte să decid dacă îmi place sau nu, nu crezi? întrebă ușor.

Dădu din cap.

– Bineînțeles.

Îi puse mâna pe braț, iar Gideon simți cum îi crește inima de bucurie. O conduse pe scări.

Intrară într-o cameră spațioasă, cu tavan înalt și podea din lemn masiv. Era plină cu domni și câteva domnișoare, care se uitau la obiectele expuse.

– Ce e locul acesta? întrebă Messalina, uitându-se în jur.

– O casă de licitații, îi răspunse el, privind-o cu atenție.

Realiză că avea emoții. Emoțiile îi erau străine. Nu fusese niciodată emoționat într-o luptă, dar aici, cu Messalina, simți că viața lui era în joc...

– Răposatul conte de Milton era un colecționar pasionat. Aproape și-a ruinat comitatul. Nepotul lui, noul conte, a pus la vânzare tot ce nu este moștenire de familie. Gideon făcu semn în jurul lui. Tot ce vezi aici este scos la licitație.

Messalina se uită uimită prin încăpere.

– Dar nu sunt așa multe lucruri aici. Deși, făcu semn către o statuie grecească, îmi place ce văd.

–Aici sunt doar o parte din obiectele scoase la licitație, îi explică Gideon și o trase mai aproape de statuie. Scoase o broșură din buzunar. Restul sunt descrise aici.

–Ah.

Messalina luă broșura și se auzi un clopoțel. Toată lumea se întoarse.

Gideon plănuise zile întregi ziua asta. Nu știa ce avea să facă dacă nu funcționa.

Un bărbat înalt, cu perucă gri, se urcă pe o mică scenă și anunță cu voce tare primul obiect care urma să fie licitat. Patru bărbați ieșiră dintr-o cameră alăturată cărând o masă oribilă cu blat din marmură mov. Licitatorul oferi o scurtă descriere și licitația începu.

–Ăă... erai interesat de asta? îl întrebă cu precauție.

–Nu. Gideon o privi uimit. Uită-te la pagina cinci, îi spuse, arătându-i broșura.

Messalina dădu paginile și se opri la cea indicată. Înțepeni.

Intenționase să nu spună nimic până nu se hotăra singură. Dar nu se putu abține.

–Le vrei?

Messalina se uită la el cu ochii licărind.

–Știi că da.

Gideon se simți ca un copil. Îi plăcea surpriza lui... cadoul lui. Era atât de aproape de ea încât ar fi putut să o sărute.

–Mă gândeam că ai vrea cărțile contelui, dar nu eram sigur.

–Și totuși, m-ai adus aici, îi zâmbi.

Gideon se bucură de zâmbetul ei ca un prizonier care vedea soarele pentru prima dată.

Messalina se uită din nou la broșură.

–Are peste o mie de cărți, inclusiv o psaltire irlandeză, o ediție in-cvarto a operelor lui Shakespeare și toată opera lui Euripide cu coperți de piele sufiate în aur. Vai, Gideon, vreau toate cărțile din biblioteca asta.

Gideon încuviință din cap.

–Atunci le vom cumpăra pe toate.

–Dar ideea ta, îl privi curioasă. Nu te-am văzut niciodată citind o carte.

–Nu citesc. Cărțile nu au fost niciodată... Dădu din cap. Poate că eu nu am nevoie de ele, dar știu că tu ai. Și îmi place să îmi citești.

Messalina nu mai spuse nimic în timp ce licitatorul anunță câștigătorul mesei și mulțimea începu să murmure.

Gideon se întoarse spre Messalina, dar nu putea citi expresia de pe chipul ei.

– Îmi place să-ți citesc, îi spuse ea, ezitând.

– Și mie, răspunse el, poate prea repede. Ai o voce foarte plăcută.

Messalina zâmbi.

Messalina ținea în brațe psaltirea irlandeză când trăsura plecă, o oră mai târziu. Gideon aranjase ca toate cărțile să fie livrate la Whispers, dar ea nu se putuse abține să nu ia câteva cu ea.

Psaltirea era o carte micuță, cât palma, dar paginile colorate erau decorate cu ilustrații metalice, în relief auriu. Nu văzuse niciodată ceva mai frumos.

Și Gideon o cumpărase pentru ea.

Se uită la el fascinată. O privea zâmbind. Era un zâmbet sincer. De unde știuse că o să adore cartea aceea? Încercase să o cucerească cu flori, un gest ridicol, iar acum îi făcuse un cadou perfect. O bibliotecă întreagă.

Gestul lui o făcu să se simtă nesigură. Pierdută între speranță și disperare. Dacă știa că biblioteca era darul perfect pentru ea, asta însemna că îi păsa de ce voia?

Că îi păsa de ea?

Posibilitatea o speria pentru că apărea și posibilitatea de a fi rănită din nou. Suferise atât de mult în zilele care trecuseră de la bal. Dacă o trăda din nou, avea să fie devastată.

Nu știa dacă să aibă încredere în propriile simțuri.

Realiză că o privea încruntat.

– Mulțumesc.

Își drese glasul.

– Mă bucur că ți-a plăcut darul meu.

– Chiar te bucuri? întrebă ea, încercând să-l citească.

– Da, își încleștă dinții, dar îi răspunse calm. Am făcut-o pentru tine.

– De ce? îl întrebă și își ținu respirația.

Gideon își lăsă capul pe spate.

– Vreau doar să fii fericită, Messalina. Nimic mai mult.

Cuvintele lui aprinseră speranța în sufletul ei.

Gideon păru brusc extenuat și se temu că această călătorie fusese prea mult pentru el. Trăsura se opri brusc și Messalina aproape se lovi de ușă.

– La naiba! exclamă Gideon și se grăbi să o prindă. Ești bine?

– Da. Și cel mai important, și psaltirea e în regulă.

– Nu pentru asta îmi fac griji.

Messalina se abținu să nu zâmbească precum un copil la auzul cuvintelor lui. Inima ei nu putea rămâne indiferentă, oricât de mult s-ar fi luptat mintea ei.

Gideon deschise fereastra.

– De ce ne-am oprit? îl întrebă pe birjar.

Messalina auzi zgomotele mulțimii de afară și o trecu un fior.

– Ce e?

– Nimic, șefule. Nu putem ocoli mulțimea. Va trebui să așteptăm, răspunse birjarul.

Gideon scoase un sunet.

Messalina se uită la el. Era alb ca o stafie.

Își aduse aminte de ultima dată când se găsiseră în mijlocul unei mulțimi.

– Gideon? îl întrebă.

– Nu pot..., dădu el din cap.

– Te simți bine? îl întrebă alarmată.

– Nu.

Scoase un sunet ciudat.

– E vorba de spânzurătoare, nu-i așa? întrebă încet. Pot să te ajut cumva?

– Probabil crezi că am înnebunit.

Dădu din cap, deschise ochii și se uită la ea cu ochii goi.

– Deloc, murmură ea și îi puse mâna pe umăr. Vrei să-mi spui de ce te doare atât de tare?

– Eddie.

Se uită la pumnii încleștați.

Cine...? Pentru o clipă nu reuși să-și aducă aminte unde mai auzise numele. Dar apoi realiză că Eddie fusese fratele mai mic al lui Gideon.

– Ce-i cu el?

– L-au spânzurat, răspunse el pe un ton rece ca gheața.

– Poftim? Nu înțelegea. Cine l-a spânzurat? De ce?

Când Gideon se uită în sfârșit la ea, fu șocată să vadă că erau complet inexpresivi.

– Eddie a fost spânzurat pentru furt. Avea unsprezece ani.

– Dar... Nu avea cum să fie adevărat. Nu auzise niciodată de un băiat care să fie spânzurat, mai ales pentru furt. Nu înțeleg.

Gideon oftă.

– Eddie era hoț de buzunare. Nu-mi plăcea, era mult prea periculos, dar când ne era foame, mă prefăceam că nu văd. Și ne era foame în iarna aceea când Eddie avea unsprezece ani, iar eu treisprezece.

Nu-i plăcea povestea asta, deja știa cum se termină, era îngrozitoare. Dar nu-l putea lăsa să sufere singur.

– Ce s-a întâmplat?

Gideon scrâșni din dinți.

– Era un aristocrat, un bătrân în St. Giles care probabil căuta o prostituată. Ce alt motiv ar fi avut să umble pe străzi acolo? Eddie i-a furat ceasul, ceasul de aur. Lacheul lui l-a prins pe fratele meu. Eddie a fost târât la tribunal, judecat și spânzurat.

Messalina țipă, îngrozită. Ca un băiețel să fie executat pentru asta i se părea dezgustător. Nu cunoștea foarte bine legea, dar era sigură că nu era în regulă.

– Credeam că se schimbă sentința dacă e atât de tânăr, șopti ea.

– În mod normal așa s-ar fi întâmplat, spuse el plin de ură. Dar lordul, un bărbat pe nume Cross, a insistat să fie executată sentința. A insistat ca Eddie să plătească pentru ce a făcut. Așa era „corect".

Mârâi când spuse ultimul cuvânt.

Messalina nu știa ce putea spune în fața unei asemenea nedreptăți.

– Îmi pare rău.

I se păru că erau niște cuvinte inutile, banale. Dar Gideon nu păru să o audă.

– Nu l-am văzut cât a fost întemnițat. Nu aveam bani să-i mituiesc pe paznici. Era acolo singur, speriat, fără mâncare, fără o pătură, iar eu nu am putut face nimic. Nimic.

Pe Messalina o cuprinse groaza. Nu putea înțelege. Un băiețel... Complet neajutorat...

– Mama ta?

Gideon o privi cu ochi întunecați.

–Mama umbla numai beată pe atunci. Când a fost spânzurat, băuse atât de mult încât nici nu era în stare să vorbească. Se uită pe fereastră. Când a fost spânzurat..., murmură, ca pentru el însuși.

Messalina nu putu să întrebe. Nu vru să afle sau să-și imagineze. Îi cuprinse palma într-ale el și o strânse.

Gideon respiră profund și o strânse și el.

–Bineînțeles că m-am dus. Nu puteam face altceva. Nu voiam să moară...

Nu mai putu să continue, dar Messalina știa că voia să spună „singur".

Un copil să moară singur.

Gideon închise ochii.

–Am urmărit toată procesiunea. Când am ajuns la Tyburn, era prea multă lume ca să pot ajunge în față. M-am urcat pe un butoi ca să văd cum îl spânzură.

Se opri.

Ochii Messalinei se umplură de lacrimi. Nu-și putea imagina scena. Un băiat care se uita cum singurul lui frate este spânzurat.

–Cred că m-a văzut. Poate. Poate mă înșel. Era atât de departe. Dar l-am văzut. Era atât de palid...

Gideon se uită la ea și Messalina văzu că avea ochii umezi. Trăsăturile lui era înăsprite, cicatricea de pe obraz îi ieșea în evidență și realiză că pentru cineva care nu-l cunoștea, n-ar fi părut să sufere. L-ar fi crezut distant, nemilos și îngrozitor, dar nu era așa.

Și ea ar fi crezut asta cu o săptămână în urmă.

–Eddie era mai mic decât mine, spuse el ușor, atât de încet că abia îl auzea. A fost vina mea că l-au spânzurat. Ar fi trebuit să-l protejez. Ar fi trebuit să-l învăț să nu fure.

Trăsura începu să se miște. Dar Messalina aproape că nu-și dădu seama. Era prea uimită. Parcă cineva făcuse lumină pentru ea. Își aduse aminte cum Gideon țipase la Sam în prima zi din căsnicia lor. Ceea ce atunci i se păruse un act de cruzime, acum era cu totul altceva. Gideon încerca să se asigure că Sam, un băiețel ca fratele lui, nu avea să mai fure vreodată. Pentru că putea fi spânzurat pentru asta.

Nu fusese crud de plăcere. Îl proteja pe băiat așa cum nu putuse să-l protejeze pe Eddie.

–Vai, Gideon, spuse cu tristețe. Nu a fost vina ta că l-au spânzurat pe Eddie.

– Nu? o privi cu înverșunare. Eu trebuia să am grijă de el. Se baza pe mine. Știi ce a făcut ultima dată când l-am văzut? Înainte să plece la furat și să fie prins? Își smulse cămașa, rupând câțiva nasturi. Îi ignoră și scoase moneda de la gât. Mi-a dat asta, ca să cumpăr pâine pentru cină. Mai aveam câteva monezi, dar am luat-o și pe asta, iar el a ajuns la închisoare fără nimic.

Furia și durerea din ochii lui o făcură să șovăie. Se întrebă cum de îl crezuse vreodată lipsit de sentimente. Îl luă în brațe.

– Ai făcut tot ce-ai putut. Ai avut grijă de Eddie cât de bine ai putut. Gideon dădu din cap cu vehemență, dar ea insistă pentru că acum știa adevărul. Ți-ai iubit fratele și moneda aceea e dovada.

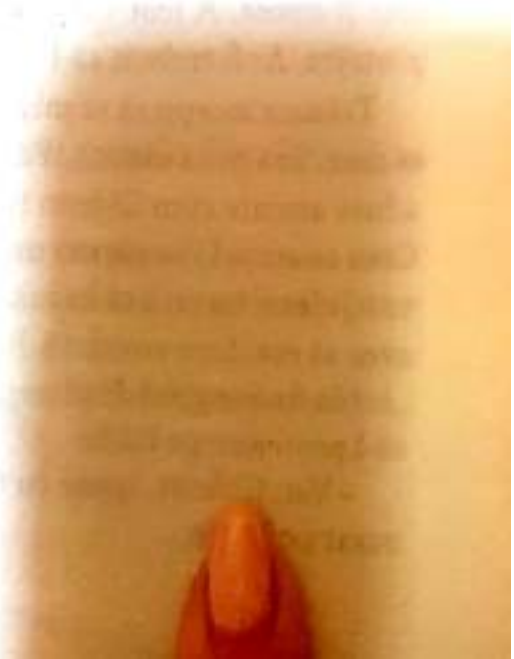

Capitolul 18

În seara aceea, Messalina se tolănise în camera de zi, învelită cu un șal și pregătită de somn. Lucretia stătea lângă ea, mâncând o tartă cu lămâie. Gideon dispăruse imediat după cină.

Messalina voia să examineze noua psaltire, dar gândurile ei se tot întorceau la după-amiaza aceea. Cât de nesigur fusese Gideon când o dusese la licitație. Cât de încântat fusese să vadă că-i plăcuse cadoul lui.

Și cât de furios și îndurerat fusese când îi povestise despre Eddie. Nu i-ar fi vorbit atât de sincer la începutul căsniciei lor. Știa asta. Se simțea onorată că îi dezvăluise motivele durerii lui.

Daisy încerca să-i roadă degetele de pe marginea divanului.

– Au, spuse ea, certându-l. Nu mușca, te rog.

– Îmi pare rău, doamnă.

Sam stătea pe burtă, lângă șemineu, uitându-se la ilustrațiile atlasului pe care îl adusese cu ea. Sări în picioare și veni lângă divan.

– Nu-ți face griji, Sam, îi spuse Messalina. Chiar și cei mai cuminți căței mușcă în joacă. Puse psaltirea jos și îl ridică în brațe pe Daisy. Se uită la Sam. Daisy a fost cuminte, nu-i așa?

– E posibil să fi găsit unul din pantofii domnului Hicks, răspunse el vinovat.

– L-a mâncat? întrebă Lucretia.

– Nu, nu l-a mâncat. Sam se uită în jos. Dar l-a ros puțin.

Lucretia făcu ochii mari.

– Trebuie să-i cumpărăm domnului Hicks o pereche de pantofi. A început să se descurce atât de bine cu friptura.

Băiatul părea îngrijorat.

– E în regulă, îl consolă Messalina. Sunt sigură că nu a fost vina ta că Daisy a găsit pantoful.

– Da, doamnă.

Sam nu părea convins de nevinovăția lui.

Messalina se abținu să nu zâmbească și îl mângâie pe Daisy, care se ghemuise în poala ei. Sam se ducea către atlas când Messalinei îi veni o idee.

– Sam?

– Doamnă? întrebă el.

– Dacă ai putea să faci orice îți dorești când vei fi mare, ce ai face?

– Ce...?

Lucretia își ridică sprâncenele.

– Sst, murmură Messalina.

Sam luă întrebarea foarte în serios și se gândi intens la un răspuns.

– Învățător.

– Serios? întrebă Messalina surprinsă. De ce?

– Păi, spuse el. Nu există învățători în St. Giles. Și sunt inteligenți. Foarte inteligenți. Citesc cărți.

Messalinei îi veni greu să creadă că nu existau învățători în St. Giles, dar era de acord cu restul lucrurilor pe care le spusese.

– Înțeleg.

Sam dădu din cap și reveni la atlas.

Daisy se ridică și căscă.

– Îl poți duce pe Daisy în grădină, Sam?

– Da, doamnă.

Băiatul se grăbi și îl luă în brațe pe Daisy.

După ce plecară, Lucretia se întoarse către sora ei care studia cu atenție psalmul.

– Ce crezi că e asta? murmură ea, arătând un desen de pe pagina subțire.

– Cred că e o balenă, răspunse ea, uitându-se la monstrul mov.

– Așa arată o balenă? întrebă sora ei, ezitantă. Nu știam că au mustăți.

– Nu sunt sigură, zise Messalina ridicând cartea. Ar putea fi o pisică cu coadă de pește?

– Hm, murmură Lucretia și se întinse după altă tartă. Nu m-aș fi gândit niciodată că Gideon e atât de generos. Cred că biblioteca a fost foarte scumpă.

– Sunt multe lucruri pe care nu le-aș fi ghicit despre Gideon, spuse Messalina încet.

Își aminti chipul soțului ei când îi povestise despre Eddie. Când venise la Londra îl considerase un bărbat rău, lipsit de sentimente.

Se înșelase.

– Nu pare genul care ar iubi literatura, zise Lucretia.

– Nu este. Dar știe că eu sunt. Messalina se uită la ea cu entuziasm. Trebuia să vezi casa de licitații, Lucretia! Era plină de tot felul de lucruri, unele foarte urâte, dar fascinante. Și licitația... nu mi-ar fi trecut prin cap că poate fi atât de nemiloasă. A fost chiar palpitantă spre sfârșit. Eram pe marginea scaunului și mă întrebam dacă Gideon o să câștige... Chipul gânditor al Lucretiei o făcu să se oprească. Ce e?

– Ah, nimic, răspunse sora ei. Era evident că mințea. Doar că pari foarte fericită.

– Sunt, spuse Messalina în defensivă.

– Dar încă plănuim să mai plecăm? o întrebă încet.

Messalina își mușcă buza, se uită la psaltire și își aminti chipul lui Gideon.

Chiar voia să mai plece?

Dacă Gideon era capabil de dragoste, chiar și frățească, asta nu însemna că aveau o șansă să fie fericiți?

– Nu știu, șopti ea.

Lucretia încuviință din cap și se scutură de firimituri.

– Asta credeam și eu. Cred că va trebui să caut un loc unde să mă ascund. Undeva unde unchiul Augustus să nu mă poată găsi. Poate la conacul lui Kester din nord? Nu, ridică o mână și o opri pe Messalina, care voia să spună ceva, nu te cert. Vreau să fii fericită. Dar cred că trebuie să te gândești foarte bine. Vrei să-l părăsești pe Gideon? îi zâmbi în colțul gurii când se ridică. Noapte bună, soră dragă.

Messalina o urmări până ieși din cameră, apoi se rezemă de divan. Știa ce voia. Voia să rămână cu Gideon. Dar nu știa dacă asta era corect. Se gândea doar la fericirea ei. Dacă Julian continua să-l urască pe Gideon? Și dacă Lucretia trebuia să se ascundă? Nu era corect față de ea, să trebuiască să se sacrifice pentru fericirea Messalinei. Iar ea nu era sigură că poate să trăiască fără sora ei.

Era încă adâncită în gânduri când Gideon intră pe ușă cu o sticlă de vin și două pahare.

– Sper că nu te deranjează.

– Deloc, spuse ea repede și se ridică în fund.

– Vrei un pahar? îi arătă sticla.

– Te rog.

Gideon turnă, iar când îi întinse paharul, degetele lor se atinseră.

Messalina se cutremură și sorbi vinul ca să ascundă asta. Puse paharul pe masă și își drese glasul.

– Ai venit să vorbim despre bibliotecă?

– Nu. Dădu pe gât paharul de vin. Messalina. Când vine vorba de tine nu-mi găsesc cuvintele, dar vreau să știi că... Rămâi. Te rog, rămâi cu mine. Dacă mă lași...

– Da. Întinse mâinile fără să aștepte să termine. Da.

Și, în mod ciudat, știu că asta trebuie să facă.

Gideon îi prinse mâinile și se așeză lângă ea cu ochii închiși.

– Mulțumesc.

Îi sărută mâinile pe rând, iar Messalina simți fiori în tot corpul. Își trase răsuflarea, cu lacrimi în ochi. Gideon o cuprinse de mijloc și o trase mai aproape. Ca și cum ar fi fost ceva rar și prețios. Ceva ce nu voia să piardă.

Îi sărută colțurile buzelor. Buza de sus, apoi buza de jos. Încet și senzual. Apoi coborî spre gât, iar când îi simți limba, Messalinei i se făcu pielea de găină. Scăpă psaltirea.

Îi desfăcu părul și își trecu mâinile prin șuvițele răvășite.

– Fă dragoste cu mine, îi spuse ea.

– Messalina, șopti el disperat.

Messalina îi cuprinse chipul și îl obligă să se uite la ea. Avea buzele roșii și ochii sălbatici.

– Gideon, te rog.

– Da.

Mâinile îi tremurau când îi desfăcu șalul. Dar apoi își coborî capul și îi cuprinse unul dintre sfârcuri prin cămașa de noapte.

Messalina nu se mai putea gândi la altceva. Îl sugea, iar ea nu se putea concentra decât la ceea ce simțea. Se arcui spre el, scâncind, iar Gideon se mută la celălalt sfârc.

Începu să tremure, dar nu de frig. Știa ce plăcere urma să simtă. Se mișcă, neliniștită, iar centrul ei era umed și fierbinte.

– Gideon, șopti ea. Te rog.

Gideon o întinse pe spate, iar ea îl privi în ochii negri, strălucitori. Gideon se ridică, precum o bestie trezită de dorințele ei.

– Scoate-ți cămașa, îi șopti. Lasă-mă să-ți văd trupul.

Fiorul de plăcere care o străbătu o făcu să-și apropie coapsele. Adună poalele fustelor și le ridică până la talie.

– Mai sus, gemu el, cu ochii ațintiți la trupul ei gol.

Cu mâinile tremurând, Messalina le ridică mai sus și își dezgoli sânii. Sfârcurile i se întăriră și mai tare. Gideon se uită în ochii ei.

– Messalina.

Deși îi spuse doar numele, Messalina înțelese tot ce voia să-i spună.

Gideon se puse în genunchi deasupra ei și își trase de marginea chiloților.

– Vino la mine, îi spuse ea, întinzând brațele.

O privea ca și cum ar fi fost cheia supraviețuirii. Ca și cum ar fi murit dacă nu ar fi fost a lui.

Își eliberă penisul mare și umflat. Dar când se aplecă deasupra ei, eliberă un strigăt de durere.

Messalina făcu ochii mari.

– Umărul tău! Poate ar trebui să...

– Nu. Dacă mă ajuți... Își mută greutatea pe mâna stângă și se uită la ea.

Messalina îi luă penisul în mână. Îl mângâie ușor, simțind cât era de cald și de fin. Apoi își trecu degetul peste capul umed. Îi tresări în mână și Gideon inspiră brusc.

– Messalina...

Zâmbi în sinea ei că reușise să-l afecteze atât. Îi puse picioarele în jurul șoldurilor. Îl conduse spre intrarea ei, uitându-se tot timpul în ochii lui.

Gideon îi susținu privirea și ea se întrebă ce încerca să-i spună când o privea așa. Gemu în timp ce o penetra încet și valuri de plăcere se revărsau peste ea. Era aproape sacru, o uniune a corpurilor, nu doar a minții.

Messalina era sigură că și el gândea același lucru, căci nu o mai privise niciodată cu atâta intensitate. Gideon își încordă șoldurile și începu să se retragă încet.

– Messalina, spuse, pe un ton răgușit, profund și o penetră din nou.

Țipă și cu degetele îi trasă conturul sprâncenelor diavolești.

Putea fi un diavol care venise după sufletul ei.

Dar nu era.

Nu era.

Se arcui sub el și simți că se topește. Era atât de aproape, un punct culminant la care nu reușea să ajungă. Scânci de frustrare.

Gideon o pătrunse adânc, iar fruntea i se umplu de broboane de transpirație.

– Atinge-te pentru mine, scrâșni el. Te rog, draga mea.

Ideea i se păru scandaloasă. Și încântătoare. Își coborî mâna între trupurile lor. Pielea era umedă, alunecoasă, aproape prea sensibilă și se încleștă de plăcere.

Gideon o privea.

Își mușcă buza și se uită în ochii lui, conștientă că nu ar putea face asta pentru altcineva.

Gideon o ducea la extaz, valurile de plăcere erau din ce în ce mai mari, degetele îi erau ude de extaz. Explodă și începu să tremure, iar și iar, în timp ce Gideon o penetra necruțător.

Când putu să deschidă ochii, văzu în fața ei un diavol torturat. Cu ochii închiși, dinții încleștați și trupul acoperit de transpirație. Ca și cum ar fi coborât în iad. Ca și cum s-ar fi ridicat la cer.

Messalina îl ținu în brațe când își dădu drumul adânc în interiorul ei. Brațele i se încordară și începu să gâfâie nebunește. Închise ochii, simțindu-se satisfăcută și relaxată.

Într-un final, Gideon se dădu la o parte și se ridică. Messalina își coborî fustele, timidă, acum că nu mai făcea dragoste.

– Vii cu mine în pat, doamnă Hawthorne? îi întinse mâna.

– Da.

Când o ajută să se ridice, se simți amețită, fericirea la o atingere distanță. Se sprijini de el când urcară scările. Când ajunseră la ușă, Messalina îl trase înăuntru și închise ușa.

– Vrei o căsnicie adevărată?

– Da, spuse el.

– Atunci trebuie să știu un lucru. Ce vrea unchiul meu să faci pentru el.

Gideon simți că îi îngheață sângele în vene.

Nu putea să piardă totul acum.

– Dacă vrem să o luăm de la capăt, cred că nu ar trebui să avem secrete, spuse ea. De exemplu, eu nu ți-am spus ce aveam de gând să fac cu zestrea. Își umezi buzele. Aveam de gând să... plec din țară, să las totul în urmă și să o iau de la capăt în altă parte.

Nu voiam să mai rămân cu tine când îmi primeam banii. Inspiră adânc și oftă, ca și cum și-ar fi luat o greutate de pe inimă.

Apoi îl privi plină se speranță.

Trebuia s-o mintă. Trebuia.

Nu avea cum să-l ierte pentru așa ceva. Nu avea cum să mai locuiască cu el dacă afla asta. Și avea deja planuri să plece, să-l părăsească.

–Gideon? se încruntă ea.

Încercă să-și găsească cuvintele prin care să repare situația. Să o facă să zâmbească, să facă lucrurile așa cum erau acum câteva minute.

–Gideon.

–Messalina, șopti el, disperat.

Speranța din ochii ei aproape îl omorî. O luă de mână.

–Spune-mi, te rog. Se depărtă de el.

–Eu...

Speranța aproape dispăru. Înlocuită de ceva cumplit.

–Spune-mi.

Gideon scrâșni din dinți. Ura asta. Voia să oprească timpul în loc. Să evite dezastrul. Dar nu putea. Și nici nu putea să o mai mintă.

–Unchiul tău mi-a cerut să-l omor pe Julian.

Messalina mai făcu un pas în spate, dând din cap.

–Ce?

–M-am gândit s-o fac, spuse, punându-și sufletul pe tavă. La început. Dar acum nu aș face asta.

Messalina închise ochii ca și cum nu suporta să se uite la el.

–Și atunci de ce nu mi-ai spus?

Pentru că nu voia să afle. Pentru că era un laș.

Messalina deschise ochii și îl fixă cu ochi pustiiți.

–Voiai să faci asta fără ca eu să aflu.

–Da, spuse el, știind că distrugea nu numai speranța lui, cât și pe a ei. La început. Dar nu și acum.

–Trebuie să o trezesc pe Lucretia.

Messalina plecă spre ușă.

–Te rog, spuse el șocat.

Nu rugase niciodată în viața lui. Nici pe duce. Nici pe bărbații în fața cărora pierduse lupte. Pe nimeni.

Dar o ruga pe Messalina.

– Te rog, ascultă-mă.

Se opri la ușă, cu spatele la el.

– Ce ai putea să-mi mai spui?

Îl cuprinse panica. Nu se putea întâmpla asta.

– La naiba, Messalina! Nici nu am știut ce trebuie să fac până nu m-am căsătorit cu tine. Ăsta e adevărul. Te rog. Trebuie să mă crezi.

– Nu pot, spuse ea și se întoarse cu fața la el. M-ai mai mințit pentru a-ți atinge interesele. Nu îți voi mai permite să faci asta. Mi-aș dori să pot crede că ții la minte suficient de mult încât să refuzi să-mi ucizi fratele. Dar nu pot. Pur și simplu nu pot.

Gideon simți că cineva îi smulge inima din piept. Că toate visurile și speranțele lui se prăbușesc. Simți că moare.

– Te iubesc, îi spuse îndurerat.

Dar știa că e prea târziu.

Messalina râse, un sunet oribil.

– Nu. Nu. Nu. Nu merge așa. Fără manipulări. Se șterse la ochi. Cred că te iubesc, Gideon. Dar asta nu e suficient. Nu mai e. Îl privi în ochi. Adio.

Gideon se uită după ea fără să scoată un cuvânt.

Îl părăsise.

Capitolul 19

Bineînțeles, Messalina nu putu să plece în noaptea aceea. Avea nevoie de o trăsură.

Era dimineața devreme când ieși, împreună cu Lucretia, pentru ultima dată din Casa Whispers.

– Of.

Lucretia cără coșul imens pe care li-l pregătise Hicks. Bucătarul le spusese că a pus în el prăjiturile preferate ale Lucretiei. Probabil de aceea sora ei refuza să lase pe altcineva să-l care.

Reggie stătea lângă trăsura împrumutată de la Freya și Kester, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

– Măcar lăsați-l pe Pea să vină cu dumneavoastră, doamnă, spuse el când se apropiară. E micuț, dar e de speriat când își propune. Se uită spre casă. Șeful e îngrijorat.

Lucretia făcu ochii mari, parcă implorând-o pe Messalina. Sora ei dădu din cap. Nu voia să mai aibă de-a face cu soțul ei.

– Îmi pare rău, Reggie, dar ne vor proteja oamenii ducelui de Harlowe. Cred că e suficient. În plus, încercă în zadar să zâmbească, nu mergem departe.

Era o minciună. Intenționa să fugă la casa de vacanță a lui Kester ca să-și lingă rănile. După aceea își va face planuri cu Lucretia.

Poate îi putea cere ajutor financiar lui Kester, căci nu-și primise partea de zestre de la Gideon. În dimineața aceea o evitase, iar asta o durea mai mult decât orice altceva.

– Cred că o să-mi fie dor de locul acesta, murmură Lucretia și se uită la Whispers.

Oftă și îi permise unui lacheu să o ajute să urce în trăsură. Messalina dădu din cap către Reggie și dădu să urce.

– Doamnă!

Se întoarse. Sam alerga spre ea, cu Daisy în brațe.

– L-ați uitat pe Daisy, doamnă!

Avea atâtea planuri să-l ajute pe Sam și pe alți băieți ca el. Acum totul se dusese de râpă.

Sam se uita la ea rugător.

– Luați-l sau va fi trist. Va crede că nu-l vreți.

Ochii i se împăienjeniră de lacrimi.

– Vă plac și pe tine, și pe Daisy, Sam, dar nu știu dacă i-ar plăcea o călătorie cu trăsura. Ai putea, se șterse la ochi, ai putea să ai grijă de el, te rog?

Și băiatul, și cățelul o priveau confuzi.

– Da, doamnă. Dacă vreți. Sam își mușcă buza. Chiar plecați?

– Mă tem că da.

Urcă în trăsură înainte să înceapă să plângă în mijlocul drumul. Cum de ajunsese să țină la Gideon și la băieți? Cum de ajunsese să-l iubească?

Trăsura porni și se uită pe fereastră. Reggie îi puse mâna pe umăr lui Sam, care încă îl ținea în brațe pe Daisy.

Își închise ochii strâns. Nu avea să mai fie niciodată întreagă.

Gideon se uită la trăsura care pleca de la Whispers cu Messalina și inima lui. Își coborî capul, sprijinindu-și fruntea de geamul rece. Avea nevoie de ea. Ca de aer. Ca de apă. Ca de pâine. Avea nevoie de ea ca să supraviețuiască. Și nu avea s-o mai vadă niciodată.

Simți că inima încetează să-i mai bată.

Plecă de la fereastră. Avea lucruri de rezolvat. Nu voia să se mai gândească la Messalina. Nu putea să se mai gândească la ea. Era mai bine să se ocupe de afaceri. Poate că așa reușea să ignore rana mortală.

Oftă, ieși din cameră și coborî scările în fugă.

Soarele ascuns printre nori făcea ca ziua să fie gri. Începu să meargă mai repede, făcând planuri, încercând să ia în calcul toate posibilitățile. Dar asta era imposibil.

Când ajunse la han, palmele începură să-i transpire, dar știa că asta era singura cale. Singura cale pe care o mai avea.

Deschise ușa barului și o servitoare îi dădu indicațiile de care avea nevoie. Urcă spre camerele de la etaj. Servitoarea îi spusese că era a treia ușă pe dreapta. Bătu. Nu primi nici un răspuns, deși camera ar fi trebuit să fie ocupată.

Gideon își scoase cuțitul de pe mânecă. Dacă ajunsese prea târziu...

Bătu încă o dată, mai tare de data asta. Forță ușa și o deschise larg. Julian Greycourt stătea în mijlocul camerei, în cămașă și pantaloni, desculț și cu părul prins într-o coadă lejeră. Ținea două pistoale, amândouă îndreptate spre pieptul lui Gideon.

Cândva după prânz, Messalina își sprijini capul de fereastră, conștientă că Lucretia se uita la ea.

– Ești sigură că asta îți dorești? o întrebă ezitant.

Ceea ce era ridicol. Lucretia nu ezita niciodată.

Messalina se simțea prea grea ca să se miște.

– Plănuia să ne omoare fratele. E de neiertat, nu crezi?

– Ar fi dacă Gideon chiar s-ar fi gândit să-și ducă planul la bun sfârșit. Lucretia se opri, încercând să-și țină părerile pentru ea, dar apoi spuse: A zis că nu avea de gând s-o facă.

Messalina nu putea s-o contrazică, dar ce rost mai avea? Lucretia știa de ce luase decizia asta.

Nimic nu mai avea rost.

– Măcar mai gândește-te, o încurajă sora ei. Nu trebuie să luăm nici o decizie acum. Probabil ne va lua câteva săptămâni să ajungem la proprietatea lui Kester. Asta dacă nu ne prinde unchiul Augustus înainte.

În loc să-i răspundă, Messalina închise ochii. Nu voia să se gândească la unchiul ei și nu voia să se răzgândească în privința lui Gideon. Fusese suficient de greu să-l părăsească. Nu voia să mai treacă prin asta.

Se auziră niște fosnituri și Lucretia murmură:

– Hicks a zis că ne-a pus tarte cu lămâie. Crezi că a mințit ca să mă facă să mă simt mai bine? Pentru că să știi că ai tarte, dar să nu ai e mult mai rău. Ce e asta?

Messalina deschise ochii și văzu că Lucretia ținea în mână un plic de piele. Ridică din umeri.

– Keys mi l-a dat înainte să ne întâlnim în hol.

– Și nu l-ai deschis?

Lucretia îi aruncă o privire tăioasă. Messalina închise ochii la loc.

– Nu am avut de ce.

– Hm. Lucretia desfăcu plicul. Hârtii, hârtii, nu prea înțeleg ce scrie...

Apoi rămase tăcută.

Messalina se întrebă dacă avea rost să coboare din trăsură când se opreau să ia prânzul. Își pierduse apetitul.

– Dumnezeule! exclamă Lucretia.

– Ce? întrebă Messalina fără vlagă.

– Ți-a dat jumătate din zestre cu promisiunea că o vei primi și pe cealaltă când o va obține.

– Poftim? făcu Messalina, cu mirare în priviri.

– Credeam că Gideon s-a căsătorit cu tine pentru bani? se uită la ea.

– Da, spuse ea amețită.

Lucretia pufni.

– Nu pare foarte interesat de ei.

– Dă-mi să văd. Messalina luă hârtiile de la Lucretia și le analiză cu atenție. Era un aviz juridic care confirma ceea ce tocmai îi spusese sora ei. Nu înțeleg.

– E ciudat, spuse Lucretia.

– Ce? întrebă Messalina absentă.

– E un lănțișor aici.

Messalina ridică privirea.

Lucretia ținea în mână moneda lui Gideon.

– Ce chestie ciudată, spuse sora ei. De ce ar agăța cineva o monedă pe un lănțișor?

– Din dragoste, șopti Messalina.

– Poftim?

– Înseamnă că mă iubește, spuse mai tare și inima parcă i se trezi la viață. Trebuie să ne întoarcem!

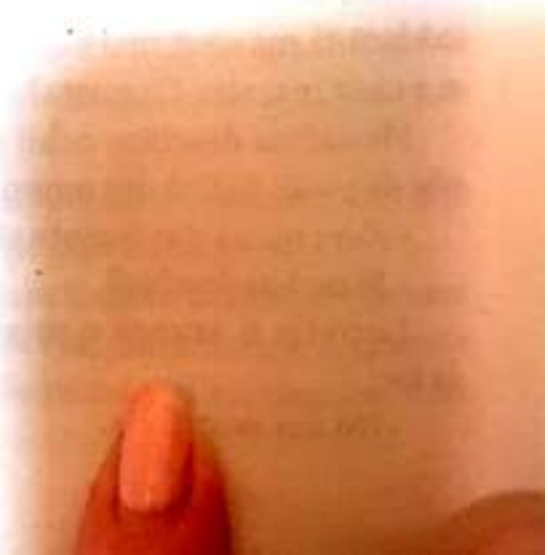

Capitolul 20

Târziu în după-amiaza aceea Gideon se uita la cuferele cu cărți din bibliotecă. La un moment dat realiză că Keys vorbea.

– ... vești bune, nu crezi?

Gideon clipi și se uită la el. De cât timp era acolo? Chiar nu știa.

– Ce vești bune? îl întrebă.

Keys părea îngrijorat. Se uită din nou la cufere. Cărțile Messalinei ocupau aproape toată podeaua. Abia aștepta să o vadă despachetându-le.

– ... Șefule?

– Poftim? întrebă el absent.

Keys oftă profund, încercând să nu-și piardă răbdarea.

– William Blackwell spune că e gata să-mi predea registrele. Vrea să se întâlnească cu tine înainte, iar apoi să plece la Newcastle. Afacerea merge bine.

Gideon se uită la Keys. Afacerea lui. Banii lui. În ultimii ani se gândise aproape numai la asta. Făcuse tot felul de planuri care să-l aducă acolo, pe culmile bogăției. Iar acum?

Icni și se aplecă.

– Șefule?

Keys păru speriat.

Gideon nu putu să-i răspundă pentru că se înneca de râs. Chiar crezuse că e inteligent? Mai inteligent decât ceilalți? Ce prost fusese.

Obținuse tot ce voia și pierduse singura persoană de care avea nevoie ca să supraviețuiască.

Dumnezeule! Gândul îl făcu să revină la realitate și se așeză pe divanul cumpărat de Messalina.

– Șefule?

– Am pierdut-o, Keys, spuse cu ochii închiși.

– Atunci adu-o înapoi.

Gideon deschise ochii și îl privi obosit.

– Nu pot. Am încercat și am dat greș.

– Nu te da bătut, șefule, spuse Keys cu încăpățânare. Nu cu asta. Iartă-mă, dar ai nevoie de femeia asta.

Avea dreptate.

– Dar ea nu are nevoie de mine, răspunse el.

– Nu știi asta, îi răspunse cu loialitate. Doamna s-a uitat la tine când nu erai atent. Bineînțeles, continuă, va trebui să rezolvi problema cu fratele ei.

Gideon se uită la ceas.

– Ar trebui să fie aici. I-ai trimis mesajul, nu-i așa.

– Bineînțeles, îl privi deranjat. Dacă ducele încearcă să te omoare?

Gideon ridică din umeri.

– O să fac ce e nevoie.

Keys dădu din cap, dar părea îngrijorat.

– Tot cred că Greycourt a fost în spatele atacului.

– Greycourt nu ar fi pus-o în pericol pe Messalina, spuse cu convingere.

Keys ridică din sprâncene.

– Înseamnă că a fost ducele? Chiar dacă voia să-l omori pe Greycourt? Nu mi se pare un plan bun.

– De ce nu? zise cu amărăciune. Omul e nebun. A decis că sunt prea periculos pentru el.

– Dar tâlharii de pe drum? Ducele nu ar fi vrut să te omoare înainte să te căsătorești cu doamna.

Gideon se încruntă.

– Nu cred că ar fi plâns prea mulți după mine...

– Da, ai mulți dușmani, murmură Keys.

– Dar să plătești asasini de trei ori nu e numai ură. Ci înseamnă planuri și mijloace necesare.... E cineva care mă cunoaște.

Keys ridică mâinile.

– Nu suntem eu, Reggie sau Pea, șefule, jur pe mormântul mamei.

– Știu asta, îl privi iritat.

Ușa bibliotecii se deschise. Reggie se uită peste umăr lui.

– Excelența Sa, ducele de...

Windemere îl împinse.

– Da, da. Hawthorne! Unde e?

Gideon se ridică.

– Întâi banii.

Ducele se uită la Keys și la Reggie. Gideon îi făcu semn lui Reggie.

– Poți pleca.

– Și ăla?

Windemere îl indică pe Keys.

– Mi-e loial, răspunse Gideon cu fermitate. Rămâne.

– Prea bine. Nu-mi place să fiu chemat ca un om de rând.

– V-am spus că nu pot risca să-l mișc.

Gideon ridică o sprânceană.

– Arată-mi dovada.

Keys părea agitat.

– Cum v-am promis.

Gideon îl conduse afară din bibliotecă, cu Keys pe urmele lor. Ajunseră la parter, în holul care ducea spre bucătărie.

– Servitorii? întrebă Windemere aspru.

– Le-am dat liber în seara asta.

Ar fi trebuit să fie precaut, atent la orice pericol, dar nu-i mai păsa. Îl conduse prin bucătărie, până la ușile pivniței.

– Acolo jos.

Windemere se uită de la el, la ușă.

– Arată-mi.

Gideon scrâșni din dinți și aprinse o lumânare.

– Aveți grijă la trepte.

Scările erau spiralate, înguste și alunecoase. Jos, spațiul era împărțit de rafturi de lemn dărăpănate.

Gideon ajunse la primul raft și se opri.

Ducele trecu pe lângă el și se uită în jur. Gideon ridică lumânarea.

Julian Greycourt era chircit pe podea, cu spatele plin de sânge. Priveliștea ar fi fost îngrozitoare pentru oricine. Nu și pentru Windemere.

Începu să râdă.

Gideon se uită la el cu dezgust, iar apoi îi făcu semn lui Keys.

– Am pregătit actele și am adăugat un amendament. Trebuie doar să semnați.

– Bineînțeles, răspunse ducele, încă chicotind.

Keys aduse o măsuță de lemn și o ținu nemișcată cât ducele semnă hârtiile. Windemere îi înmână hârtiile lui Gideon, cu o privire triumfătoare.

– Poftim banii, puțini pentru sângele unui om.

– De fapt, spuse Gideon când se întoarse, pentru sângele unui porc.

Ducele se holbă pentru o clipă la nepotul lui care se ridică și începu să se scuture de praf. Apoi îl înfruntă pe Gideon.

– Mincinos nenorocit! Nu o să mai vezi nici un bănuț din zestrea aia...

– Pentru că vreți ca toată lumea din Londra să știe despre complotul nostru? îl întrebă Gideon.

– Nimeni nu o să te creadă! Nimeni.

– Dar am martori, zise Gideon, iar Quintus și lordul Rookewoode ieșiră la lumină.

Rookewoode își dădu la o parte o pânză de păianjen de pe surtucul elegant.

– Trebuie să recunosc, Greycourt, asta e mai interesant decât pantomima.

Windemere se uită la conte și se albi la față. Una era să acuzi un membru al familiei, dar era cu totul altceva să acuzi un conte că minte.

– Chiar ești dispus să riști? îl întrebă Gideon.

Ducele începu să mârâie. Se uită la Greycourt, aproape înfometat.

– O să te distrug. Într-una din zilele astea îți voi afla punctul slab și te voi distruge.

– Dar nu azi, zise Greycourt, înclinându-și capul.

Windemere plecă, negru de furie.

– Crezi că s-a terminat? întrebă Quintus.

– Nu, răspunse Greycourt. Deloc. Dar acum e speriat. Se uită la Rookewoode. Vă mulțumesc că ați venit atât de repede, domnule.

– Orice pentru un prieten, zâmbi Rookewoode.

Greycourt dădu din cap și se întoarse spre Gideon.

– Îți rămân dator, cumnate, pentru că m-ai avertizat despre planurile unchiului meu.

Gideon ridică obosit din umeri.

– Tu m-ai ajutat să obțin zestrea Messalinei. Cred că suntem chit.

Se auziră pași pe scările care coborau în pivniță. Gideon se pregăti. Ar fi fost prea simplu ca Windemere să plece. Dacă se întorcea ca să....

Dar cea care apăru era Lucretia, gâfâind.

–Unde e Messalina? se răsti el înainte să apuce să deschidă gura.

–În trăsură. Afară. Ne întorceam la tine și... Dădu din cap. Nu contează. Domnul Blackwell a înnebunit. S-a bulucit în trăsură și m-a trimis să-ți spun că vrea să discute cu tine.

Gideon se încruntă.

–Ce...?

Dar Lucretia nu terminase. Luă o gură de aer.

–O amenință pe Messalina cu un pistol.

Messalina se uită la Will Blackwell care stătea vizavi de ea în trăsură. Lângă el stătea un bărbat robust pe care și-l aducea aminte de la atacul din seara în care au fost la teatru. Domnul Blackwell ținea relaxat două pistoale, dar nu era atât de proastă să creadă că nu le-ar folosi.

Deja îl omorâse pe birjar.

Slavă Domnului că nu fusese interesat de Lucretia și că o trimisese afară.

Messalina își umezi buzele.

–Gideon nu va ieși, spuse ea ferm.

Chipul lui Blackwell era umed de transpirație și un mușchi de sub ochi îi zvâcnea. Messalinei nu i se mai părea frumos sau fermecător. Era nebun.

–Va ieși.

Domnul Blackwell ridică un pistol. Messalina îngheță, dar el doar își schimbă poziția. Se temea că Gideon va ieși.

–Ce vreți să-i faceți?

–Ce crezi? spuse domnul Blackwell absent și se uită pe fereastră. O să-l omor... sau o să pun pe cineva să-l omoare.

–De ce? întrebă disperată.

Domnul Blackwell o privi iritat.

–Pentru că vrea să îi dea registrele lacheului lui. Keys își va da seama că am delapidat minele.

Voia s-o omoare. Altfel de ce i-ar fi spus motivele lui?

Era o nebunie. Chiar credea că îi poate omorî pe Gideon sau pe ea în plină zi și să scape nepedepsit?

–Ați furat de la Gideon? întrebă cu o urmă de indignare.

–De ani întregi.

Ridică din umeri și rânji.

Ușa trăsurii se deschise brusc și inima aproape i se opri când îl văzu pe Gideon. Vru să se ducă la ea, dar domnul Blackwell flutură pistolul.

– Nu. Făcu semn spre podea. Stai acolo, cu picioarele încrucișate și mâinile în fața ta.

Gideon se uită la el fără să se miște.

Domnul Blackwell puse un pistol la tâmpla Messalinei, fără să-și ia ochii de la Gideon.

– Dacă nu vrei să-ți împușc soția chiar acum?

Nările i se dilatară, dar se așeză pe podea.

– Stai cu ochii pe el, îi spuse omului lui, apoi ciocăni în tavan cu unul dintre pistoale.

Trăsura începu să se miște.

– Nu știu care este planul tău, Will, dar mă îndoiesc că o să funcționeze, spuse Gideon calm.

Nu se mai uitase la Messalina. Iar ea își dorea să-i arunce măcar o privire. Dacă nu puteau fi salvați...

Nu voia să se gândească la asta.

– Planul meu, zise Blackwell, este să vă omor pe tine și pe minunata ta soție, iar apoi să iau toți banii și să fug din țară. Dădu din cap, prefăcându-se că îi pare rău. Simplu. Ușor. E doar vina ta, Gideon. Am fi putut face atât de mulți bani dacă ai fi acceptat să-i ducem pe băieți la mine.

Băieți? Messalina se uită la Gideon. Era pentru prima dată când auzea despre asta. Oare de cât timp se certau despre cum să conducă afacerea?

– Voiai ca băieți mai mici de cincisprezece ani să lucreze acolo, mârâi Gideon. Ar fi ieșit de acolo mutilați sau mai rău.

– Ar lucra pentru jumătate din banii pe care îi plătim unui bărbat în toată firea, spuse domnul Blackwell furios. Îți pasă atât de mult de niște copii pe care nu-i cunoști?

– Da, spuse Gideon privindu-l în ochi.

– Poate să-ți pese de ei în iad, șuieră Blackwell. Ție și soției tale.

Trăsura luă o curbă largă și toată lumea fu zgâlțâită. Gideon profită și îl atacă pe Blackwell. Îl cuprinse de încheieturi și îndepărtă pistoalele de Messalina. Se auzi o împușcătură asurzitoare.

Interiorul trăsurii fu învăluit în fum.

Domnul Blackwell și bărbatul se luptau cu Gideon. Messalina se uită în jur după ceva ce ar putea folosi ca armă. Când nu găsi nimic, își ridică fustele și îl lovi cât de tare putu pe bărbat.

Spre surprinderea ei, bărbatul se dădu înapoi cu un urlet. Apoi sări spre Messalina. Se pregăti să-l lovească din nou, dar Gideon reuși să-i ia un pistol domnului Blackwell. Se răsuci și îl lovi pe bărbat cu patul armei. Acesta căzu la picioarele Messalinei.

Trăsura se opri brusc.

Domnul Blackwell încercă să-l lovească pe Gideon cu celălalt pistol. Gideon se dădu într-o parte și îl lovi în lateral.

Domnul Blackwell se uită în jos, apoi în sus, șocat.

Gideon își trase mâna, iar Messalina văzu că ținea un cuțit plin de sânge.

– M-ai înjunghiat, spuse Blackwell.

– Te-am omorât, răspunse Gideon cu satisfacție.

Domnul Blackwell se lăsă pe marginea trăsurii, cu ochii pironiți. Și rămase acolo.

Messalina suspină.

– Ești bine, o întrebă Gideon?

– Da, bineînțeles...

Haina lui Gideon era găurită la umăr și materialul era umed. Messalina îl atinse. Era sânge.

Ușa trăsurii se deschise și Julian apăru, gâfâind.

– Ești bine, Messalina? Hawthorne?

Gideon dădu din cap, calm.

– Sunt bine. Dacă...

– Nu, spuse Messalina. A fost împușcat.

– Da? păru puțin îngrijorat.

– E doar o...

– Să nu îndrăznești să spui că e doar o rană superficială, spuse Messalina furioasă. Se întoarse spre fratele ei. Du trăsura acasă și cheamă un doctor.

– Prea bine.

Se răsuci și țipă la cineva. Reggie apăru în ușă.

– Reg, spuse Gideon. Curăță trăsura, te rog.

Messalina se abținu să nu țipe când oamenii lui Gideon îi scoaseră din trăsură pe Blackwell și pe celălalt bărbat.

Gideon o privi cu precauție. Ea își căută batista și i-o puse la umăr. El gemu și batista se umplu de sânge.

– Dacă mori, nu o să te iert niciodată, spuse ferm.

– Credeam că orice ar fi nu o să mă ierți niciodată.

– Păi, nu, spuse ea.

– Te iubesc, zise Gideon.

Messalina se uită la tentativa de bandaj.

– Știu.

– Chiar te iubesc, repetă el de parcă nu l-ar fi auzit. Știu că nu mă crezi, dar te iubesc.

– Sst, spuse ea, cu ochii în lacrimi. Te cred.

– Messalina. Îi cuprinse ușor mâna pe care o ținea pe umărul lui. Rana nu e așa gravă. Ascultă-mă. Te iubesc și dacă vrei să mă părăsești, vocea i se schimbă, să pleci departe, nu știu dacă voi supraviețui, dar te voi ajuta. Vreau să fii fericită.

– Gideon..., ochii i se umplură de lacrimi.

– Dar, spuse el încet, dacă îți e măcar milă de mine, rămâi. Te rog rămâi cu mine, Messalina.

Rămase fără aer și vru să-l lovească.

– Bineînțeles că rămân, om îngrozitor! Te iubesc. Te iubesc. Te iu...

Gideon o cuprinse în brațe și o sărută.

Epilog

O lună mai târziu

Messalina se uită în jur, la sala de bal arhiplină. Oamenii se înghesuiau, îmbrăcați în cele mai colorate și elegante haine. Erau pe punctul de a rămâne fără băutură și, dacă nu se înșela, tocmai văzuse o vicontesă căsătorită ieșind în grădină cu un baronet.

Cu alte cuvinte, balul ei avea un succes răsunător.

– Ai văzut-o pe Lady Hadley-Fields ieșind în grădină cu Sir Simpson? murmură Lucretia lângă ea.

– Cred că toată lumea a văzut-o, îi șopti Messalina.

– Să sperăm că nu și lordul Hadley-Fields, răspunse Lucretia. Luă o gură de punci. Cred că Quintus s-a furișat afară când ai vorbit cu lordul Chester.

Messalina oftă. Discutase cu lordul Chester, care deținea proprietatea potrivită, despre înființarea unei școli de gramatică în St. Giles. Voia ca Sam să-și îndeplinească cât mai repede visul de a deveni învățător. Era tipic pentru Quintus să dispară când nu era atentă.

– Măcar Julian e aici. Dădu din cap spre peretele opus, unde fratele lor se sprijinea de o coloană, ignorând o doamnă care șoptea lângă el.

Se uit prin sală. Unde...?

– Messalina! o strigă Freya, strecurându-se prin mulțime, cu Elspeth pe urmele ei. Chiar ai cumpărat o bibliotecă?

– Da, râse Messalina. Deși încă este în cufere.

Freya zâmbi.

– Mă gândeam că Elspeth ar putea să te ajute să le sortezi și să le aranjezi.

– Mulțumesc, spuse Messalina cu apreciere. Mi-ar plăcea să am cărțile pe rafturi ca să mă pot bucura de ele.

– Hm, murmură Elspeth și își înclină capul. Bărbatul acela trage praf pe nas intenționat?

Freya tuși.

– E tutun. Ți-am mai povestit despre asta.

Elspeth păru șocată.

– Dar ai spus că tutunul se arde.

Freya își dădu ochii peste cap și se uită la Messalina.

– Și-a petrecut aproape toată viața cu Femeile Înțelepte. Dar încă i se par interesante cele mai ciudate lucruri. Se întoarse spre sora ei. Haide. O să-ți arăt bufetul. Stai să vezi pelteaua.

– Vin și eu cu voi, se înveseli Lucretia.

Dispărură în mulțime, iar Messalina se duse spre ușile care dădeau în grădină, vorbind cu oaspeți la fiecare pas.

Reuși să ajungă la uși și se strecură afară. Era o noapte senină, iar luna strălucea deasupra orașului. Își lăsă capul pe spate încercând să vadă stelele, dar lumina din sala de bal era prea puternică. Merse mai adânc în grădină până când reuși să vadă fiecare stea strălucind în întuneric. Gideon o cuprinse de umeri.

– Credeam că nu o să mai pleci niciodată de acolo, îi șopti.

Se întoarse să se uite la el. Poate că era prea întuneric, dar știa că purta unul din costumele pe care le alesese pentru el; pe cel gri-închis cu violet. Costumul îi venea perfect, iar vesta brodată îi plăcea la nebunie, mai ales că Gideon o purta pentru ea.

Îi puse palmele pe piept.

– Mă căutați, domnule Hawthorne?

– Da, doamnă Hawthorne. Se aplecă și își lipi buzele de ale ei. Întotdeauna o să te caut.

O sărută și simți fiori. Presimțea că avea să mai simtă aceiași fiori mulți ani de acum înainte.

Când începu să o muște ușor de gât, gândurile i se împrăștiară. Cineva chicoti în apropiere.

Gideon se îndreptă și se uită dezgustat.

– Ar trebui să pot face dragoste cu soția mea în propria grădină.

Messalina îl luă de braț.

– Da, dar nu în timpul unui bal. Îl trase spre casă. Te-am văzut vorbind cu lordul Rookewoode.

Mărâi, buna dispoziție încă nu-i revenise.

– Omul acela spune cele mai triviale lucruri.

Își puse capul pe umărul lui.

– Și totuși, e suficient de deștept încât să investească în afacerea ta.

– Da, este, răspunse Gideon satisfăcut. Nu-ți face griji. Nu am vorbit despre afaceri la un eveniment social.

– Bine, murmură ea și îl opri înainte să intre în casă.

Se ridică pe vârfuri și îl sărută.

– Pentru ce a fost asta?

– Pentru că te iubesc.

Văzu confuzia din ochii lui. Încă se obișnuia să audă cuvintele acelea... și să le spună înapoi.

– Și eu te iubesc, spuse și o mângâie pe obraz. Nu știu cum am trăit fără tine. Lumea mea era atât de sumbră și întunecată. Ești bucuria mea.

Zâmbind, Messalina îl luă de braț și îl conduse spre lumină.